

AN UPDATED EDITION IN TODAY'S LANGUAGE

JAMES C. GALVIN

General Editor

FAITH ALONE

A DAILY DEVOTIONAL

MARTIN
LUTHER

САМО ВЯРА

Ежадневни размишления

МАРТИН ЛУТЕР

Временни жители

“Ако призовавате като Отец Този, Който без лицеприятие съди според делото на всеки, то прекарайте със страх времето на вашето пребиваване.” (1 Петър 1:17)

Петър казва; *“Понеже имате Отец, който не гледа на лице прекарвайте със страх времето на вашето пребиваване на земята.”* С други думи вие трябва да се боите от Отца. Не трябва да се боите от Него понеже Той ще ви накаже, по който начин невярващите и даже дяволът се боят от Него. Но вие трябва да се страхувате, че Той ще ви остави и ще вдигне предпазващата Си ръка, точно както едно добро дете се страхува да не разгневи баща си и да не го разочарова. Бог желае да имаме такъв страх, за да пазим себе си от греха и да служим на ближния си докато живеем на земята.

Ако сте искрен вярващ вие имате всички богатства на Бога и сте дете на Бога. Остатъкът от живота ви на земята е просто едно пътуване. Бог ви позволява да живеете в това тяло и да ходите по тази земя, за да можете да помагате на други хора и да ги водите към небето. Следователно ние трябва да използваме всички неща на земята не по друг начин, а единствено като гости, като хора, които пътуват през чужда страна и са достигнали в една странноприемница. Те прекарват нощта там и вземат единствено храна и подслон от на ханджията. Те не претендират, че сега собствеността на ханджията им принадлежи. Това е начинът, по който трябва да се отнасяме с материалните притежания – като че ли не ни принадлежат. Трябва да се наслаждаваме само на толкова колкото ни е необходимо, за да се грижим за телата си и да използваме останалата част, за да помагаме на ближните си. По подобен начин и християнския живот прилича на еднократна нощувка. *“Понеже ние нямаме свой град”* (Евреи 13:14), но трябва да отидем при Отца в небето. Това е причината Петър да казва, че не трябва да се обхождаме невъздържано, а да живеем със страх.

Под Неговите криле

„О Ерусалиме, Ерусалиме, ти който убиваш пророците и замерваш с камъни изпратените при тебе; колко често Съм искал да събера децата ти както кокошка събира пиленцата си, но не искахте.” (Матей 23:37).

В този пасаж Исус ни дава чудесна илюстрация за вярата. Господ нежно казва на израилтяните, че Той с радост би бил тяхната квачка ако те пожелаят да бъдат Неговите пиленца. Помислете внимателно за Неговите думи и сравнение. Христос с голяма сериозност излива самото Си сърце. В тази картина виждаме как трябва да се отнасяме към Христос. Тя ни показва как Той може да ни помогне, как това може да е полезно за нас и как да Го зарадваме. Ако наблюдаваме как се държи една квачка с нейните пиленца ще видим Христос по-добре отколкото някой художник би могъл да Го нарисува. Нашите души са пиленца, а дявола и злите духове са ястреби във въздуха. Разликата е, че ние не сме толкова разумни колкото пиленцата, които търсят закрила под крилете на майка си. Освен това демоните ни нападат по-умело отколкото ястребите пилетата. По-рано аз ви казах, че не е достатъчно да бъдем посветени, да вършим добри дела и да живеем в благодат. Защото нито нашата праведност, още по-малко пък нашата неправедност, ще устои пред очите на Бога и пред Неговия съд. Казах, че вярата, ако е истинска вяра, не разчита на собствената си способност да вярва, но се държи за Христос и застава под Неговата праведност. Точно както пиленцата не разчитат на себе си и на своята бързина, но просто се крият под тялото и крилете на квачката, така и ние трябва да тичаме към Христос за закрила и помощ.

Сложете греховете си на Христос

“Бог направи грях Този, Който няма грях, за да станем ние правда пред Бога” (2 Коринтяни 5:21)

Когато осъзнаеш греха си и си уплашен от него не трябва да му позволяваш да смуцава съвестта ти. Това води единствено до отчаяние. Вместо това, точно както осъзнаването на греха ти идва от Христос, така трябва да положиш обратно греха върху Него, за да бъде съвестта ти облекчена.

Така че бъди внимателен и не ставай като заблудените хора, които позволяват на греховете им да ги хапят и да изядат сърцата им. Те се опитват сами да освободят себе си от тях като тичат напред назад и вършат добри дела. Но ти имаш начин да се освободиш от греха си. Сложи го върху Христос като вярваш, че Христовите рани и страдания са платили за него. Както казва Исаия: *„Господ положи на Него беззаконието на всички ни”* (Исаия 53:6). Петър казва, че самият Христос: *„понесе греховете ни на дървото”* (1 Петър 2:24). И Павел казва: *„Бог направи Този, Който няма грях, грях за нас”* (2 Коринтяни 5:21).

Трябва да разчиташ на тези и на други стихове с цялото си сърце. Колкото повече те измъчва съвестта толкова повече трябва да разчиташ на тях. Понеже ако не направиш това и се опиташ да успокоиш съвестта си чрез собствената си скръб и покаяние никога няма да намериш мир и накрая ще бъдеш напълно отчаян. Ако се опиташ да се справиш с греха в съвестта си, оставиш го там и продължиш да търсиш в сърцето си греховете ти ще станат твърди тежки за теб. Ще ти се струва, че те ще живеят вечно. Но когато мислиш за греховете си като за положени върху Христос и смело вярваш, че Той ги е победил чрез Своето възкресение тогава те са мъртви и погребани. Греха не може да остане върху Христос. Неговото възкресение го поглъща.

Молещи Бога за вяра

“Веднага бащата на детето извика „Вярвам Господи; помогни на моето неверие” (Марк 9:24)

Ако вие е трудно да вярвате трябва да молите Бога за вяра. Способността да се вярва е единствено в Божиите ръце. Понякога Бог дава вяра явно, а друг път тайно.

Но вие можете да се прищпорите да вярвате. Да започнем с това, вие не трябва винаги да се фокусирате върху страданията на Христос. Те вече са извършили своето дела като са ви ужасили. Вместо това продължете понататък и погледнете към грижовното сърце на Христос. Вижте колко е изпълнено то с любов към вас и как това го кара да вдигне тежкия товар на греха ви. Тогава и вашето сърце ще се изпълни с любов към Него и вярата ви ще бъде укрепена.

След това продължете от сърцето на Христос към сърцето на Бога. Вие ще видите, че Христос не би ви показал любов ако Бог в Своята вечна любов не беше пожелал това. Когато ви обича Христос е покорен на Бога. Вие ще откриете доброто сърце на Отца и, както казва Христос, ще бъдете привлечен към Отца чрез Христос. Тогава ще разберете по-добре думите на Йоан 3:16 *„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син.”* Ние познаваме Божията природа най-добре не като мислим за Неговата сила и мъдрост, които са ужасяващи, но когато мислим за Неговата милост и любов. Тогава ние сме истински родени в Бога и можем да растем във вярата.

Недостойни да се молим

“А бирникът стоеше отдалеч и не смееше да вдигне очи, а се удряше в гърдите и казваше „Боже имај милост към мен грешника” (Лука 18:13)

Някои хора казват: „Щях да вярвам, че Бог чува молитвите ми ако бях по-достоеен и живеех по-добър живот.” Аз отговарям просто: Ако решиш да не се молиш преди да почувстваш достоен или заслужил тогава никога повече няма да се молиш. Молитвата не трябва да се основава или да зависи от твоята лична доброта или от качеството на самата молитва; тя трябва да разчита на непроменимата истина за Божието обещание. Ако молитвата се основава на самата нея или на нещо различно от Божието обещание тогава това не е истинска молитва, а такава, която те подмамва – дори ако сърцето ти е изпълнено с пълно посвещение и плачеш с кървави сълзи.

Ние се молим понеже не сме достойни да се молим. Нашите молитви са чувани именно понеже вярваме, че сме недостойни. Ставаме достойни да се молим когато зложим всичко единствено на Божията вяроност. Така че върви напред с чувството си за недостойнство. Но знай в сърцето си, че хиляди пъти по-важно е да покажеш доверие към Бога. Да, всичко зависи от това. Не обръщай вяроното Му обещание в лъжа поради съмненията си. Понеже твоео достойнство няма да ти помогне нито пък недостойнството ти ще бъде пречка. Липсата на вяра е тази, която те осъжда, но доверието в Бога те прави достоен.

Вяра единствено в Христос

“Като знаем все пак, че човек не се оправдава чрез дела по закона, а само чрез вяра в Исус Христос” (Галатяни 2:16)

Ние сме оправдани чрез вяра в Христос, не чрез собствените си усилия. Не трябва да оставяме никой да ни обърка като ни казва, че вярата оправдава хората единствено когато към нея са добавени любов и добри дела. Ако хората чуват, че те трябва да вярват в Христос и че единствено вярата не оправдава освен ако към нея не бъде добавена и любов те веднага отпадат от вярата и си мислят: „Ако вярата без любов не оправдава тогава тя е празна и безполезна. Единствено любовта оправдава. Понеже ако вярата не е оформена и съпътствана от любовта тя не е нищо.” За да докажат своите унищожителни думи моите противници се позовават на 1 Коринтяни 13:1-2 „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам...нищо не съм.” Те смятат, че тези думи са непробиваема стена. Но те не разбират какво учи Павел. Ние трябва да отбягваме такива твърдения като адска отрова. Вместо това ние трябва да заключим заедно с Павел, че сме оправдани единствено чрез вяра, а не чрез вяра оформена от любов. Така ние не трябва да приписваме силата на оправданието на нещо произлизащо от нас, което ни прави угодни пред Бога. Трябва да приписваме това на вярата, която се държи за Спасителя Христос, а Него държи в сърцата ни. Тази вяра ни оправдава без любовта и преди да дойде любовта. Ние сме съгласни, че трябва да учим хората и на добри дела и любов. Но тези неща ние трябва да учим на тяхното подходящо място и време – когато става въпрос за това как трябва да живеем, а не как се оправдаваме. В случая въпросът е следния: Как биваме оправдани и получаваме вечен живот? Ние отговаряме заедно с Павел, че сме обявени за праведни единствено чрез вяра в Христос, а не чрез собствените си усилия.

Какво означава да вярваме

“Тогава Исус извика: „Ако някой вярва в Мен не вярва само в Мен, но и в Онзи, Който Ме е пратил” (Йоан 12:44)

Има два начина да вярваме. Първия начин е да вярваме нещо *за* Бога, което означава да вярваме, че това, което се мисли за Бога действително е вярно. Това е подобно на вярата, че всичко, което се говори за дявола и ада е вярно. Такова вярване е повече твърдение за нещо, което знаем отколкото израз на вяра.

Втория тип вяра е да вярваме *в* Бога. Тя включва не само убеждение, че това, което се говори за Бога е вярно, но и доверие в Него и копнеж да имаме взаимоотношения с Него. Това означава да вярваме без всякакво съмнение, че Той наистина е Този, Който казва, че е и че ще извърши всичко, което е казал, че ще направи. Не бих вярвал на никой човек в такава степен без значение колко добри неща казват за него хората. Лесно е да вярваш, че някой е благочестив, но съвсем друго е напълно да разчиташ на него.

Тези, които вярват в Бога вярват на всичко, което е записано за Него в Писанието. Те се осмеляват да вярват в това в живот и в смърт. Тази вяра ги прави истински християни и им дава всичко, което те копнеят от Бога. Човек със зло, лицемерно сърце не може да има този тип вяра понеже тя е жива вяра, както пише в първата заповед: „Аз съм Господ, вашия Бог...да нямаш други богове” (Изход 20:2-3)

Следователно малката дума *във* е важна и трябва да ѝ обърнем сериозно внимание. Ние не казваме „Вярвам Бог Отец” или „Вярвам за Бог Отец,” но „Вярвам *в* Бог Отец, *в* Исус Христос, *в* Светия Дух.” Единствено Бог може да ни даде такава вяра.

Живеем чрез вяра

“Защото в благовестието се открива правдата, която е от Бога чрез вяра към вяра, както е писано: “Праведният чрез вяра ще живее.”
(Римляни 1:17)

Докато бях монах не постигнах нищо чрез пост и молитви. Причината беше, че нито аз нито някой от другите монаси признаваше своите грехове и липса на преклонение пред Бога. Ние не разбирахме първородния грях както и това, че неверието също е грях. Ние вярвахме, че без значение какво хората вярват и учат никой не може да бъде сигурен в Божията любов и милост. В резултата на това колкото повече тичах към и търсех Христос толкова повече Той ми се изплъзваше. Когато осъзнах, че единствено чрез Божията благодат мога да бъде просветен и да получа вечен живот аз работех усърдно, за да разбера какво казва Павел в Римляни 1:17 – Божията правда се открива в благовестието. Търсех дълго време и отново и отново се опитвах да разбера това. Но латинската дума за „*Божията правда*” стоеше на пътя ми. Божията правда обикновено е описвана като качеството, чрез което Той е безгрешен и осъжда грешника. Всички учители без Августин тълкуват Божията *правда* в смисъл на Божия *гняв*. Така всеки път когато четях това ми се искаше Бог никога да не е откривал благовестието. Кой може да обича един Бог, Който е гневен и който ни осъжда и обвинява? Накрая с помощта на Светия Дух аз разгледах по-внимателно какво казва пророк Авакум: „*Праведният ще живее чрез вярата си*” (Авакум 2:4). От това аз достигнах до заключението, че живота трябва да идва чрез вяра. По този начин аз приложих абстракцията към нещо конкретно, както казват в училище. Аз свързах концепцията за праведността с човека, който става праведен. С други думи човек става праведен чрез вяра. Това отвори цялата библия- и дори небето – за мен!

Първо идва вярата

“Защото сте Божие творение, създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред ни е отредил да ходим.” (Ефесяни 2:10)

Често сте ме чували да казвам, че християнския живот има две сфери: първата е вярата, а втората са добрите дела. Християнина трябва да води посветен живот и винаги да върши това, което е право. Но първата сфера на живота му – вярата – е по-важна. Втората сфера – добрите дела – никога не е толкова ценна колкото вярата. Но хората от света обожават добрите дела. Те ги смятат за по-важни от вярата.

Добрите дела винаги са били ценени повече отколкото вярата.

Разбира се, вярно е, че трябва да вършим добри дела и да уважаваме тяхното значение. Но трябва да внимаваме да не издигаме добрите дела толкова, че вярата и Христос да не останат на второ място. Ако ги издигнем твърде високо добрите дела могат да се превърнат в нашия най-голям идол. Това се е случвало както в така и извън християнството. Някои хора толкова ценят добрите дела, че пренебрегват вярата в Христос. Те проповядват за и ценят своите собствени дела вместо Христовите дела.

Вярата трябва да бъде първа. След като вярата е проповядвана тогава ние трябва да поучаваме и добри дела. Вярата – без добри дела и *предхождаща* добрите дела – е тази, която ни води в небето. Ние отиваме при Бога единствено чрез вяра.

Велики отговори от един велик Бог

“И Исав се затече да го посрещне, прегърна го, падна на врата му и го целуна; и те заплакаха” (Битие 33:4)

Измъчената молитва на Яков постига повече отколкото той се осмелява да поиска. Той не е очаквал толкова голяма утеха от Бога или от брат си. Всичко, което е поискал е брат му да не навреди на него и на семейството му. Той никога не е очаквал, че може да получи топлота от брат си. Исав дори тича, за да посрещне Яков. Със сълзи течащи от очите му той го прегръща и целува.

Ние можем да се молим с увереност като знаем, че Бог ще отговаря на нашите молитви без да се бави. Не е възможно една искрена, настояща молитва да остане нечута. Но понеже не вярваме ние не сме достатъчно настоятелни и не изпитваме Божията доброта и помощ. Затова ние трябва да станем по-ентусиазирани за вярата и молитвата, като знаем, че Бог се радва когато упорстваме в това. Всъщност Бог ни е заповядал да бъдем настоятелни в молитва: *“Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори” (Матей 7:7).*

Нашите молитви биват отговорени по много по-различен начин – всъщност по-щедро – отколкото ние се молим или дори си представяме. (Ефесяни 3:20). Павел казва: *“Така също и Духът ни помага в нашата немощ: понеже не знаем да се молим както трябва; но самият Дух ходатайствува в нашите неизговорими стенания; а тоя, който изпитва сърцата, знае какъв е умът на Духа” Римляни 8:26-27).*

Ние винаги искаме по-малко отколкото трябва и дори не смятаме, че Бог желае да ни даде това, което искаме. Ние не искаме по правилният начин. Ние не разбираме, че това, за което се молим е по-важно отколкото можем да схванем. Ние мислим на дребно, но Бог е велик и могъщ. Той очаква да искаме от Него велики неща. Той желае да ни ги даде, за да покаже Своята могъща сила.

Бог ни слуша

“И увереността, която имаме спрямо Него е това, че, ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да Му попросим, знаем че получаваме това, което сме просили от Него.” (1 Йоан 5:14-15)

Този текст е едно насърчение за християните, които са наставлявани как трябва да вярват и да обичат. Те трябва да помнят, че тяхното благочестие идва от Словото, което е било прогласено и те не трябва да живеят по друг начин освен чрез вяра и любов. Йоан предусеща възражението на някои хора: “Ами ако сърцето ми е студено и усещам, че ми лисва вяра?” “Ето решението,” казва Йоан. “Искайте и се молете. Аз ще ви чуя.”

Яков казва: “Ако някому от вас недостига мъдрост нека иска от Бога, който дава щедро, без да се скъпи и ще му се даде”(Яков 1:5). Най-доброто ви действие е да разчитате на молитвата. Павел казва: “Не се безпокойте за нищо но всяко нещо с молитва и молба представяйте пред Бога с благодарение” (Филипяни 4:6). По подобен начин Августин казва: “Господи дай ми това което си заповядал.” Така и ние трябва да се молим: “Господи, дай ни вяра.”

Този стих е едно насърчение да се молим и Йоан описва как да се молим най-добре. Първо, той ни напомня, че можем да имаме “увереност,” която е душата на молитвата. След това, той ни наставлява какво да искаме: “Искайте всичко според Неговата воля.” Накрая, ние трябва да вярваме, че “Той ни слуша.” Яков подкрепя това: “Този (който се съмнява” е двоеумен, непостоянен във всичките си пътища.” (Яков. 1:8). “Но да иска без да се съмнява” (ст. 6).

Не изпитвайте Бога

*„Исус му отговори: Писано е също: “Да не изпитваш Господа твоя Бог.”
(Матей 4:7)*

Ако не използваме ресурсите, които са ни дадени, но вместо това искаме други неща, които нямаме, ние изпитваме Бога. Сатана искаше Исус да направи точно това. Сатана каза на Исус да се хвърли от храма, когато имаше стъпала, по които Той можеше да слезе долу. Човек, който не носи подходящи дрехи в студено време, но очаква Бог по чуден начин да го запази от премръзване също изпитва Бога. Това е подобно на еврейските водачи, които пренебрегвали знаците, които им били дадени и искали да получат други от небето. По същият начин хората, които спят когато трябва да разбоят изпитват Бога. Понеже Бог е обещал да се погрижи за тях те смятат, че Бог ще намери начин да направи това. Но в Притчи Бог им е казал да работят: *“Ленивата ръка докарва сиромашия, А трудолюбивата ръка обогатява”* (Притчи 10:4).

Божие дело е извършено когато използваме ресурсите, които са ни дадени. Той желае да използваме ресурсите си но не и да поставяме доверието си в тях. Макар да е вярно, че трудолюбивата ръка обогатява също така е вярно, че единствено Божието благословение води до това. Както казва Соломон: *“Благословието от Господа докарва богостство”* (Притчи 10:22). Когато хората използват оръжия, за да се защитават, Бог все още ги избавя. Без Божията помощ хората, които се опитват да се избавят ще загинат. Както казва Давид: *“Защото няма да уповам на лъка си, Нито ще ме избави мечът ми. Защото Ти си ни избавил от противниците ни”* (Псалм 44:6-7). Бог ще използва оръжия, за да избави хората ако има оръжия, но Той все още може да ги избави дори ако те липсват. Следователно ние трябва да използваме това, което имаме, но да не разчитаме на тези неща. Ние трябва да разчитаме единствено на Бога без значение дали имаме ресурси или не.

Да се държим здраво за обещанието

“И рече Бог: Вземи сега единствения си син, когото любиш, сина си Исаака, та иди в местността Мория и принеси го там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа.” (Битие 22:2)

Когато дойдат трудностите в нашия живот ние естествено приемаме, че сме наказвани заради нещо, което сме направили погрешно. С помощта на дявола нашата съвест ни напомня за греховете ни. Ние изследваме живота си и се чудим с какво сме обидили Бога. Това дори може да доведе да обвиняваме Бога за нашите проблеми. Накрая можем да завършим като Го мразим.

Вероятно Авраам е имал подобни мисли когато Бог е пискал от него да пожертва Исаак. “Бог спазва обещанието си към мен. Той ми даде син и това ме направи безкрайно щастлив. Вероятно съм се възгордял понеже Бог ми е дал син. Може би не съм бил толкова благодарен колкото би трябвало да съм. Може би Бог е съжалил, че е изпълнил обещанието Си към мен.” Трудно е да смълчим тревожни мисли като тези, когато не можем да разберем какво прави Бог. Хората не могат да разберат как един Бог, Който не се променя може да размисли. Неизбежно ние достигаем до едно от двете заключения: Бог или е лъжец или е станал наш враг. Да мислим за Бога като за лъжец е богохулство. Да мислим за Бога като за враг води до отчаяние.

Често се появяват сериозни съмнения като: “Ами ако Бог не желае да се спася?” Но когато съвестта ни е разтревожена по този начин ние трябва да продължаваме да вярваме в обещанието за спасение – едно обещание, на което можем да вярваме и да разчитаме. Когато се съмняваме в Божието обещание трябва да се молим искрено и упорито. Ние трябва да се хванем за Божието обещание понеже ако сатана може да ни попречи да вярваме в него тогава не ни остава нищо друго, към което да се обърнем. Ние трябва да се държим здраво за обещанието и да бъдем готови за времето когато Бог ще ни изпита както направи с Авраам. Бог не ни изпитва понеже се наслаждава на това. Той ни изпитва, за да види дали го обичаме повече от всичко друго.

Духовна пълнота

“Защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството; и вие имате пълнота в Него, Който е глава на всяко началство и власт.”
(Колосяни 2:9-10)

В писмата на Павел като Римляни, Галатяни и Колосяни има много текстове, в които се казва, че Бог е изпълнил всички изисквания на закона, на времето и на всички неща. Христос е всичко и има всичко. Човекът, който се държи за Исус във вяра ще получи прощение на греховете. Божият закон ще бъде изпълнен, смъртта ще бъде победена и дяволът повален. Този човек ще получи дарът на вечен живот. Понеже в този човек, Исус, всичко е разрешено. Той е изпълнил всичко. Този, който Го приема има всичко. Както Павел казва тук: *“Вие имате пълнота в Христос.”*

Когато се чувствам притеснен заради греха и ада, аз си припомням, че имам Христос, имам всичко, което е необходимо. Нито смъртта, нито ада, нито дявола могат да ме наранят. Ако вярвам в Христос, аз съм изпълнил закона; той не може да ме обвинява. Аз съм победил ада; той не може да сме задържи. Всичко, което Христос има е мое. Чрез Него ние получаваме всички притежания и вечният живот. Дори ако съм слаб във вярата, аз все още имам това съкровище и същият Христос, Когото имат и другите. Няма разлика; ние сме направени съвършени чрез вярата си в Него, не чрез това, което самите ние правим.

Например, представете си, че има двама души, всеки от които притежава 1000 долара. Единият ги носи в хартиена торба. Другият ги държи в железен сандък. И двамата имат еднакво съкровище без значение къде го държат. По подобен начин ние имаме същият Христос. Няма значение, че някой има по-силна или по-слаба вяра от другия. И двамата все още вярват в същият Христос и имат всичко чрез Него.

Разчитайки на собствената си сила

“Понеже, преди да дойдеха някои от Якова, той ядеше заедно с езичниците; а когато те дойдоха, оттегли се и странеше от тях, защото се боеше от обрязаните. И заедно с него лицемерствуваха и другите юдеи, така щото и Варнава се увлече от лицемерието им.”

Павел не обвинява Петър за нещо маловажно, а за най-важното учение на християнството, което Петър на практика унищожава със своето лицемерие. Варнава и останалите еврейски християни действали като лицемери. Те всички съгрешили не от невежество или от злоба, но от страх пред еврейските водачи. Тези водачи заслепили сърцата им толкова, че те дори не знаели, че съгрешават. Наистина е удивително, че велики мъже като Петър, Варнава и други се спънали толкова лесно. Това е причината Щаупитц да предупреждава, че е толкова опасно да се разчита на собствената сила – без значение колко свети и образовани сме или колко добре разбираме истината. Понеже дори за неща, които добре знаем ние можем да паднем в грешка и да завършим като нараним себе си както и другите. Ако Бог не е с нас ние не сме нищо, без значение колко големи са дарбите ни. Ако Той отдръпне ръцете Си от нас нашата мъдрост и знание са нищо. Ако Той не ни поддържа постоянно голямото ни знание ще бъде безполезно дори ако сме експерти в богословието. Понеже в часа на изкушението, дяволът може да изтрие всички утешителни библейски стихове от нас и да ни остави със заплашителните които пречупват духа ни. Така ние трябва да научим от този пасаж, че лесно можем да паднем ако Бог отдръпне ръката Си от нас. Нека да не се хвалим с нашата праведност и с дарбите си. Но нека се смиряваме и да се молим заедно с апостола *“Увеличи вярата ни”* (Лука 17:5).

Вярата и делата са необходими

“Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата любов.” (Йоан 15:10)

Исус казва: “Вие сте в Мен и пребъдвате в Мен така че уверете се, че пазите заповедите Ми. Защото аз трябва да дам на всеки то вас задача като знак за другите, че вие сте Мои пръчки. Тази задача е да се любите един друг. Самият Аз пазя тази заповед, така че да бъде пример и модел за вас. И Аз пребъдвам в любовта на Моя Отец защото пазя заповедите Му. Следователно ако вие пазите заповедите Ми ще пребъдвате в любовта Ми.” По-рано в книгата Христос също казва: *“По това ще ви познаят, че сте Мои ученици ако имате любов помежду си”* (Йоан 13:35).

И така ето двете части на християнското учение, на които днес трябва да наблегнем. Нито вярата нито делата могат да бъдат пренебрегнати. Защото там където първото не е проповядвано – когато никой не обяснява как ние се свързваме с Христос и ставаме Негови пръчки – тогава всеки разчита на своите дела. От друга страна когато учим единствено за вярата тази неуравновесеност води до фалшиви християни. Тези хора хвалят вярата, кръстени са и дори сам наричат себе си християни, но не показват никакъв плод или сила.

Ето защо е толкова трудно да е проповядва. Няма значение как проповядвам нещо се обърква. Някой винаги кривва от пътя. Ако не проповядвам за вярата резултатът би бил безполезни и лицемерни дела. Ако наблягаме единствено на вярата никой не върши никакви добри дела. Резултатът е или безполезен, невярващ човек вършещ добри дела или вярващи, които не вършат никакви добри дела. Така ние трябва да проповядваме посланието на тези, които приемат и вярата и делата. Ние трябва да проповядваме на тези, които искат да останат на лозата, да поставят упованието си в Христос и да показват вярата си в действие в ежедневието си живот.

Златното правило

“Всичко, което искате хората да правят на вас това правете и вие на тях, защото това е същината на закона и пророците” (Матей 7:12)

Какво може да е по-ясно и кратко от истината изказани в този стих? Но света няма да ни остави да разсъждаваме върху тези думи. Нашата грешна природа няма да ни остави да премерим живота си в тяхната светлина. Ние оставяме този стих да влезе през едното ни ухо и да излезе през другото. Ако постоянно сравнявахме своя живот и действия с този стандарт нямаше да живеем така небрежно. Щяхме да имаме повече от достатъчно да правим и нямаше да търсим други неща, които смятаме за свети. Ние щяхме да станем свои собствени учители и да започнем да учим себе си как трябва да живеем. Нямаше да се нуждаем от толкова много прависти и правни книги понеже този стандарт е кратък и лесен за учене. Само ако бяхме достатъчно прилежни и сериозни, за да живеем според него!

Нека да ви дам един груб пример. Никой не желае да бъде ограбен. Ако запитате себе си ще признаете, че на вас това никак няма да ви хареса. Защо тогава да не заключим, че всеки би се чувствал по този начин? На пазара виждаме, че търговците вземат колкото си искат понеже те продават, така че цената на нещата е три пъти по-висока отколкото действително струват. Ако запитате един търговец: “Извини ме, би ли ти харесало това да бъде направено на теб?” на него би му било трудно да отговори. Ако беше сериозен и мислеше разумно той би казал: “Желая да платя пазарната цена, това, което е честно и почтено. Не желая да плащам завишени цени.” Разбирате ли идеята? Вашето сърце ви казва как бихте желали да бъдете третиран и съвестта ви казва, че трябва да се отнасяте към другите по същия начин.

Когато се чувстваме забравени

“Виночерпецът обаче не си спомни за Йосиф; той го забрави” (Битие 40:23)

След като бил забравен от виничерпеца Йосиф се борел с изкушението да стане нетърпелив и да се оплаква. Когато дявола видял това той го нападнал с дори още по-огнени стрели. Самият Христос чувствал тези стрели когато дяволът Го изкушавал: *“Ако си Божий Син направи тези камъни на хлябове”* (Матей 4:3). По същия начин дяволът може би казал на Йосиф: *“Продължавай своята нещастна борба. Ти знаеш, че молитвите ти са безполезни. Ти плачеш към Бога и вярваш в Него – но всичко е напразно. Ти се надяваше, че Бог може да те освободи и да възстанови честта ти понеже разтълкува сънят на хлебарят. Е, нека Бог да те спаси ако желае.”* Дяволът продължил да измъчва Йосиф с огнените си стрели дори когато Йосиф вече бил слаб и ранен.

Когато Божиите хора са щастливи и когато пеят: *“Бог е моя сила и песен”* (Псалм 118:14) дяволът стои далеч от тях. Всяко оплакване и нетърпение скоро свършват. Дотогава докато вярващият хвали и благодари на Бога дотовава изкушенията, тъгата и неверието изчезват. Небето е широко отворено и адът е затворен с уми като тези: *“Ще пея на Господа по всяко време; хвалата към Него винаги ще е в устата ми”* (Псалм 34:1).

Но веднага щом престанем да хвалим Бога нещастните, самотни, лоши мисли се завръщат. Така станало с Йосиф когато си помнил как братята му го продали. Те са в къщи и се наслаждават докато той лежи в тъмницата, вързан и нещастен. Така действа дявола. Когато водата е мътна той обича да лови риба. Той използва възможностите да изкушава хората да изоставят своята вяра и да се предадат на отчаяние.

Обогатени от Писанията

“Вложете, прочее, тия мои думи в сърцето си и в душата си, вържете ги за знак на ръката си, и нека бъдат като надчелия между очите ви. Да учите на тях чадата си, като говорите за тях, когато седши в къщата си, когато ходиш по пътя, когато лягаши и когато ставаши.”

(Второзаконие 11:18-19)

Когато децата пораснат достатъчно, за да започнат да разбират думите на вярата те трябва да си създадат навик да носят у дома си стихове от Писанията, които чуват в църквата. Те трябва да рецитират тези стихове на родителите си преди храна. След това те трябва да записват тези стихове и да ги сложат в малки джобчета, точно както слагат стотинки в касичка. Нека касичката на вярата да бъде златна. Стихове за достигане до вяра като Псалм 51:5; Йоан 1:29; Римляни 4:25 и 5:12 са като златни монети за тази малка касичка. Нека касичката за любовта да бъде сребърна. Стиховете за това как да бъдеш добър като Матей 5:11; 25:40; Галатяни 5:13 и Евреи 12:6 са като сребърни монети в тази касичка.

Нека никой не смята, че те са твърде умен за тази игра и да презира тази детска игра. Христос стана човек, за да може да ни научи. Ако искаме да научим децата и ние трябва да станем деца с тях. Иска ми се тази детска игра да е по-разпространена. Така за кратко ние ще видим множество християни богати в Писанията и в познанието за Бога. Те могат да получат много от тези касички и и като ги използват да научат цялото Писание.

Сега става така, че хората идват да слушат една проповед и си отиват непроменени. Те действат така сякаш проповедта се отнася само за времето, през което я чуват. Никой не мисли как да научи нещо от нея и да го запомни. Някои хора слушат проповеди 3 или 4 години и все още не са научили достатъчно, че да отговарят на един простиък въпроса за вярата. Повече от достатъчно е написано в книгите, но съвсем недостатъчно е записано в сърцата ни.

Вярата идва от Бога

*“Те Го попитаха: “Какво да направи човек, за да върши Божиите дела?”
Исус отговори: “Това е Божието дело: да вярвате в Този, Когото Той е
изпратил” (Йоан 6:28-29)*

Цялата библия е единна в това какво означава да служиш на Бога. Писанието ясно казва, че ако искаме да Му служим трябва да вярваме в Този, Когото Бог е изпратил. Ако искаме да знаем как да приемем Божията благодат, как да се приближим до Него, как да задоволим наказанието за греховете си, как да получим прошка за греховете си и да избегнем смъртта тогава трябва да направим това, което Бог желае и да вярваме в Христос. Тук Христос ясно ни казва какво трябва да правим – да вярваме. Вярата е делото, което трябва да извършим. Все пак вярата също талка е наречена Божие дело. По-нататък Христос ни казва как можем да сме способни да вярваме понеже никой не може да вярва от самия себе си. *“Никой не може да дойде при Мене ако не го привлече Отец Ми”* (Йоан 6:65). Защото вярата е Божието дело, което Бог иска ние да извършим. Но в същото време Бог трябва да ни даде вяра, защото ние не можем да вярваме от себе си. Какъв прекрасен текст е това! Подобно на светкавица той събаря всяка мъдрост и праведност, всеки закон и заповед, дори законът на Мойсей. Той поставя пред нас една различна задача – едно дело, което е отвъд и над нас. Не можем да стигнем до Христос със собствените си мисли и разум. Следователно вярата не може да бъде наше собствено дело. Ние сме привлечени към Христос, макар че не можем нито да го почувстваме нито да Го видим.

Когато сякаш нищо няма смисъл

“Ето иде тоя съновидец. Елате сега, да го убием и да го хвърлим в един от тия ровове; на ще кажем: Лют звяр го е изял;” (Битие 37:19-20).

Бог е обещал да се грижи за Своите. Но когато братята на Йосиф казали, че див звяр го е изял, и Яков и Йосиф били подложени на сурово изпитание. Това изглеждало изцяло противно на Божието обещание. Може би мислиш, че Бог трябвало да внимава и да се грижи за тях. Но Бог не изпратил ангел нито дори лист на дърво, за да спре или да отблъсне дявола. Вместо това Той отворил всички врати и прозорци, за да го остави да действа, нападайки като бащата така и синът по ужасяващи начини.

Бог беше дал на Яков едно важно обещание. В своите 12 сина Яков имаше живо обещание, че това ще се изпълни. Все пак по пътя му се появиха много проблеми, като че ли Бог не беше давал никакво обещание. Но независимо от всички тези проблеми Бог не го беше оставил.

Ние можем да сме сигурни, че Божиите обещание остават завинаги: *“Може ли жена да забрави сучещото си дете Та да се не смели за чадото на утробата си? Обаче те, ако и да забравят, Аз все пак няма да те забравя. Ето, на дланите Си съм те връзал; Твоите стени са винаги пред Мене” (Исая 49:15-16).*

Така че защо собствената ни кръв и плът – нашите деца и членовете на семействата ни – ни причиняват толкова много ужасни проблеми? Това е част от Божия план. Това е начинът, по който Бог работи в живота на Своите хора в този свят. Така че ние отчаяно се нуждаем от мъдрост, която превъзхожда естественият ни разум. На основата на тази мъдрост ние можем да викаме: “Бог няма да ме излъже или измами, макар че понякога сякаш нищо няма смисъл.”

Противете се на дявола

*“Бъдете трезвени, будни. Противникът ви дявола обикаля като ревиц лъв търсейки кого да погълне. Противете му се стоейки твърди във вярата”
(1 Петър 5:8-9)*

Трябва да пазите умът си трезв и да бъдете нащрек. Тогава тялото ви ще бъде подготвено. Но дяволът няма да бъде победен единствено чрез това. Пазейки умът си чист и нащрек вие просто давате на тялото си по-малко причини да съгрешава. Истинско ви оръжие е да останете силни и твърди във вярата. Ако здраво държите Божието слово в сърцето си и се прилепвате към него чрез вяра дяволът не може да победи. Той ще бяга. Ако кажете: “Моят Бог е казал това и аз ще стоя за него,” ще откриете, че дяволът бързо ще си отиде. Тогава апатията, злите желания, гневът, алчността, отчаянието и съмнението скоро ще преминат. Но дяволът е изобретателен и няма да в остави да достигнете то това. Той се опитва да измъкне оръжието от ръката ви. Ако ви направи лениви, така че тялото ви да не е във форма и остане без контрол той ще може да открадне мечът от ръката ви. Това направил той с Ева. Тя имала Божието слово. Ако беше се прилепила към него нямаше да падне. Но когато дяволът видял, че тя държи словото отпуснато го грабнал от сърцето ѝ. Тя го оставила да си отиде и дяволът победил (Битие 3:4,13; 2 Коринтяни 11:3). Петър ни наставлява как да воюваме срещу дявола. Това не изисква много тичане наоколо и вършене на специални дела. Необходимо е просто да се прилепваме към словото чрез вяра. Ако дяволът желае да ви доведе от отчаяние поради греховете ви просто хванете Божието Слово. То обещава прощение на греховете. Отговорете му чрез Божието Слово и дяволът бързо ще ви остави сами.

Молете се без да се съмнявате

“Вярвайте и ще получите всичко, което сте поискали в молитва” (Матей 21:22)

Преди да се молите проверете дали вярвате или се съмнявате, че ще бъдете чути. Ако се съмнявате или не сте сигурни, или ако просто се опитвате да се молите, за да видите дали нещо ще се случи, вашата молитва няма да ви донесе полза. Това е така понеже сърцата ви не са твърди, но се колебаят напред-назад. Заради това Бог не може да направи нищо за едно такова сърце също както вие не можете да дадете нищо на човек, който не може да държи ръката си спокойна.

Представете си как ще се почувствате ако човек искрено поиска нещо от вас, но след това ви каже: “Всъщност аз не вярвам, че ще ми дадете това,” макар че вече сте обещали да го направите. Ще помислите, че ви се подиграва чрез своята молба. Вие ще отдръпнете всичко, което сте обещали и вероятно освен това дори ще го накажете.

Как може да сме угодни на Бога когато правим същото когато се молим? Бог ни уверява, че когато се молим за нещо Той ще ни го даде. Но съмнявайки се в Него ние Го наричаме лъжец и пречим на собствените си молитви. Като не Му вярваме ние обиждаме Божията истинност, същата тази истинност, на която се надяваме когато се молим. Това е причината, поради която казваме кратката дума *Амин* в края на нашите молитви. Ние я използваме, за да изразим нашата твърда, сърдечна вяра. Това е все едно че казваме: “О, Боже, не се съмнявам, че ще ми дадеш това, за което се моля.”

Великият Лекар

“Но сега сме примирени чрез телото на неговата плът, чрез смъртта, да ви представи пред себе си свети и непорочни и неповинни” (Колосяни 1:22)

Християнинът е едновременно праведен и грешен – едновременно приятел и враг на Бога. Философите няма да приемат този парадокс понеже те не приемат правилният начин на оправдание. Заради това те изискват хората да продължават да вършат добри дела докато повече не усещат греха. Това учение е довело мнозина до голямо объркване понеже те се борят колкото могат да станат напълно праведни, но никога не могат да постигнат това. Дори сред тези, които разпространяват това безбожно учение безбройни множество са изпадали в отчаяние в часът на смъртта си. Това би се случило и с мен ако Христос не беше погледнал милостиво и не беше ме освободил от това заблуждение.

За разлика от това ние учим и успокояваме обременените грешници по следния начин: Скъпи братя и сестри, не е възможно за вас да станете праведни в този живот и повече да не чувствате греха. Невъзможно е за тялото ви да стане светло и чисто като слънцето. Макар все още да имате петна и бръчки, независимо от това, вие сте свети. Но ти можеш да се чудиш: “Как мога да съм свят когато греша и се чувствам грешен?” Да разпознаваш и да чувстваш греха си е добре. Благодарни на Бога и не се отчайвай. Стъпка към оздравяването е когато болният разпознае своята болест. “Но как мога да се освободя от греха?” се чудите вие. Тичайте към Христос, Лекарят, Който изцелява сърцесъкрушенията (Псалм 147:3). Той прави грешниците свети.

Божията милост и благодат

Измий ме от беззаконието ми и очисти ме от греха ми (Псалм 51:2)

След като християните приемат Божието одобрение чрез вяра и знаят, че греховете им са простени те не трябва да стават прекалено самоуверени и да мислят, че са неподатливи на греха. Те все още постоянно се борят с греха, който е останал в тях точно както Давид.

Поради Божията милост и благодат Давид получи Божието одобрение и беше направен свят чрез една праведност изцяло външна за него. Божиите милост и благодат не са човешки емоции или отношения. Те са Божие благословение, което получаваме когато вярваме че греховете ни са простени в Христос. Поради Христос ние можем да очакваме милост и състрадание както стана с Давид в Псалм 51. Така праведността, която получаваме идва изцяло извън нас. Тя е истински дар от Бога, Който е състрадателен и милостив към нас поради Христос

Представете си, че един човек заслужаващ смъртно наказание е доведен пред царския съд. Но от състрадание царят го освобождава, макар че той не заслужава нищо освен смърт. Не бихте ли казали, че вината на този човек е простена не поради нещо, което той е направил, а поради добротата на милостивия цар? Все пак за този човек не е достатъчно да му бъде простено престъплението, което е извършил. Той също така трябва да бъде освободен от затвора, да му бъде дадена дреха, която да облече и да намери работа, за да може да живее.

След като Бог в Своята милост ни освободи от вината ние все още се нуждаем от Светия Дух, за да очистим греха, който все още остава в нас. Нуждаем се Духът да ни подкрепя, така че да не бъдем победени от греха и нашите зли желаниа.

Когато съгрешаваме

„Дечица пиша ви това, за да не съгрешите. Но ако някой от вас съгрешава, имаме ходатай при Отца – Исус Христос праведния” (1 Йоан 2:1)

Кой понякога не се отбива от пътя? Аз и всеки друг трябва да благодарим. Но когато съгрешим не трябва да се отчайваме, че няма да намерим милост пред Бога. Този, който смята, че техните постижения струват нещо не вярва на Божията милост и съгрешава съответно.

Не се отчайвате след като сте съгрешили, но вдигнете очите си нагоре където Христос ходатайства за вас. Понеже Той е вашият Ходатай и Застъпник, Той се застъпва за вас казвайки: “Отче, за този човек аз страдах. Аз го търся.” Тази молитва никога не е безполезна понеже Христос е нашият първосвещеник (Евреи 5:10). Дори когато имаме Христос, нашият първосвещеник, ходатай, посредник, примирител и утешител ние вместо това се обръщаме към мъртви светии и смятаме Христос за наш Съдия. Ето защо трябва да напишем тези думи на апостол Йоан със златни букви на сърцата си. Така отидете при Него и Му кажете: “Господи Христе, не зная за друг защитник, утешител и посредник освен Тебе. Не се съмнявам, че Ти си всичко това за мен. Аз се държа здраво за това и го вярвам.” Христос се е родил за нас. Пострадал е за нас. Възнесъл се е на небето заради нас, седнал е отдясно на Отца заради нас и се моли за нас. Сатана се опитва с цялата си сила да заслепи сърцата ни, за да не вярваме на това, което Светия Дух казва в този текст.

Състоянието на един християнин е чудно! Защото християните са едновременно грешници и праведници. Те са грешници поради грешната природа, която носят със себе си зарадена от греха. Те са праведни понеже Духът ги тласка надалеч от греха. С нашият ум ние никога няма да разберем чудото на това състояние.

Отговаряйте с кротост

„Но почитайте в сърцата си Христос като Господ. Бъдете винаги готови да отговаряте на всеки, който ви пита за вашата надежда. Но правете това с кротост и страхопочитание” (1 Петър 3:15)

Когато сте предизвикани или питани за вашата вяра не трябва да отговаряте арогантно. Не трябва да сте упорити или твърди, като че ли изтръгвате дърво от земята. Вместо това трябва да отговаряте със страх и смирение, като че ли стоите пред Бога и отговаряте на Него. Ако бъдете извикани пред царе и принцове и предварително сте се подготвили добре с Писанието вие може да си мислите: “Само почакай. Ще видиш как ще ти отговоря!” Но дяволът ще грабне мечът от ръцете ви и ще ви бутне. Ще бъдете посрамени и ще видите, че напразно сте облекли бронята си. Той може да вземе дори най-добрите стихове от ръцете ви, така че да не можете да ги използвате, дори да сте ги научили наизуст. Бог допуска това да се случи, за да премахне вашата арогантност и да ви смири. Така че ако не желаете това да се случи трябва да стоите със страх и да не разчитате на собствената си сила. Вместо това разчитайте на това, което Господ е казал: “Когато сложат ръце на вас не се безпокойте какво или как да отговаряте. И в същото време ще ви се даде какво да говорите, защото не вие ще говорите, а Духа на Отца ще говори чрез вас” (Матей 10:19-20). Когато трябва да отговаряте трябва да се въоръжите с Писанието. Но не размишлявайте у дома с горд дух. Иначе Бог ще отнеме стиховете от устата ви и от умът ви дори ако предварително сте се въоръжили с всички стихове. Затова тук е нужна бдителност. Но ако сте подготвени можете да отговаряте на царе, водачи и дори на самият дявол. Само се уверете, че не говорите незначителни човешки думи, а Божието Слово.

Неизмеримо повече отколкото искаме

“А децата се блъскаха едно друго вътре в нея; и тя рече: Ако е така, защо да живея? И отиде да се допита до Господа” (Битие 25:22)

Молитвата на Ребека беше за нейния живот и за живота на децата ѝ. Все пак в резултат на молитвата се родиха двама велики водачи и всички техни потомци. Тя помоли Господ само за пени, а получи планина от злато – нещо, за което не беше мечтала и не смееше да вярва. Молитвата ѝ беше скромна и разумна и тя беше готова да се задоволи с нещо малко.

Ние също сме навикнали да се молим за малки и незначителни неща. Когато се молим не вземаме под внимание великото могъщество на Бога. Ако Бог желаше да ни дава само малки и изкуствени неща Той не би ни дал един толкова велик модел за молитва: *“Отче наш, Който Си на небесата, да се свети Твоето име, да дойде Твоето царство...”* Бог има много ресурси и не е стиснат. Той щедро ни предлага най-добрите дарове на небето и земята. Той очаква да искаме от Него много неща и искрено да вярваме, че Той ще ни даде това, което Го молим. Когато получаваме това, за което молим в Господната молитва ние получаваме небето и земята и всичко, което е в тях. Защото когато се молим да се свети Божието име, да дойде Неговото царство и да бъде Неговата воля, ние побеждаваме безчислено множество дяволи и поглъщаме целия свят с една единствена молитва.

Понеже мислим толкова на дребно и имаме толкова слаба вяра ние трябва внимателно да отбележим как Бог отговори на молитвата на Ребека. Бог не се задоволява да ни даде малко дори когато Го молим за малко. Той предпочита да ни даде *“неизмеримо повече отколкото искаме или мислим”* (Ефесяни 3:20).

Не чакайте, за да се молите

“Смили се за мене, Боже, според милосърдието Си; Според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми.” (Псалм 51:1)

Трябва да се молите, когато сте изкушавани силно – когато умът ви е зает с мисли за пожелание и отмъщение. Ако някой ви насърчава да се молите при тези обстоятелства умът ви често настоява, че това е нечисто – като че ли мръсните ви мисли не оставят място за молитва. Но вие не трябва да чакате изкушението да премине или мислите за пожелание напълно да изчезнат от умът ви преди да се молите.

Точно в момента когато чувствате най-силно изкушение отидете на място където можете да сте сам. Молете се с Господната молитва или с някоя друга молитва, за която можете да се сетите, за да се защитите от дявола и от изкушенията. Тогава ще почувствате, че изкушенията намаляват и че Сатана бяга. Тези, които смятат, че трябва да чакате докато умът ви бъде очистен от нечисти мисли, за да се молите само помагат на Сатана, който вече е прекалено силен. Да чакаме, за да се молим не е християнски подход към молитвата. Това е учение, което идва от дявола.

За да можете да се опазите от подобни погрешни идеи трябва да следвате примера на Давид в този псалм. Дори след като признава ужасния си грях с Витсавее Давид не бяга от Бога. Той не казва това, което Петър глупаво казва в лодката: *“Иди си от мене, Господи, понеже съм грешен човек”* (Лука 5:8). Вместо това Давид се доверява на Божията милост и започва да се моли: *“Господи, макар да съм грешник, смили се за мене.”* Моментата, в който най-силно чувствате греховете си е времето, в което най-много се нуждаете от молитва.”

Няма друг път

„Исус отговори: Аз съм пътят и истината и животът. Никой не идва при Отца освен чрез Мене” (Йоан 14:6)

Аз разбирам това, което Исус казва тук по най-простия начин – че всичко се събира в тази единствена Личност. Исус Христос е наречен “пътят” понеже Той е началото, “истината” понеже Той е Този, Който ни помага да продължим и “животът” понеже е краят. Понеже Той трябва да бъде всичко – началото, средата и краят на нашето спасение. Това е причината ние да Го поставяме за крайгълен камък, върху който се полагат останалите камъни и на който е съградено цялото здание. Той е първото, средното и последното стъпало на стълбата към небето (Битие 28:12). Понеже чрез Него ние трябва да започнем, да продължим и накрая да достигнем отвъдния живот. Така има само един Христос, но Той изпълнява различни роли в опитността на нашето спасение. В началото е трудно да намерим пътя. След това живота става по-труден когато продължаваме да вървим по този път. Той става изключително труден когато вече сме вървели по пътя дълго време и се приближаваме към своето последно прибежище – небето.

Така ако се държите за Христос с вяра значи сте започнали от правилното място. Ако останете с Него тогава ще вървите по верния път. Ако устоите до края тогава ще бъдете спасени. Христос желае да очисти сърцата ни от това да се доверяваме на каквото и да е друго. Няма друг път, магистрала, мост или пътека за нас освен единствено Христос.

Медната змия

*„Защото всички сте Божи чада чрез вяра в Исуса Христа. Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христа, с Христа сте се облекли”
(Галатяни 3:26-27)*

Някои хора си представят, че вярата е едно качество, което се появява от само себе си в сърцето със или без Христос. Това е една опасна грешка. Христос трябва да бъде поставен точно пред очите ни, за да не можем да виждаме и чуваме нищо друго освен Него и да не вярваме, че нищо не е по-близо от нас от Христос. Понеже Той не стои бездейно в небето, но постоянно присъства в нас. Той действа и живее в нас защото Павел казва: *“Не аз живея, но Христос живее в мен”* (Галатяни 2:20). Той също така казва, че вие *“с Христа сте се облекли”* (Галатяни 3:27). Следователно вярата е едно неотклонно виране, което гледа единствено на Христос. Той е победителят на греха и смъртта и Този, Който ни дава праведност, спасение и вечен живот. Това е прекрасно илюстрирано от историята с медната змия, която сочи към Христос (Йоан 3:14). Мойсей заповядвал на израилтяните, които били ухапани в пустинята от отровни змии да гледат на тази медна змия с неотслабващо внимание. Тези, които направили това били изцелени просто като постоянно се взирали единствено в змията. За разлика от тях другите, които не се подчинили на Мойсей и гледали своите рани вместо на змията умрели. Така ако искате да бъдете утешени когато съвестта ви напада или когато сте в голямо утеснение тогава не трябва да правите нищо друго освен да се хванете за Христос с вяра и да кажете: *“Аз вярвам в Исус Христос, Божият Син, Който страда, беше разпънат и умря за мен. В неговите рани и смърт аз виждам своя грях. В Неговото възкресение аз виждам победата над греха, смъртта и дявола. Аз виждам праведност и вечен живот. Не желая да виждам и да чувам нищо освен Него.”* Това е истинската вяра в Христос и правилният начин да вярваме.

Възкресенски тела

“Но някой ще попита: Как се възкресяват мъртвите? И с какво тяло ще дойдат? Глупако! Това, което сееш не възкръсва докато не умре.” (1 Коринтяни 15:35-36)

Павел е майсторски учител когато описва този въпрос толкова добре и с толкова умение. Той рисува толкова прекрасна картина. Той взема това, което света смята за мъртво и създава една картина на живот. Той използва толкова обикновени и малки обекти –семената на полето – за я нарисува. Така когато един човек умре ние не трябва да виждаме процесът на умирање по друг начин освен като едно семе, което е посято в земята. Ако семето можеше да усети или да разбере какво се случва то би се страхувало, че ще бъде унищожено завинаги. Но земеделецът, ако можеше да говори на семето, би нарисувал толкова различна картина. Той би описал семето сякаш то е едно вече пораснало растение с прекрасно стъбло и малки житни зърна.

Така ние трябва да си представяме в сърцата си, че когато сме погребани в земята ще станем отново и ще порастем за ново съществуване и вечен живот. Не трябва да мислим за себе си като за мъртви и разлагащи се, а по-скоро като за посети. Ние трябва да се научим да говорим по нов начин за смъртта и гроба. Когато умрем, ние не сме мъртви; ние сме семена посети за следващото лято. Гробището не е едно място отделено за мъртвите, а поле пълно с малки семена, които са наречени Божии семена. Един ден те отново ще разцъфтят и ще станат по-красиви отколкото някой може да си представи.

Изпитани чрез огън

Не се чудете на огнената изпитня като че ви се случва нещо чудно. Но радвайте се, е участвате в страданията на Христос, за да можете да се радвате и в славата, която ще се открие (1 Петър 4:12-13)

Петър използва необикновена образност, за да ни напомни какво казва Писанието за страданието. В библията страданието е описвано като една гореща огнена пещ. На друго място Петър казва, че тези изпитания изпитват вярата ни точно както огънят пречиства златото (1 Петър 1:7). В книгата на Исая Бог казва “*Изпитах те в пещта на страданието*” (Исая 48:10). В Псалмите Давид казва на Бога: “*Изпитал си ме и познал си не в нощта...опитал си ме* (Псалм 17:3). И относно Израел псалмистът казва: “*Преминахме през огън и вода*” (Псалм 66:12). Така библията говори за страданието загърнато в огън или изпитано чрез огън. Петър казва, че не трябва да се смущаваме или да смятаме, че ни се случва нещо странно когато се натъкнем на този огън. Ние сме изпитвани чрез огън точно както златото е пречиствано чрез огън.

Когато започнем да вярваме Бог не ни изоставя, но поставя един свят кръст на гърба ни и заздравява вярата ни. Благовестието е едно мощно слово, но то не може да извърши делото си без изпитания. Никой няма да открие силата му ако не я изпита. Благовестието може да покаже силата си само там където има кръст и където има страдание. Понеже то е едно слово на живот то трябва да изяви цялата си сила в смърт. Ако умирането и смъртта липсват тогава то не може да направи нищо. Никой не може да открие, че то е по-силно от греха и смъртта. Петър казва, че болезнените изпитания идват върху нас, за да ни изпитат. Този огън или горещина е кръста и страданието, което ни кара да горим. Бог нанася този огън не поради друга причина освен, за да ни изпита, да види дали зависим от Неговото Слово. Заради това Бог отрежда кръст за всеки вярващ. Той желае да изпитаме и да изявим Божията сила.

Живеещи в Христос

„И сега, деца, пребъдвайте в Него и когато се яви, да имате дръзновение и да не се посрамим пред Него при пришествието Му.“ (1 Йоан 2:28)

Какво трябва да направите, когато ви плашат мисли за смъртта и съвестта ви тревожи? Продължавайте да живеете в Христос. Трябва да вярвате, че не сте в състояние да направите нищо със собствените си дела и че единственият път е чрез Христовата правда. Йоан 6:29 казва, че да вършим делото на Христос е да вярваме в Този, който Го е пратил. Така когато Натан поправи Давид и Давид изповядва греха си, Натан отговори: *“И Господ прости греха ти. Няма да умреш”* (2 Самуил 12:13). Давид просто живееше в благодат. Той дори не се и помисляше да се опита да задоволи Бога с делата си. Когато Натан каза: *“Бог прости греха ти”* той прогласяваше едно послание на благодат. И Давид повярва в него. След като Адам съгреши той не беше в състояние да направи нищо, което да го постави в състояние на благодат. Но Бог каза, че един от неговите потомци ще строши главата на змията (Битие 3:15). Чрез това обещание Адам беше оживен. Понеже повярва в тези думи той беше спасен и оправдан без дела. Нашата природа яростно се бори срещу това да бъде спасена чрез нашите дела и се опитва да ни измами с великата илюзия за нашата праведност. Така ние можем да се окажем привлечени към един живот, който единствено изглежда праведен. Или понеже знаем, че не сме праведни можем да бъдем уплашени до смърт от смъртта и греха. Следователно ние трябва да научим, че не можем да направим каквото и да е за да станем праведни освен единствено чрез Христос.

Сърце на ангел

„И внезапно заедно с ангела се намери множество небесно войнство, което хвалеше Бога, казвайки: Слава на Бога във висините, И на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение.“ (Лука 2:13-14)

От тази ангелска песен ние можем да научим какви в действителност са ангелите. Забравете какво земните мъдри учители спекулират за ангелите. Пасажът ги описва толкова ясно, че ние можем да видим техните мисли и сърца. Първо, пеейки радостно за Божия слава те показват колко са изпълнени със светлина и огън. Те признават, че всичко принадлежи на Бога. Те не си приписват никаква заслуга. Те с ентузиазъм отдават слава на Бога, на Този, на Когото принадлежат. Ако се питате какво е едно смирено, чисто, покорно и щастливо в Бога сърце мислете за ангелите славещи Бога. Това е тяхната първа задача тъй като те живеят в Божието присъствие. Втората им характеристика е, че ангелите ни обичат точно както ние сме учени да обичаме другите хора. Тук вие виждате какви прекрасни, големи приятели са ни те. Те ни обичат като себе си и се радват на нашето спасение, като че ли е тяхно. Те ни дават добра причина да ги почитаме така както почитаме най-добрите си приятели. Това е правилният начин да се опитаме да разберем ангелите. Безполезно е да се опитваме да ги разберем според тяхната природа както правят светските мъдри учители, чийто търсения все пак се оказват напразни. Правилният начин да разберем ангелите е според вътрешните им сърца, отношения и умове. Ние може да не знаем от какво са направени те, но знаем какво е тяхното най-голямо желание и какво правят те непрестанно. По този начин ние виждаме в техните сърца.

Утешение в трудни моменти

„Да не се смуцава сърцето ви нито да се бои. Вярвайте в Бога; вярвайте и в Мене.” (Йоан 14:1)

Когато се чувстваме отчаяни и неспокойни нека да се надяваме на Христос и да се подкрепяме с Неговите думи. Ние можем да получим утешението, което Христос предлага в този текст. Това е все едно Христос ни казва: “Какво правиш? Защо плачеш? Уплашен ли си до смърт? Насърчи се и бъди дързостен. Не всичко е загубено дори ако дяволът, светът или твоята съвест те нападат и ужасяват. Ти не си изгубен ако не чувстваш Моето присъствие. Не си ли спомняш, че ти говорих за това преди много време и оставих тези утешителни думи да те укрепват и пазят?”

От тези и от други думи на Христос ние трябва да започнем да разбираме, че Христос е правият път. Ние трябва да развием по-любящо доверие в Него. И ние трябва да внимаваме на Неговите думи повече отколкото на всичко, което може да се появи пред нашите очи, уши и сетива. Понеже ако сме християни и стоим близо до Него ние знаем, че Той ни говори. Ние научаваме от този пасаж и от други места, че Той желае да ни утешава чрез словото Си. Всичките Му думи и действия са утешителни. Можем да сме сигурни в това: едно скърбящо, плахо и уплашено сърце не идва от Христос. Христос не плаши сърцата и не ги хвърля в депресия. Той дойде на тази земя, изпълни мисията Си и се възнесе на небето, за да премахне тъгата и страха от нашите сърца, съвести и умове. Затова Той обещава да изпрати Духа Си на Своите последователи. Чрез Духа Той желае да укрепя и пази своите последователи след като Самият Той вече не е с тях. Този, който може да се довери на това, което Христос казва в този текст ще бъде добре подготвен и ще победи в битката.

Отче наш

*„А вие се молете така: “Отче наш, Който си на небесата, да се свети
Твоето име.” (Матей 6:9)*

Как трябва да се обръщаме към Бога? Как трябва да почитаме Този, на Когото се молим? И как да представим себе си, за да благоволи Той и да пожелае да ни слуша?

Нито едно име не дава по-добра представа от названието “Отче.” Да Го наречем Татко е един приятелски, любящ, дълбок и сърдечен начин да се обърнем към Него. Съвсем не би ни успокоило толкова ако трябваше да Го наричаме Господ, или Бог или Съдия. Понеже думата Отче е инстинктивно и естествено любяща. Това е причината да чува, че Го наричаме Отче на Бог да е угодно повече от всичко и да Го кара да ни слуша. Правейки това ние заявяваме, че сме Божи деца, което отново раздвижда Божието сърце. Понеже няма по-скъп глас за един баща от гласа на детето му.

По подобен начин ни помага и когато казваме: “Който Си на небесата.” Тези думи изразяват голямата ни нужда и утеснение понеже ние сме на земята, а Бог е на небето. Тези, които се моли: “Отче наш, Който Си на небесата” и прави това от дълбините на сърцето си признават, че имат Баща и че техният Баща е на небето. Освен това те признават, че са изоставени на земята и са в утеснение. Тези, които се молят по този начин скоро започват да чувстват един сърдечен копнеж подобно на деца, които живеят далеч от дома на баща си в утеснение и трудности сред чужденци. Това е сякаш ние викаме: “О, Татко, Ти си на небето. Аз съм Твоето бедно дете далеч от Теб на земята, в утеснение, в опасности, в трудности и в нужда. Аз съм заобиколен от дяволите, от страшни врагове и от множество опасности.” Тези, които се молят по този начин стоят с чисти, издигнати сърца пред Бога. Те са способни да се молят и да подбудят Божиата милост.

Очиствайки лозето

„Аз съм лозата и Отец ми е земеделецът.” (Йоан 15:1)

Този пасаж представя една много успокояваща картина. Христос разбира всяко страдание, което Той и Неговите последователи ще изтърпят както работа на един усърден градинар. Лозите могат да растат и да дават много плод само ако бъдат внимателно очиствани от градинаря. Христос желае да ни научи, че ние трябва да гледаме на трудностите и страданието по начин много различен от този, по който ги виждаме и чувстваме в този свят. Страданието не се случва отделено от Божията воля. То не е знак за Неговия гняв; то е знак за Неговата милост и бащинска любов. То ще послужи за най-доброто.

Трудно е да вярваме, че това, което ни причинява болка и безпокойство не идва, за да ни нарани, а за да ни направи по-добри. Ккаво щеше да си помисли лозата ако разбираше, можеше да говори и видеше градинарят окопаващ коренът ѝ с мотика? Ако го видеше да подрязва пръчките ѝ с нож? След като е видяла и почувствала всичко това тя би казала: “О! Какво правиш? Сега ще повехна и ще изсъхна понеже ти работиш върху мен, отнемаш ми почвата и ме режеш с този железен зъб. Ти ме раздираш и дупчиш навсякъде, оставяйки ме сякаш полугола. Към мен ти си по-жесток отколкото към останалите дървета и растения.”

Но градинарят би отговорил: “Ти просто не разбираш. Ако режа пръчките това е понеже те са безполезни и отнемат силата ти. Другите пръчки няма да могат да родят плод и също ще започнат да умират. И така ще продължи. Това е за твое добро. Правя това, за да можеш да родиш повече плод и да дадеш добро вино.”

ДУХЪТ ВИКА

„Понеже сте синове Бог изпрати в сърцата ви Духът на Сина Си, Който вика: “Авва, Отче” (Галатяни 4:6)

Павел би могъл да каже: “Бог изпрати в сърцата ви Духът на Сина Си, който се *моли*: “Авва, Отче.”” Но той съзнателно казва “вика,” за да покаже терзанието на християнина, който все още е слаб и има нужда да расте във вярата. В Римляни 8:26 той описва този вик като неизговорими стенания. Но сред трудностите и изпитанията е трудно да се вика към Бога и изисква много усилия да се прилепим към Божието Слово. В такова време ние не можем да усетим Христос. Не Го виждаме. Сърцата ни не усещат Неговото присъствие и помощта Му по време на атаките. Изглежда сякаш Христос ни е ядосан и ни е изоставил. Тогава, по време на атаките ние чувстваме силата на греха, слабостта на телата си и нашето съмнение. Ние опитваме огнените стрели на дявола (Ефесяни 6:16) и ужасите на смъртта. Чувстваме гневът на Божия съд. Всички те повдигат твърде силни и ужасни викове срещу нас, така че изглежда не ни е останало нищо освен отчаяние и вечна смърт. Все пак сред тези ужаси на закона, къntenето на греха, трепета на смъртта и рева на дявола, Светия Дух в нашите сърца започва да вика: “Авва, Отче!” И Неговият вик е много по-силен и заглушава силните и ужасяващи викове на закона, греха, смъртта и дявола. Той прониква през облаците и небето и достига до ушите на Бога.

Вярата е по-важна от делата

“И така, ние заключаваме, че човек се оправдава чрез вяра, без дела на закона” (Римляни 3:28)

Нашите опоненти настояват, че добрите дела са необходими за спасението и света ентусиазирано се съгласява с тях. Наистина, това, което светиите са правили е било удивително и те са вършили много добри дела. Но дори ако ми покажете най-светия светия от всички, дали този човек е извършил достатъчно добри дела, за да заслужи Божието одобрение? Ние също признаваме, че любовта е жизненоважен аспект от християнския живот и всички християни трябва да обуздават своите покварени желания и да практикуват себеобуздание. “Но вие не правите това,” протестират нашите опоненти. Нашият отговор е: “Дори ако направим всичко това бихме ли направили достатъчно за да спечелим Божието одобрение?” Единствената причина, поради която мислим толкова високо за това, което правим е понеже не желаем Бог да има каквато и да е заслуга. Ние с готовност признаваме, че добрите дела са необходими. Но те не са повече от това, което ние вече имаме: Божието одобрение, което идва чрез вяра. Ние трябва да разберем разликата между безценното и евтиното, важното и тривиалното. Дори животните правят разлика между добра и лоша храна. Кучето знае, че месото е по-добро от хляба.

Следователно ние трябва да ценим добрите дела и да помним, че е необходимо да ги вършим. Но ние трябва да ценим повече Божието Слово и Неговите обещания дори повече. Ние живеем живот в Божието присъствие понеже вярваме в това, което Той казва, не понеже вършим добри дела, които ни правят свети. Ние трябва да правим ясна разлика между нашите добри дела и вярата ни в Божието Слово. Вярата в Божието Слово побеждава дявола и ни прави свети Божии деца.

Да плуваш с Божието обещание

“Тогава Бог благослови Ной и синовете му казвайки: Плодете се умножавайте се и напълнете земята” (Битие 9:1)

Ужасът от Божия гняв свършил. Земята била унищожена и всичко живо загинало. Сега благословието на Бог към Ной и синовете му било готово да дойде. Те трябвало да поставят ново начало на човешката раса. Без съмнение те се страхували докато очаквали това да се осъществи. Да живееш изцяло чрез вяра е трудно. Ной и семейството му живеели по този начин, с очи приковани в небето. Светът бил покрит с вода. По него нямало сухо място. Божиите думи били единствената им подкрепа докато те плували върху водата.

Когато хората не се намират във физическа опасност те смятат вярата за нещо маловажно. Но погледнете Ной. Той бил заобиколен от вода – почти погълнат от потопа. Той би спасен не чрез собствените си усилия, но чрез упование на Божията милост. Той имал увереност понеже уповавал на това, което Бог бил казал.

Думите *“Бог си спомни”* в Битие 8:1 показват колко трудно било положението на Ной. Мойсей показва, че Ной се носел безцелно по водата толкова дълго време, че сякаш Бог го бил забравил. Някои хора се борят с подобни мисли, чувствайки, че живеят в тъмнина и лишени от Божието благоволение. Хората, които чувстват, че Бог ги е забравил скоро откриват, че да живеят единствено чрез Божието Слово – живеят чрез вяра – е по-трудно отколкото да водят живот на сурова духовна дисциплина.

Защо се провалят плановете ни

“Господ осуetyява намеренията на народите; Прави безполезни мислите на племената.” (Псалм 33:10)

Ние трябва да правим това, което Бог желае и да престанем да мислим и да се притесняваме за това, което Бог не ни е казал да правим. Нищо не е безопасно за нас или по-приятно за Бога от това да се доверяваме на Божието Слово вместо на собствените си идеи. В Неговото Слово ние ще намерим достатъчно водителство за това, което искаме да направим. Бог изисква от нас да имаме вяра, да обичаме и да понасяме страдание. Тези три неща трябва да са достатъчни, за да ни държат радостно заети. Ние трябва да се заемаме с всичко останало когато то дойде до нас и да оставим Бог да се грижи как ще се развият нещата. Ако не желаем да слушаме това, което Бог ни казва в Своето Слово Той ни наказва като просто ни оставя сами да се измъчваме без причина. Когато мъдрец и принц пренебрегнат Божието Слово Бог не оставя никое от намеренията им да се осъществят без значение дали е добро или зло. Този псалм казва: *“Господ осуetyява намеренията на народите.”* Божията воля винаги осуetyява намеренията на тези, които работят най-усърдно разчитайки на собствената си мъдрост. Но дори това не ни убеждава да покорим плановете си на Божията воля. Така нашите планове и идеи единствено ни угнетяват и измъчват дори тези, които сами по себе си не са лоши. Както казва Исус: *“Достатъчно е на деня злото, което му се намери”* (Матей 6:34). Бог не изпраща тези трудности, за да ни унищожи. Той ги изпраща, за да ни убедят да се откажем от глупавите си идеи и планове. Той желае да ни покаже, че нашата мъдрост е безполезна. В крайна сметка не нашата мъдрост довежда до осъществяването на нещата; единствено Божията воля го прави. *“Да бъде Твоята воля.”*

Най-голямата любов

“Никой няма по-голяма любов от тази за положи живота си за приятелите си. Вие сте мое приятели ако вършите каквото ви заповядах” (Йоан 15:13-14)

В този текст Христос използва приятелски и добри думи, за да убеди Своите ученици във важността на заповедта, която им е дал. Той им напомня за Собственият Си пример за това как ги е обикнал и за всичко, което е направил за тях. Изисква се голяма и силна любов от някой да даде на нуждаещ се 1000 марки или дори да плати целият му дълг. Но помислете колко удивително е за един цар да даде на някой нещастен просяк един цял град – дори цялото си царство, земя и поданици. Целият свят би сметнал това за безпрецедентен акт на любов. Но това е тривиално сравнено с Христос даващ Своето тяло и живот за теб. Това със сигурност е върховният израз на любовта, която един човек може да покаже към друг на тази земя. Хората могат да обичат и да служат на другите с парите си, със своята собственост и дори с живота си. Но всеки по-скоро би дал парите и собствеността си, своята земя и поданици, отколкото да умре заради някой друг. Дори ако някой направи това то все още ще е нищо сравнено с Бога изпращащ Своя Син от небето. Това ще е нищо сравнено с Божия Син заемащ нашето място, доброволно проливащ кръвта Си и умиращ за теб, макар че ти си бил Негов враг и си осъден. Тази любов е по-голяма и по-висока от небето и земята и всичко друго, което можеш да назовеш.

Какво ще направиш за Христос в отплата? Дори ако дадеш живота си какво би могло да се сравни с Неговият живот? Но Христос не иска дори това от теб освен в краен случай, разбира се, когато се налага да рискуваш живота си, за да спасиш други. Христос просто иска от теб да показваш любов към своя ближен по един конкретен начин.

Подхлъзващи се светии

“(Лот) живееше в една пещера, той и двете му дъщери....Ела, да упоим баща си с вино и да престим с него, за да запазим потомството от баща си” (Битие 19:30-32)

Мойсей описва този ужасен грях в Битие с добра причина. Ужасно е, че толкова много хора в Содом и Гомор погинали. Но за Лот и дъщерите му да паднат в подобен грях след като били свидетели на унищожението на толкова много хора е дори още по-ужасно. Този инцидент бил записан в Библията, за да плаши безбожните и да не допуска вярващите да станат твърде горди. Можете да запитате: “Защо Бог допуснал хората, които обичал да паднат толкова ниско?” Не трябва да питаме какви са Божиите мотиви да допусна нещо. Все пак в този случай ние лесно можем да намерим вероятно обяснение. Бог е искал ние да разберем своята безпомощност, така че да не падаме в едно фалшиво чувство на сигурност. Лот и семейството му виждали греховете на хората в Содом и ги осъждали. Но какво се случило? Посветените дъщери на Лот опозорили себе си като извършили кръвосмешение. Това било толкова скандално, че рядко се случвало дори сред содомитите.

Така Божието намерение е ясно. Той желае ние да се смирим и да намерим утеха в Неговата милост и благодат. Доколкото се отнася до човеците никой не е по-добър или по-свят от човека до себе си. Все пак Бог ни пази да не съгрешим твърде тежко. Но ако Той отдръпне ръката Си ние може да паднем в съвсем същия грях. Така тази история ни учи да се смиряваме в Божието присъствие и постоянно да молим за водителството на Светия Дух.

Кратки молитви

“А вие когато се молите не говорете с много думи като езичниците понеже те мислят, че ще бъдат послушани заради многото си говорене. Не бъдете като тях понеже Отец ви знае от какво се нуждаете още преди да Му поискате.” (Матей 6:7-8)

Ние трябва да се молим с малко думи, но с дълбоки, значими мисли. Колкото по-малко са думите толкова по-добра е молитвата. Колкото повече са думите толкова молитвата е по-лоша. Малко думи и дълбок смисъл са християнски. Много думи и малко смисъл са езически. Затова Христос казва: *“когато се молите не говорете с много думи като езичниците понеже те мислят, че ще бъдат послушани заради многото си говорене.”* Така Той казва и на самарянката: *“Неговите поклонници ще Му се покланят с дух и истина”* (Йоан 4:24). Отец търси поклонници, които се молят по този начин. Да се молим в Духа или да с е молим духовно е много различно от молитвата породена от зли желаня. Да се молим с истина е много различно от една фалшива молитва. Понеже плитките думи, които излизат от нашите зли желаня са безсмислено многословно бърборене. То не показва почит към Бога. За тези, които гледат и слушат това изглежда като молитва. Тя може да бъде изговорена с думи, но не е изговорена с истина. Истинската молитва е духовната, която идва отвътре. Тя идва от въздишките и стенанията на сърцето. Недуховната молитва създава лицемери и лъжливо чувство на духовност. Духовната молитва създава истински вярващи и деца почитащи Божии деца.

Пазете се от егоистична амбиция

„Изследвай ме, Господи, и изпитвай ме, Опитай вътрешностите ми и сърцето ми” (Псалм 26:2)

В този текст Давид казва: „Ако учението е чисто и нищо не липсва на Словото и проповядването тогава сърцето също трябва да е чисто. В същото време аз все още чувствам пътищата на греха в моята грешна природа. Чувствам склонност към гордост, лъст, омраза и завист. По-конкретно незабележимата отрова на егоистичните амбиции винаги дебне под повърхността. Дори хора, които имат добро разбиране за Божието Слово често се препъват в този грях.”

Този грях е причина за всички ереси. Казано е: Амбицията е майка на ересите и сектите.” Някои хора винаги желаят да бъдат специални. Те никога не са доволни да са като другите. Така те се отклоняват от пътя без дори да разбират това. Хората трябва всеки ден да се молят Бог да държи този скрит бунтовник в тях подтиснат. Както казва Павел: *„Нека всеки смята другия за по-горен от себе си”* (Римляни 12:10). Тук Павел признава, че егото – този стар идиот – винаги желае да бъде в центъра на вниманието. Веднага щом хората научат нещо и могат да говорят за Господ Исус Христос те желаят да станат специални. Егото желае хората да казват за тях: „Да, ти можеш да свършиш работата. Ти си учен човек. Ти си по-добър от останалите.” Както котенцето украсява себе си така и хората желаят да изглеждат добри. Но когато това стане вярата и Божието Слово вече не са от значение.

Не можем да направим достатъчно, за да опазим себе си от това срамно нечестие. Другите човешки пороци са толкова груби, че ние лесно ги разпознаваме, но този се промъква незабележимо. Той се преправя на почит към Бога и вършене на Божията воля. Все пак егоистичната амбиция се спотайва като скрит бунтовник зад всичко това.

Скритото царство

„Товага ще бъде краят, когато ще предаде царството на Бога и Отца, след като унищожжи всяко началство и всяка власт и сила.” (1 Коринтяни 15:24)

Павел казва, че Христос ще предаде царството на Бог-Отец. Как може да бъде това? Навсякъде другаде Писанието казва, че Той ще остане цар довека и царството Му не ще има край. Но в този стих Павел казва, че Христос ще предаде царството и ще сложи в ръката на Отца Своята корона, скипър и всичко останало. Как можем да обясним това? Ето отговорът: в този стих Павел говори за Христовото царство на земята. Това е едно царство на вяра. Вместо да царува по един видим, явен начин Той царува чрез Словото. За нас това е все едно да гледаме слънцето през облак. Виждаме светлината, но не виждаме самото слънце. Но когато облакът се махне ние виждаме слънцето и светлината по едно и също време и в един единствен обект. По подобен начин сега Христос царува заедно с Отца. Това е едно и също царство. Но за нас то ни изглежда мрачно, скрито, неясно и прикрито.

Той желяе да царува тайно и невидимо в сърцата ни единствено чрез Словото. Чрез Словото, Той ни защитава и поддържа в нашите слабости срещу светските сили. Макар сега царството да е тук на земята по-късно то ще бъде в небето. То няма да бъде скрито и тайно както изглежда сега. Една златна монета си остава такава дори да е скрита в джоба или в шепата ми. По същият начин Христос ще разкрие пред очите на целия свят съкровището, което сега е скрито от нас.

ДУХЪТ НА ИСТИНАТА

“И аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века. Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото го не вижда нито го познава. Вие го познавате, защото той пребъдва във вас, и във вас ще бъде.” (Йоан 14:16-17)

Християните не могат да зависят от нищо освен от Христос, техният Господ и Бог. Заради Христос те изоставят всичко и заявяват “Преди да се отрека или да изоставя моят Христос аз ще оставя храна и питие, чест и притежания, къща и собственост, брачен партньор и деца – всичко.” Християнската смелост не може да бъде фалшива или слаба. Тя трябва да е искрена и сигурна. Защото християните не могат да се окуражават с някакви временни неща на тази земя. Вместо това те се прилепват единствено към Господ Исус Христос, Който е разпънат и е умрял за нас. Така Христос ще каже, както и обещава, в този текст: “Понеже признавате Мен имате това предимство и това утешение. Вашият кураж няма да ви подведе, понеже помощникът ви е Духът на истината.” Всяка друга смелост идва от духът на лъжите – един лъжлив дух, който не може да угоди на Бога. Но каквото и да вършат или да понасят, заради своята вяра в Господ Христос християните то е извършено за истината. Те са направили това, което е правилно и редно. Те могат да се хвалят истинно и радостно, че са извършили това, което е угодно пред Бога и ангелите. Християните могат да се чувстват толкова сигурни, че да не се страхуват от дявола или света. Те не трябва да се боят от някакъв страх или ужас. Нека това да ви насърчава понеже нищо на света не може да ви утеши повече по време на нужда от едно уверено сърце. Докато сърцето ви е тревожено от несигурност и съмнения вие не можете да бъдете смели. Но ако живеете в истината можете да бъдете сигурни, че всяко страдание, което преживявате не е причинено от вашите грехове. Вие не страдате понеже се стремите да придобиете притежания, чест или слава за себе си. Единственото обвинение срещу вас е, че вярвате в Господ Христос и се доверявате на Неговото Слово.

Бог никога не спи

“вие знаете с цялото си сърце и цялата си душа, че не пропадна ни едно от тия добри неща, които Господ вашият Бог говори за вас; всичките се сбъднаха за вас; ни едно от тях не пропадна” (Исус навин 23:14)

Християните са мъдри, когато приемат това, което Бог е определил и пазят с вяра обещанията, които са получили от Него. Неговите обещания заслужават доверие и са сигурни. Обещанието на Господа е вечно, както четем в псалмите: *“Няма да задреме нито ще заспи Онзи, който пази Израел”* (Псалм 121:4).

Но човешкият ум отговаря: “Всичко това е чудесно и хубаво. То звучи прекрасно. Но аз съм опитал точно обратното. Бог не само спи; той хърка! Всъщност няма Бог, Който да се грижи за мен и да ме пази.”

Яков беше уверен в Божиите обещания. Той знаеше, че те заслужават доверие. Все пак когато братята на Йосиф му бяха сърдите Бог не опази нито Яков нито синът му Йосиф. Изглеждаше сякаш нямаше никаква защита от светите му ангели. Никой не се противопостави на гнева на йосифовите братя (Битие 37:12-28). Бог и Неговите ангели не направиха нищо. Дори днес изглежда сякаш те оставят дявола да всява смут и хаос в църквата и вяращите. Къде е Бог във всичко това?

Подобни примери ни напомнят, че ние трябва да вярваме на Божиите обещания и никога да не се съмняваме в думите Му. Понеже Бог не може да лъже Той никога няма да престане да се грижи за нас особено ако вярваме на обещанията Му. Понеже е верен Бог не може да ни изостави когато се уповаваме на това, което е обещал. Бог може да позволи да бъдем нападнати, доведени до ръба на ада или дори убити. Точно в такова време ние трябва да си спомним, че Бог е обещал да бъде наш пазач – Този, който никога не дреме нито спи.

Да откажем Божията помощ

„Това е осъждението: светлината дойде в света, но човеците обикнаха тъмнината повече от светлината понеже делата им бяха зли” (Йоан 3:19)

На нас може да ни се струва, че Бог е гневен. Той изглежда несправедлив, груб и неумолим съдия. Но тук Бог казва: „Сега, Аз ще премахна обвиненията срещу вас. Вие няма да имате повече причини да тъжите. Наистина вие сте съгрешили и сте заслужили Божието осъждение. Но вашият грях ще бъде простен. Смъртната присъда ще бъде отменена. Аз няма повече да си спомням грешността на света – греха, в който хората са родени и в който са живели. Всичко е уредено. Няма повече да гледам на твоя грях. Просто вярвай в Моя Син.”

Какво липсва? Защо тази присъда все още виси над нас ако Синът е отнел греховете ни? Присъдата остава понеже хората отхвърлят Христос, Божият Син.

Представете си, че един лекар лекува болен човек, на когото знае, че със сигурност може да помогне. Представете си, че той му обещава да го избави от болката му. Лекарят предписва лекарство за болестта или противоотрова, която да се справи с отровата, която го измъчва. Представете си по-нататък, че болният знае без съмнение, че лекарят е способен да му помогне. Вместо всичко това пациентът казва: „Махай се оттук. Нямам нужда от съвета ти. Ти не си лекар. Ти си измамник. Аз не съм болен. Не съм погълнал никаква отрова. И освен това, тя вероятно няма да ми причини вреда.” Тогава какво би станало ако пациентът се опита да удари или дори да убие лекарят? Не бихте ли казали, че този човек не само е болен, но също е и полудял? Духовната лудост да отказваме помощта, която Божият Син иска да ни окаже е десет пъти по-лоша от тази.

Благословиенето следва изпитанието

“И Исаак пося в оная земя и събра през същото лято стократно; и Господ го благослови. Човекът се възвеличаваше и продължаваше да става велик, додето стана твърде велик.: (Битие 26:12-13)

От примера на Исаак трябва да научим да бъдем твърди във вярата си и да не се съмняваме или дърпаме назад когато на пътя ни се явят трудности. След като Исаак съгреши Бог с любов му прости и дори го благослови. От това ние научаваме, че Бог не остава гневен завинаги. Ако разчитаме на Неговите обещания можем да останем верни когато нещата тръгнат на зле и да кажем: “Господ, Който е поискал от мен да вярвам в Него ще изпълни обещанията Си. Междувременно аз ще се прилепвам към Него и ще вярвам в Него.” Псалмът ни напомня: “*Чакай Господа; дерзай и нека се укрепи сърцето ти; чакай Господа.*” (Псалм 27:14). “*Дерзайте и нека се укрепи сърцето ви, Всички, които се надяват на Господа*”(Псалм 31:24). Вярващите могат да останат уверени дори в най-големите опасности и трудности понеже Бог е обещал да се погрижи за тях: “*И всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас*” (1 Петър 5:7).

За вярващите е важно да бъдат опитвани чрез изпитания. Без тези изпитания вярата ни ще стане студена и слаба. Накрая тя напълно ще изчезне. Но ако сме изпитвани с трудности ще открием какво е вярата и ще се укрепим в познанието си за Христос. Ние ще станем толкова силни, че дори когато имаме трудности и скръб ще бъдем толкова щастливи както в добро време. Можем да гледаме на всяка трудност като на облак или мъгла, които скоро ще изчезнат.

Забравете за добрите дела

“ Слушай, дъщерьо, и виж, и приклони ухото си; Забрави и народа си и бащиния си дом;” (Псалм 45:10)

Вярата е нещо много крехко и трябва да чуе заповедта: *“Забрави бащиния си дом.”* Нещо вътре в нас силно ни принуждава да се опитваме да заслужим Божието благоволение. Ние търсим добри дела, в които да можем да положим упованието си и които ще ни донесат похвала. Искаме да покажем на Бога какво сме направили и да кажем: *“Виж, направих това и това. Следователно Ти трябва да ме счетеш за праведен.”*

Никой от нас не е прекалено самоуверен когато се налага да забрави собствените си добри дела. Всеки носи в сърцето си един ужасен религиозен фанатик. Ние всички желаем да можем да извършим нещо забележително, което да можем да представим: *“Виж какво извърших! С всичките си молитви и добри дела днес направих достатъчно пред Бога, за да усещам мир.”* Това се е случвало с мен твърде често когато съм постигал успехи в служението си. Аз съм много по-щастлив отколкото ако не бях постигнал тези неща. Да бъдем щастливи не е лошо само по себе си. Но тази радост е нечиста понеже не е основана на вяра. Това е една радост, която може да обърка съвестта ни. Съвестта е деликатно нещо. Трябва да я пазим от греха на арогантността. Затова не трябва да бъдем прекалено самоуверени. Ние, които изповядваме Христос, винаги трябва да вървим със страх и да растем във вяра. Трябва да разберем, че носим в сърцето си един ужасен религиозен фанатик, който ще унищожи вярата ни с глупавата измама на добрите дела.

Светия Дух ни дава способност да се противопоставим на тази безбожна измама. Ние трябва да се държим здраво за това, което сме получили чрез Божиата благодат. Божието одобрение не достига до нас заради това, което самите ние сме направили. То идва чрез светостта на Христос, Който пострада за нас и възкръсна от мъртвите.

Най-великата молитва

*„А вие се молете така: Отче наш, Който си на небесата, да се свети
Твоето име.” (Матей 6:9)*

Понеже Исус е авторът а молитвата в това послание тя без съмнение е най-великата и най-добрата молитва. Защото ако този добър, верен учител знаеше някоя по-добра, Той със сигурност би ни научил на нея. Това не означава, че молитва, която не използва точно тези конкретни думи е безполезна. Понеже преди раждането на Христос много вярващи, които никога не са чували тези думи също са се молели. Но ние трябва да сме внимателни за други молитви, които не съдържат смисъла на тази. Псалмите са добри молитви и те изразяват същите мисли както Господната молитва, но не ги изразяват толкова ясно. Затова е погрешно да предпочитаме други молитви пред тази. Внимавайте особено за тези, които са написани със заглавия декорирани с червено мастило, с надеждата, че Бог ще ни даде здраве и дълъг живот, притежания и чест, индулганции, които ни освобождават от наказанието и т.н. Чрез подобни молитви ние преследваме собствените си желания и своята чест, а не Божията воля и чест. Мнозина са започнали да считат тези молитви за по-горни от Господната. Не че аз напълно пренебрегвам подобни молитви, но хората слагат твърде голямо упование върху тях. По този начин истинската Господна молитва, която е вътрешна и духовна, е презряна. Цялата прошка, всички благословения, всичко полезно и всичко останало, от което хората се нуждаят за техните тела и души на земята и на небето, се намира в тази молитва.

Би било по-добре веднъж да се помолите с Господната молитва – молеци се с нея с цялото си сърце, като наистина мислите за думите и оставяйки я тя да промени живота ви за по-добро – отколкото да прочетете всички останали молитви.

Без страх от смъртта

„Защото ако мъртвите не се възкресяват нито Христос е бил възкресен. И ако Христос не е бил възкресен напразна е вашата вяра; вие сте още в греховете си” (1 Коринтяни 15:16-17)

Мъдро е казано: „Тези, които се страхуват от смъртта са глупаци, защото така само губят живота си.” Това биха били добри думи ако някой беше в състояние да ги изпълни. Всеки знае, че не стигаме доникъде ако се боим от смъртта. Така хората само разбиват живота си и никога не са щастливи. Виждаме това при хора обзети от дълбока тъга. Те не могат да се успокоят и да се зарадват дори ако бъдат загърнати със златна роба, напълнени с най-добрата храна и питиета и ако им се предложат най-добрите забавления и музика. Те не се чувстват живи. Те винаги са пълни с ужасяващи мисли за смъртта и на практика вече са мъртви. Така че хората ни казват, че е най-добре да захвърлим страховете си, да ги отстраним от умовете си и да си кажем: „Защо да се безпокоиш? Когато сме мъртви сме мъртви.” Точно както коринтяните казвали: „*Да ядем и пием защото утре ще умрем*” (1 Коринтяни 15:32). Все пак това е прибързано понеже се държи сякаш Божия гняв, адът и осъждението не съществуват.

Но християните не могат да се преструват, че това е така. Те не могат просто да изхвърлят този страх от сърцето си, което желае да вярва. На практика те дори чувстват този страх по-силно когато вярата им расте. Ние трябва да ги утешим като им кажем: „Скъпи приятелю, ако постоянно си подтиснат от живота, ако се чувстваш окаян и нещастен, постарай се да разбереш, че това ти се случва понеже си християнин. В противен случай не би бил измъчван от подобен страх за смъртта и ада. Но ти трябва да се пазиш от този страх и да се държиш здраво за факта, че Христос е възкръснал от мъртвите.”

Ухапани от греха

*„Ако кажем, че нямаме грях правим Бога лъжец и словото Му не е в нас”
(1 Йоан 1:10)*

Ние не само сме съгрешили, но и всички продължаваме да грешим. Поради слабостта на нашата покварена, грешна природа, която ще имаме докато живеем в тези тела, в нас се води една постоянна битка между грешната природа и Духът. Павел говори за това: *„Защото зная, че мен, сиреч в плътта ми, не живее доброто. Понеже желание за добро имам, но не и сила да го върша”* (Римляни 7:18). Със сигурност грехът не се състои единствено в неморални сексуални желания на мъж към жена или на жена към мъж. В легендите за светците се говори за много грехове, които са били извършени под привидността на святост, които са били приемани първоначално като добро поведение. Понеже хората често гледат на външните грехове, но не и на вътрешните – като завист, враждебност в сърцето и отпадане от вярата и надеждата.

Ние все още имаме грях, който ни хапе и подлъгва, но той не владее над нас. Грехът в нас прилича на човек, който е вързан и воден на смърт. Оръжията, които този човек може да използва, за да нарани другите са били отнети. Но той все още не е мъртъв. По подобен начин грехът в нашите тела все още се вълнува, беснее и вика, но не е свободен. Защото ние винаги обичаме своето си и зависим от собствената си сила. Причината е, че ние не полагаме упованието си в Словото и не вярваме в Бога. Нашата грешна природа не желае нещата да се случват по различен начин. Но най-доброто лекарство срещу стремежите на тази природа е усърдното размишление върху Божието Слово.

Както обичаш себе си

“Понеже целият закон се изпълнява в една заповед: Да обичаш ближния като себе си.” (Галатяни 5:154)

Това твърдение е изразено по един чудесен и силен начин: *“Да обичаш ближния както себе си.”* Няма отношение по-забележително, уважавано и добродетелно от любовта. Никой не може да ви покаже пример, който е по-добър, по-сигурен и по-истински от самия теб. Няма по-добър обект към когото можете да насочите любовта си от вашият ближен. Така отношението, примерът и обектът всички са превъзходни. Ако искаш да знаеш как да обичаш ближния си и да имаш ясен пример за това тогава внимавай как обичаш себе си. Във време на нужда и опасност ти със сигурност би желал да бъдеш обичан и да ти бъде помагано с всички съвети, ресурси и сили на всеки и навсякъде. Така ти нямаш нужда от книга, която да те учи и наставлява как да обичаш своя ближен понеже имаш най-добрата и чудесна книга за всички закони в сърцето си. Ти нямаш нужда от учител, просто се допитай до сърцето си. То напълно ще те научи, че ближният ти трябва да бъде обичан така както обичаш себе си. По-нататък любовта е най-висшата добродетел. Тя е приготвена да служи не само с думи, ръце, пари и притежания, но също с тяло и ако е необходимо и със самият живот. Тя не се мотивира от награда или нещо друго. Тя не отпада от недостойнството или неблагодарността на ближния. Ние трябва да служим на ближния си поради любов така както майката се грижи за детето си просто от любов.

Почтени места

“И като забелязваше как поканените избираха първите столове, каза им притча, думайки: Когато те покани някой на сватба, не сядай на първия стол, да не би да е бил поканен от него по-почетен от тебе,” (Лука 14:7-8)

Как сядането на почтено място може да бъде едновременно правилно и неправилно? Не е забранено да сядаме на почтено място. На практика, самият Христос казва: *“Когато дойде този, който те е поканил, да ти рече: Приятелю, мини по-горе. Тогава ще имаши почит пред всички тия, които седят с тебе на трапезата”* (Лука 4:10). Защо Той ни казва да не сядаме на почтени места, но също и че е добре да седнем на почтени места? Отговорът е намира в думата *“избирам”* в стиха: *“И като забелязваше как поканените избираха първите столове...”*

Някои хора трябва да седнат на по-горни, а други на по-долни места. Не е възможно да отделим специално място, време или църква за всеки един човек в събранието. Също така ние не можем всички да бъдем принцове, графове, проповедници, благородници, граждани, мъже, жени, господари или слуги. Всеки един от нас има достатъчно, което да свърши на определеното му място. Така ние не трябва и не можем всички да седнем на по-горно или на по-долно място едновременно. Но Бог така е определил нещата, че хората на по-горна позиция трябва справедливо да седнат на по-горни места от другите. Един граф не трябва да седи по-горе от принц или слугата да поставя себе си над своя господар. По същият начин има различия и в останалите позиции в живота.

Важно е правилно да разберете какво казва Христос тук. Ако сте на по-горна позиция в някакво отношение, разберете, че това ви е дадено от Христос. Не правете грешката да се хвалите с нея и да господарувате над другите като че ли сте по-добър от тях в Божиите очи. Бог ви заповядва да се смирявате и да използвате позицията си, за да служите на своя ближен.

Грешните желания

“Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да не можете да правите това, което искате.” (Галатяни 5:17)

Когато бях монах мислех, че веднага ще изгубя спасението си ако почувствам покварено желание на греховната природа – например зла емоция, сексуално пожелание, гняв, омраза или завист към своя брат. Опитвах множество духовни упражнения като ежедневна изповед, но не напредвах. Желанията ба грешната природа винаги се завръщаха, така че аз не намирах покой. Бях постоянно измъчван от мисли като тези: “Ти извърши този и този грях и си виновен в завист, нетърпеливост и много повече от това. Затова напразно си встъпил в монашеският орден и всичките ти добри дела са безполезни.” Ако по това време разбирах по-добре думите на Павел за грешната природа воюваща срещу Духа, “така че те се противят една на друга” нямаше да се измъчвам толкова. Бих си казал както си казвам днес: “Мартин, ти не можеш да бъдеш изцяло без грях понеже все още си в това тяло. Греховната природа воюва срещу Духа, точно както учи Павел. Следователно не се отказвай, но се сражавай срещу нея, за да не задоволяваш злите пожелания. Тогава няма повече да си под закон.”

В борба със слабостите си

“И Яков наименова мястото Фануил {Т.е., Божието лице.}, защото, си казваше: Видях Бога лице с лице и животът ми биде опазен (Битие 32:30)”

Яков дава на църквата добър пример за вяра бореща се в слабост. Това ни помага да видим, че еврейските предшественици и пророци не са били подобни на скали, които не показват знак за слабост. Ако случаят беше такъв ние трябваше да се отчаем поради слабостта, която чувстваме в себе си. Телата ни често се оплакват, че не са третираны добре. Ние не желаем да страдаме и да бъдем третираны зле от другите. Но примерът на еврейските ни предтечи ни утешава понеже те също не винаги са били здрави и твърди във вярата си.

Яков бил утешаван от изобилни благословения от Бога. Той също така получил облагата на благословието дадено от бащата и дядото, Авраам. Все пак той се борел със своята слабост.

Вие трябва да си кажете: “Не съм сам когато се страхувам от Божият гняв, когато се чудя дали Бог ме е избрал и когато се притеснявам, че губя вяра. Не съм сам! Всички вярващи – всеки вярващ от миналото и настоящето, който някога е вярвал в Божия Син – е преживявал същата борба. Бог използва тези опитности, за да ни изгради. В края на краищата, подобно на Яков, вие ще бъдете в състояние да станете и радостно да прогласите: *“Видях Божието лице и живота ми беше опазен.”*

Вярата се показва чрез любов

“Това е Моята заповед: да се любите един друг” (Йоан 15:17)

В този пасаж Христос повтаря заповедта Си да се обичаме един друг. Чрез любов вярващите да свързвани заедно и любовта е белега на истинските вярващи. Исус подчертава тази заповед понеже знае колко много лъжливи християни ще се появят – колко много ще хвалят вярата с елегантни думи и с голяма показност, но думите им ще са лишени от подкрепа. Точно както святото име на Бога е обезчестено и използвано за зло и точно както с християнството, църквата и с всичко свято се злоупотребява, така и името на вярата, любовта и добрите дела също ще бъдат използвани за лъжлива показност и маска. Понеже дявола не желае да бъде толкова черен колкото го рисуват, но желае да блести в прекрасните одежди на Божието Слово, християнската църква, вярата и любовта.

Христос ни учи, че не е достатъчно да хвалим вярата и Христос, но също така трябва да произвеждаме и християнски плодове. Понеже там където тези плодове не се виждат или където се появяват противоположните Христос със сигурност не присъства. Затова ние трябва да кажем на тези хора: “Аз чувам това прекрасно и велико име, което е благородно и достойно за почит. Но какво да кажем за теб?” По подобен начин злият дух казал на синовете на Скева: “*Исуса зная и Павел познавам, но вие кои сте*” (Деяния 19:15)?

Но някой може да възрази: “Не ни ли оправдава и спасява вярата без дела?” Да, това е вярно. Но къде е твоята вяра? Как можеш да я покажеш? Вярата никога не трябва да бъде безполезна, глуха, мъртва или разложена. Тя трябва да бъде едно живо дърво което ражда плод. Там където има истинска вяра тя ще се изяви в живота на човека.

Тренировка по духовност

“Затова рече на Авраама: Изпъди тая слугиня и сина ѝ; защото синът на тая слугиня няма наследство с моя син Исаак. Обаче тая дума се видя на Авраама твърде тежка, поради сина му Исмаил..” (Битие 21:10-11)

Семейният живот е една тренировка по вяра, надежда, любов, търпение и молитва. Сара и Авраам спореха за Божието обещание, но правеха това поради страх и уважение спрямо Бога. Някои хора се отказват от домовете си и изоставят семействата си смятайки, че се посвещават на Бога. Те отхвърлят това покорство и посвещение, което виждаме в тази история като усилия на едни аматьори – нещо, което всяка семейна двойка може да направи.

Тази история може да даде нова увереност на семейните двойки. Те не трябва да смятат, че никога няма да имат неразбирателства и спорове. Дори най-богоугодните и обичащи се семейни хора понякога не се разбират. Ние трябва да помним, че тези спорове са възможности да практикуваме доброта и любов.

Авраам беше естественият и законен баща на Исмаил. Все пак Сара поиска от него да се откаже както от Исмаил така и от Агар. Понеже Авраам беше емоционално привързан и към двамата това беше едно трудно решение. Освен това Бог заповядва съпругът да защитата жена си и децата си. Но Сара настояваше Авраам да изпъди нея и синът ѝ. Те не бяха изпъдени понеже не се покоряваха на Авраам. Изпъдиха ги понеже се подиграваха на Исаак.

Това са проблеми, за които нашите противници не знаят нищо. Те смятат брака за една светска институция. Все пак ние трябва да признаем брака за това, което той е – една тренировка по духовност. Най-големите притежания, както по отношение на Бога така и един към друг, са предизвикани и изразени в брака.

Христос в нас

*“В оня ден ще познаете, че Аз съм в Отца Си, и вие в Мене, и Аз във вас.”
(Йоан 14:20)*

Ние сме в Христос и Христос е в нас. Първата истина сочи нагоре; втората сочи надолу. Първо ние трябва да бъдем в Него с всичко наше – с нашите грехове и слабости, дори със смъртта. Ние знаем, че в Божиите очи ние сме освободени, изкупени и спасени от тези неща чрез Христос.

След това ние трябва да се протегнем над и отвъд себе си до Христос. Да, ние трябва да бъдем напълно едно с Христос и Неговите хора – тези, които са кръстени в Него и приемат Господна трапеза. Така греха, смъртта, дяволът, борбата с обременената съвест изчезват. Тогава ние можем да кажем: “Не съм сигурен за смъртта и ада. Ако има смърт нека тя да отнесе моят Господ. Ако има ад нека той да погълне моят Спасител. Ако греха, законът или моята съвест ме осъждат, нека те да обвинят Божият Син. Ако това се случи нека да бъда осъден, отнесен и погълнат с моят Господ. Но понеже Отец и Христос живеят, аз също ще живея. Понеже Христос не беше победен от греха и смъртта, аз също оставам непобеден. Защото аз зная, че Христос е в Отца; следователно аз също съм в Христос.” Това е начинът, по който ние се протягаме над и отвъд себе си към Христос.

След това Христос идва при нас слизайки отгоре. Ако ние сме в Христос тогава Христос е в нас. Ние сме Го приели и сме пропълзели в Него. Ние сме оставили греха, смъртта и дявола зад нас. Така Христос ни се открива и ни казва: “Върви. Проповядвай, утешавай и кръщавай. Служи на ближния си. Бъде покорен и търпелив. Аз ще бъда в теб и ще върша всичко чрез теб. Всичко, което ти правиш ще бъде извършено от Мен. Бъди щастлив. Бъде смел и дързостен. Пребъдвай в Мен и тогава Аз със сигурност ще пребъдвам в теб.”

Да предадем волята си

“Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля както на небето така и на земята” (Матей 6:10)

Божията воля се изпълнява когато нашата воля се пречупи. На Него му е угодно когато нашата воля е спъната и победена. Така че когато някой говори за вас, като че ли сте глупак вие не трябва да сте несъгласен. Вместо това се съгласете и оставете критиката да изглежда вярна понеже със сигурност е вярна пред Бога. Ако някой желае да ви отнеме нещо и да ви стори зло вие трябва да позволите това да се случи, като че ли това е съвсем правилно. Понеже без съмнение това е правилно пред Бога. Дори ако някой ви онеправдава това все още няма да е несправедливо. Понеже е без значение дали Бог ще използва добър или зъл човек, за да ви отнеме нещо. Вместо да се противите вие просто трябва да кажете: “Да бъде Твоята воля.” Това е вярно както относно физическите така и за духовните неща. Понеже Христос казва: “Ако някой се съди с теб, за да ти вземе ризата не отказвай и горната си дреха” (Матей 5:40). Някой може да попита: “Ако това означава да бъде Божията воля кой може да се спаси? Кой може да изпълни тази трудна заповед да предаде всичко и да няма своя собствена воля в нищо?” Моят отговор е, че ние трябва да научим колко велика е тази молитва, защо се нуждаем от нея и колко ревностно трябва да се молим с нея. Твърде необходимо е да позволим нашата воля да бъде напълно победена, така че единствено Божията воля да се изпълнява.

Забележете, че в градината Исус казва; “*Не Моята воля да бъде, но Твоята*” (Лука 22:42). Без съмнение волята на Христос е била добра – на практика най-добрата за всички времена. Ако Христос трябваше да предаде Своята воля, така че Божията воля да се изпълни защо бедният малък червей желае да вдига такава врява за своята воля?

Пречки за молитва

“Досега нищо не сте искали в Моето име. Искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна.” (Йоан 16:24)

Съществуват две основни препятствия за молитвата. Първото се появява когато дявола ви кара да мислите: “Не съм подготвен да се моля. Трябва да почакам още половин час или цял ден докато стана по-готов или докато свърша тази или онази задача.” Междувременно дяволът ви разсейва през този половин час, така че вие повече не се замисляте за молитвата през останалата част от деня. От един ден на следващия вие сте препятствани и затрупвани с други задължения. Това често срещано препятствие ни показва колко злонамерено дяволът се опитва да ни измами. Той често опитва това с мен. Дяволът също така може да влияе на телата ни, които са толкова лениви и студени, че ние не можем да се молим така както искаме. И дори ако започнем да се молим ние се разсейваме с безполезни мисли и губим концентрацията си в молитва.

Второто препятствие се появява когато запитаме себе си: “Как можеш да се молиш на Бога и да кажеш Господната молитва? Ти си толкова недостоен и грешиш всеки ден. Почакай докато станеш по-посветен. Може сега да си в настроение да се молиш, но почакай докато се изповядаш и вземеш Господна трапеза, така че да бъдеш в състояние да се молиш по-настойчиво и да пристъпиш към Бога с увереност. Едва тогава ще можеш да се молиш от сърце с Господната молитва.” Това препятствие ни прекъсва кат тежък камък. Независимо от нашето чувство на недостойнство сърцата ни трябва да се борят да премахнат тази пречка, така че да бъдем в състояние свободно да се обърнем към Бога и да Го призовем.

Любов от чисто сърце

“А целта на това поръчване е чистосърдечна любов от добра съвест и нелицемерна вяра;” (1 Тимотей 1:5)

Любовта, както всички вече знаем, е просто да бъдем добри към някого, показвайки на този човек доброта и предлагайки му приятелство. Сега, има някои, които проповядват и изнасят проповеди за любовта, но те я виждат от своята си гледна точка и за своя полза. Те са подобни на еретиците, безбожните и злите негодници, които също има любов – но единствено към себе си и към другите като тях. Междувременно те също така преследват всички добри християни и биха ги убили ако можеха. Да си изберете двама човека, които са ви удобни, които вършат това, което вие желаете, и след това да бъдете приятели на тези хора е много далеч от любовта. Това е една мръсна любов, която не идва от чисто сърце. Тя не е нищо повече от мръсотия. Понеже любовта, която извира “от едно чисто сърце” мисли по следния начин: “Бог ми е заповядал да насочвам любовта си към своя ближен. Моят небесен Баща желае да бъде щедър към всички, без значение дали са мои приятели или врагове, какъвто е и той. Той прави слънцето да изгрява и да свети и за добрите и за злите.” Бог показва доброта към тези, които постоянно Го позорят и злоупотребяват с това, което Той им е дал чрез своето непокорство, богохулство, грях и срамно поведение. По същия начин Той прави слънцето да изгрява и за благодарните и за неблагодарните. Той дава пари, собственост и всякакви неща на земята на най-лошите негодници. Защо Той прави това? От искрена, чиста любов. Сърцето Му е пълно и прелива от любов. Той излива любовта си върху всеки без да оставя никой отвън без значение дали е добър или лош, достоен или недостоен. Неговата любов е праведна, богоугодна и пълна. Тя не избира определени хора и не разделя хората на групи. Той свободно дава любовта Си на всички.

Призовани от Бога

“Павел, апостол, не от човеци, нито чрез човек, но чрез Исуса Христа и Бога Отца, Който Го е възкресил от мъртвите, и всичките братя, които са с мене, към галатийските църкви:” (Галатяни 1:1-2)

Религиозните водачи се изправят пред едно много глупаво и все пак силно изкушение. Някои твърдят, че трябва да поучават понеже имат талант от Бога и се чувстват убедени да поучават порази заповедта на евангелието. Объркани от глупава съвест те смятат, че ако не поучават, те заравят златото на своя Господ и ще бъдат съдени заради това. Дяволът ги кара да мислят по този начин, за да пренебрегнат отговорностите, към които са призовани. Скъпи приятели, само с една дума Христос ви освобождава от тази идея. Погледнете на притчата в Матей: *“Един човек замина на пътуване...извика всеки от слугите си и им повери собствеността си”* (Матей 25:14). Той ги извика. Но кой е призовал вас? Чакайте Бог да ви призове. Междувременно не се грижете за това. Дори ако сте по-мъдър от Соломон и Данаил ако не сте призован да разнасяте Словото, бягайте от този призив повече от ада. Ако Бог се нуждае от вас той ще ви призове. Ако не ви призове няма да се пръснете от мъдростта, която е във вас. Всъщност това дори не е истинска мъдрост. Тя само ви се струва такава. И за вас е много глупаво да си представяте, че може да принасяте плод. Единственият, който принася плод чрез Словото е този, който е призован да поучава без да желае това. Защото Исус Христос е нашият Учител (Матей 23:10). Той единствен учи и принася плод чрез слугите Си, които е призовал. Но тези, които поучават без да са призовани излагат на опасност и себе си и своите слушателите понеже Христос не е с тях.

Да чакаме Господа

“Но виночерпецът не си спомни за Йосиф; той го забрави” (Битие 40:23)

Никой пример не може да се сравни с Йосиф. Той имал толкова много непоносими мъчения и не получавал никаква подкрепа или надежда. За разлика от него мъчениците за вярата обикновено страдали само за кратко време. Но Йосиф страдал дълго. Няма да намерите много хора, които, ако бъдат изоставени като Йосиф, няма да се оплакват, да се разгневят и да станат нетърпеливи. Да, Йосиф също имал своите моменти на слабост. От време на време той се отчайвал и се оплаквал, плачел и се предавал.

Примерът на Йосиф показва важността на чакането на Господа. В Псалмите четем: *“Чакай Господа; дерзай и нека се укрепи сърцето ти; да чакай Господа”* (Псалм 27:14). Авакум казва: *“Защото видението се отнася към едно определено бъдеще време, Но бърза към изпълнението си, и няма да излъже; Ако и да се бави, чакай го, Защото непременно ще дойде, няма да закъснее”* (Авакум 2:3). Исая ни насърчава: *“И ти ще познаеш, че Аз съм Господ, И че ония, които Ме чакат, не ще се посрамят”* (Исая 49:23). Но нашата човешка слабост ни казва: *“Твърде дълго е. Чакам помощ от 5, 10 или 20 години и тя все още не идва.”* Но помни, че Бог ти е дал тези обещания. Той е твой приятел и баща. Поради Своята милост и благодат Бог е обещал да се грижи за теб както баща се грижи за малкото си дете. Той е твоят Баща, а ти си скъпото Му дете. Твоята грешна природа все още ти казва, че да чакаш Бога е глупаво? Не се безпокой. Продължавай да чакаш заедно с всички вярващи. Това, което Христос обещава в Матей 24:13 ще се изпълни: *“Който устои докрай ще бъде спасен.”*

Да се изправиш отново

„Всеки, който върши грях престъпва закона; защото грехът е беззаконие” (1 Йоан 3:4)

Ние всички сме грешници и от време навреме всички вършим грях. Но когато истинските християни падат те скоро отново стават, обръщат се и се борят срещу греха, така че да не бъдат препятствие за ближния си. Да илюстрираме това: трудно е да не бъдем наранени по време на война. Все пак се смята за чест ако човек стане отново и продължи да се бие. Но е безчестие да побегне. По подобен начин дори ако християните са напълно заобиколени от грях те все пак трябва да воюват срещу него. Някои хора смятат, че са християни понеже са били кръстени. Те дават свобода на желанията си и не се грижат да победят греховете си. Те просто следват своите страсти.

Извършването на греха произлиза от приемането и желанието за грях. Мнозина дават свобода на тези греховни пожелания. Те не желаят да се покаят или да станат и да се борят отново. Днес те прелюбодействат; утре искат да живеят в чистота. За тези хора е невъзможно да не бъдат съблазън за ближните си. Ако не са такива чрез нещо, което вършат със сигурност са чрез това, което са пропуснали да направят за тях.

Една важна част от християнския живот е любовта и любовта не търси своето (1 Коринтяни 13:5). Да настояваме на своето не е обич към ближния, а следване на собствените желания. Така да не показваме любов е същото като да бъдем непокорни. Тези, които не са чисти, които не се борят ежедневно със себе си ще се предадат на греха и ще постъпят зле. Тези, които нямат вътрешния плод няма да го покажат и навън към ближния си. Ако не сме умрели за себе си, така че да пренебрегнем собствените си желания как можем да търсим доброто на другите?

Хлябът на живота

“Исус им рече: Аз съм хлябът на живота; който дойде при Мене никак няма да огладнее, и който вярва в Мене никак няма да ожаднее.” (Йоан 6:35)

Това са необикновено директни думи: Христос е хляб. Той е храна дадена от Бога. Който яде от този хляб ще се насити, няма да огладнее или да ожаднее и ще живее вечно. Освен това този хляб от небето стоял точно пред израилтяните. Исус започнал Своята проповед доста кротко: „*Който дойде при Мене...*” Колкото повече напредвал толкова по-конкретен и директен ставал Той. Той лесно можел да каже: „Който яде от Мене”, вместо „Който дойде при Мене.” Но подобни думи биха били преждевременно казани. Той желаел хората да Го разберат затова използвал думите „Който дойде при Мен” и след това обяснил, че има в предвид „Който вярва в Мен.” Това е трудно за разбиране твърдение: да дойдеш при Христос означава да вярваш в Него. То означава да имаш хляба и да ядеш от него. Все пак Исус не говорел за ядене в църква или на сватба. Той не говорел за ядене на месо както може би си мислели слушателите Му. Той говорел за хляб в смисъл на хората идващи при Христос – с други думи за вяра в Него. Защото „яденето” и „идването при Христос” и „вярването в Христос” всички означават едно и също нещо.

Христос идва при нас и Отец ни дава манна от небето. Всичко, което не ни достига е да отидем при Него. Това може да ви обиди. Вие не можете да отидете при Христос – дори ако сте най-близките Му роднини – освен ако не вярвате в Него. Чрез Своето Слово Христос е по-близо до вас отколкото дете обвило с ръце врата ви. Когато вярвате в Него тогава Той е с вас и близо до вас. Той е точно пред вас, пред очите и ушите ви, така че почти можете да Го видите и чуете. Просто вярвайте в Него.

Непоколебима вяра

“След това Израил рече на Иосифа: Ето, аз умирам; но Бог ще бъде с вас, и ще ви върне пак в отечеството ви.” (Битие 48:21)

Думите на Израел ни дават един красив пример за истинска вяра. Когато умираше той нямал никакви съмнения. Вместо това поради своята силна и непоколебима вяра той казал: *“Бог ще бъде с вас.”* Неговата вяра показва, че макар и мъртъв той все пак живее. Той отишъл в гроба с вяра в Бога и в Неговите обещания. Такава вяра поглъща смъртта. Простото знание за това какво е направил Бог никога не е достатъчно, за да се изправи срещу смъртта и ада във време на изпитания. Самият дявол притежава такова знание. Но истинската вяра, която вярва в Божието Слово и в обещанията му ще остане истинска, отдавайки слава на Бога и признавайки, че Той е верен. Тази вяра предизвиква и побеждава смъртта. Както казва Павел: *“О смърте къде ти е победата? О, смърте, къде ти е жилото?”* (1 Коринтяни 15:55). Макар смъртта да ни поглъща ние отново ще се върнем в светлина и живот.

Когато говоря за вяра аз не говоря просто за признаване нещо за вярно. Тази вяра не поставя никаква увереност в това, което Бог казва. Тя просто заявява: *“Страданията и смъртта на Христос са исторически факти.”* Но истинската вяра изповядва: *“Аз вярвам, че Христос е пострадал и е умрял за мен. Не се съмнявам в това и стоя в тази вяра. Аз мога да разчитам, че Божието Слово ще ми помага в битката срещу греха и смъртта.”*

Имаме нужда да си припомним подобни текстове от Писанието. Те ни дават примери за вярващи, които чрез своята непоколебима вяра ни показват пътя. Трябва да се научим да следваме и да подражаваме на тяхната вяра, така че ние също да можем да заявим: *“Аз съм кръстен и спасен. Каквито и трудности да имам те няма да ме накарат да изоставя вярата си.”*

Истинско съзерцание

“Помни Исуса Христа, от семето Давидово, който възкръсна от мъртвите според моето благовестуване;” (2 Тимотей 2:8)

Мнозина са писали и мислели за разликата между съзерцаването на Бога и за служението към Него в света. Някои хора, които са имали най-добри намерения, са прекарвали целия си живот в търсене на видения и откровения. Някои са записали всичките си видения. Те очаквали да получат лични послания от Бога без да използват Божието Слово. Какво е това освен един опит да се изкачим на небето без да използваме стълбата, която Бог ни е дал? Те са били измамани от дяволската заблуда. Мислете за своето кръщение. Четете Библията. Слушайте проповеди върху Божието слово. Почитайте баща си и майка си. Помагайте на ближния в нуждите му. Не се крийте в някой ъгъл подобно на хората, които смятат, че личните им молитви ще им осигурят място в Божието лоно. Те смятат, че могат да бъдат близо до Бога без Христос, без Божието Слово и без тайнствата. Тези хора смятат необходимостта да живеят живота си и да вършат ежедневната си работа за нещо, което стои под тях. Аз също мислех така докато Бог не ми откри моята грешка. Идеята да се прекара живота в тихо съзерцание е твърде привлекателна. Човешкият ум се наслаждава в повърхностното занимание с чудотворни знаци и свръхестествени неща, които не е в състояние да разбере. Не се оставяйте сатана да ви заблуди. Подходете към духовните неща по различен начин. Истинският живот на съзерцание е да слушаме Божието Слово и да вярваме в него. Подобно на Павел решете да се занимавате само с едно нещо: “Исус Христос и Него разпънат” (1 Коринтяни 2:2). Исус заедно с Неговото Слово е единственият предмет заслужаващ съзерцание. Не го пренебрегвайте.

Призовавайки Божията помощ

“И призови ме в скърбен ден: Ще те избавя, и ще ме прославиш” (Псалм 50:15)

Пасажът описва живота на верните вярващи. Всички нещастия, които ни спхождат са една щастлива игра, която Бог играе с нас. Понякога бащата казва на малките си деца да направят нещо макар да знае, че те не са достатъчно силни или задачата е прекалено трудна. Той може да каже на детето да му донесе кофа или да отнесе неговите ботуши. Когато детето се опитва усърдно да изпълни задачата, макар тя да е твърде тежка за него бащата радостно и бързо му идва на помощ. Той ще похвали детето за неговите усилия. Тази похвала учи детето да се подчинява и детето също така се учи да обича баща си все повече и повече.

Това са игрите, които Бог играе с хората, които Му се боят и са Му верни, които са Негови деца и които Го наричат Татко. Те ни най-малко не се съмняват в Неговата бащинска любов и добри намерения. Те са опитали лично Неговата доброта когато Той снизхожда до тях и им помага по един бащински начин. Бог е доволен от техните усилия и ще похвали всичко, което те правят – дори то да е малко и слабо. Това е много подобно на начина, по който един земен баща оценява и хвали усилията на своите малки деца когато те се опитват да извършат една задача, която е твърде тежка за тях.

Да се съпротивляваме на света

“Ако бяхте от света, светът щеше да люби своето; а понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази.” (Йоан 15:19)

Тук Христос ни предупреждава за враждата на света срещу християните. Ние трябва да се научим да презираме завистта и омразата на света заедно с всичко останало, което той може да се опита да ни стори. Неизбежно е хората от света да мразят Бога и Христос. И понеже мразят Христос те ще мразят и нас. Понеже тази вражда е непрестанна ние трябва да знаем как да се справим с нея. Ние я побеждаваме както презираме арогантността на света.

Колкото повече позволяваме арогантността на света да ни тревожи толкова повече дяволът и света харесват това. Ако дявола може да ни накара да агонизираме и да се тревожим ден и нощ за враждата на света срещу благовестието той много се забавлява с това и трябва да си запуши устата, за да не се разсмее с глас. Хората от света единствено ще говорят дръзко и гордо все по-високо и по-високо. Те смятат, че са успели понеже са ни накарали да стенем и да плачем. Но ако ние явно ги пренебрегнем те стават гневни, тъжни и раздразнени понеже враговете им ги подиграват в лицето – дори когато тяхното надуто говорене е най-силно. Дяволът е изключително арогантен, такава е и неговата невеста – света. Затова нищо не е по-лошо за него от това да бъде пренебрегнат и подигран. Когато вкуси това и не е в състояние да направи нищо той отстъпва. Иначе той не престава докато не ни обезкуражи и изтощи. Той настоява и натиска толкова дълго и силно, че човек може да умре от скръб. Но когато види, че ние сме решени да се противопоставяме на неговата омраза и оставаме радостни и дори му се подиграваме той първи ще се умори. Той е толкова надменен, че не може да понесе някой да му се подиграва.

Да разпъваме грешната природа

“А които са Исус Христови, разпнали са плътта заедно със страстите и похотите ѝ.” (Галатяни 5:24)

Павел казва, че всички, които са Христови са разпнали грешната природа заедно с нейните слабости и грехове. Ние като вяраващи все още не сме се освободили напълно от грешната си природа и все още имаме склонност към грях. Ние не се боим от и не обичаме Бога достатъчно. Ние сме склонни към гняв, нетърпение, сексуална нечистота и други грешни импулси. Все пак ние не действаме според тези пориви понеже, както Павел казва тук, ние сме разпнали грешната си природа заедно със страстите и похотите ѝ. Подтискането на нечестиято, поста или упражняването на други духовни дисциплини не е достатъчно да разпъне грешната природа. Това става единствено когато живеем по Духа (Галатяни 5:16). Божията заплаха да накаже греха служи и като предупреждение и ни възпира от греха. Въоръжени с Божието слово, вяра и молитва ние отказваме да се предадем на желанията на грешната природа. Съпротивлявайки се на грешната природа по този начин ние приковаваме нейните страсти и желания на кръста, така че грешната природа – макар че тя все още е жива и действена – не може да постигне това, което желае понеже нейните ръце и нозе са приковани на кръста.

В заключение ние трябва да разпъваме грешната природа толкова дълго колкото живеем на земята. Това означава, че ние чувстваме нейните желания, но не им се покоряваме. С Божията броня, с духовните оръжия на вярата и надеждата и с меч на Духа ние воюваме срещу грешната природа. С тези гвоздеи ние я приковаваме на кръста въпреки нежеланието ѝ да се покорява на Духа. Когато умрем ще съблечем напълно грешната природа. Когато бъдем възкресени ще имаме чиста природа без греховни желание и стремежи.

Смелост да вярваме в Бога

“А Яков не изпрати Вениамин, Иосифовия брат, заедно с братята му; защото думаше: Да не би да му се случи нещастие.” (Битие 42:4)

Яков решил да държи Вениамин близо до себе си за да не допусне той да бъде убит като брат си Йосиф. Това било много човешка, но глупава мисъл – като че ли Вениамин не можел да умре у дома! Изглежда Яков мислел, че живота и добруването на Вениамин се намират под негов контрол. Ако един такъв велик духовен водач – един, на когото Бог обещал закрила – показал такава слабост какво ще направим ние когато се изправим пред опасности и изпитания?

Подобни примери ни са дадени, за да ни наставляват и утешават, така че да се научим винаги да уповаваме на Бога. В същото време ние трябва да се погрижим за нашите деца и за работата, която Бог ни е поверил. Ние не трябва да мислим: “Аз съм дякон и зная, че Бог ще се погрижи за Неговата църква. Това означава, че мога да го карам по-спокойно. Няма нужда да се тревожа за своите отговорности.”

Точно както един баща никога не трябва да бъде ленив или безразличен, ние трябва да бъдем смели и да работим прилежно, за да изпълним своите отговорности. Бог не забранява да се работи. Той не желае да бъдем лениви – макар че Той държи всичко под контрол и всичко се случва по начина, по който Той желае. Ние трябва да бъдем обучени и изпитани чрез опасности, чрез ужасни изпитания и чрез несигурните резултати на собствените ни усилия. Все пак ние винаги трябва да помним Божиите обещания и да бъдем твърди във вярата си. Ние трябва да се молим и да вършим ежедневната си работа, но всичко, което правим трябва да произтича от вяра.

Ново творение

“Защото в Христа Исуса нито обрязването е нещо, нито необрязването, а новото създаване.” (Галатяни 6:15)

Промяна на дрехите или други външни неща не прави ново творение както смятат някои хора. Това се случва чрез обновяван на ума от Светия Дух. По-нататък това е последвано от една промяна в тялото, членовете и чувствата. Защото когато сърцето приеме нова светлина, нови решения и нови импулси чрез благовестието външните сетива също биват обновени. Тогава ухото копнее да чува Божието Слово вместо човешки идеи и представи. Устата и езикът повече не хвалят собствените си дела, правда и власт, но радостно хвалят Божиата милост, която е получена в Христос. Това не са промени просто на думи, а истински промени. Те включват един нов ум, нова воля, нови сетива както и нов начин на поведение. Не само очите, ушите, устата и езикът виждат, чуват и говорят по начин различен от преди, но самият ум започва да следва един нов начин на живот.

По-рано, когато сърцата ни са били заслепени от грешки в римските учения ние сме си представяли, че Бог е продавач, Който дава Своята благодат в замяна на нашите добри дела и постижения. Но сега, тъй като светлината на благовестието е изгряла ние знаем, че сме обявени за праведни единствено чрез вяра в Христос. Нашите сърца отхвърлят всички себеизбрани дела и вършат единствено делата на своя призив и делата на любов заповядани от Бога. Те хвалят Бога и радостно се хвалят в своето упование на Божиата милост. Когато понесят опасност или трудност нашите сърца страдат с радост и задоволство дори когато грешната ни природа продължава да се съпротивлява. Това е, което Павел има предвид под ново творение.

Да се пазим чисти

*“Понеже това е Божията воля – вашето осветление: да се въздържате от блудство; да знае всеки от вас, как да държи своя съсъд със светост и почит, не в страстна похот, както и езичниците, които не знаят Бога;”
(1 Солунци 4:3-5)*

Всички млади хора трябва да избягват случайните сексуални връзки и да пазят своята чистота. Те трябва да решат да се укрепят срещу похотта и сексуалните страсти като четат и размишляват над някой псалм или друга част от Божието Слово. Когато огънят на страстта ви измъчва и сексуалните подтици стават неустойчиви прочетете някой псалм или 1-2 глави от Библията. След като пламъците на страстта намалеят се посветете на сериозна молитва. Ако сексуалните ви апетити продължават да ви изкушават бъдете търпеливи. Съпротивлявайте им се колкото е необходимо дори ако това ви отнеме повече от година. Но повече от всичко, продължавайте да се молите! Ако усещате, че не можете да устоявате повече молете се Бог да ви даде посветен брачен партньор, с когото можете да живеете в хармония и истинска любов.

Познавам много хора, които поради своите груби и срамни фантазии са задоволявали страстите си с невъздържана похот. Поради неустойчивите си желания те изоставят себеконтрола и изпадат в ужасна неморалност. Накрая те трябва да понесат страшно наказание. Слепи за реалностите на семейния живот някои от тях избират неподходящи партньори и завършват с невъзможни отношения. Те получават това, което заслужават.

Трябва усърдно да се молите и да се борите да устоявате на желанията на вашата грешна природа. Молете се Бог да ви даде Ревека или Исак вместо Далила или Самсон – или някой дори още по-лош. Намирането на добра, посветена съпруга или съпруг не е въпрос на късмет. Това не е резултат от правилен избор както смятат невярващите. Посветеният партньор е най-вече дар от Бога.

Съживени чрез Христос

*“Понеже както в Адам всички умират така и в Христос всички ще
оживеят” (1 Коринатяни 15:22)*

Тук Павел говори единствено за християните. Той желае да ги научи и утеши за това, че са съживени в Христос. Макар че нехристияните също ще възкръснат от мъртвите възкресението им няма да бъде утеха или радост за тях понеже те ще бъдат възкресени за съд, а не за живот. Това не е утешително или радостно послание за света. Безбожните не желаят да слушат за това. Така се чувствах и аз когато желаех да бъдат свят монах и се стремях да бъда благочестив. По-скоро бих слушал за всичките дяволи в ада отколкото за съдния ден. Косите ми настръхваха когато мислех за него. Целия свят мрази да слуша, че живота му ще свърши. Хората не желаят да умрат и са ужасени когато ние говорим за смъртта и за отвъдния живот. Затова ние всички се вкопчваме в своята святост и мислим, че чрез нея ще успеем да умилостивим Божия съд и да заслужим място в небето. Всичко, което постигаме е, че ни става дори още по-зле и чувстваме още по-голяма омраза към съдния ден.

Няма да кажа нищо за множеството хора, които търсят всичките си удоволствия и утеха тук в този живот, презират Божието слово и не дават пукната пара за Бога и Неговото царство. Не е изненадващо ако такива хора се ядосват когато слушат за възкресението. Но за нас това послание е чиста утеха и радост понеже сме чули, че най-голямото ни съкровище е вече в небето. Само една малка част остава на земята, която Христос ще възкреси и ще привлече към Себе Си толкова лесно колкото човек се събужда от сън.

ДЪЛБОКИ ВЪЗДИШКИ И МАЛКО ДУМИ

“Тогава Яков каза:... не съм достоен за най-малката от всичките милости и от всичката вярност, които си показал на слугата Си;... Избави ме, моля Ти се, от ръката на брата ми, от ръката на Исава; защото се боя от него, да не би, като дойде, да порази и мен и майка с чада.” (Битие 32:9-11)

Когато се молим ние не трябва “да говорим с много думи като езичниците, които мислят, че ще бъдат послушани заради многото си говорене” (Матей 6:7). Хората, които говорят глупости когато се молят не мислят за Божиите обещания и заповеди за молитвата или дори за помощта, от която те толкова отчаяно се нуждаят. Това не е истинска молитва. Аз се молах така когато бях монах. Призовавах Бога във време на нужда, но не знаех нищо за Божието обещание да слуша или дори за заповедта Му да се моля. Аз единствено мърморех думи. Истинската молитва от друга страна идва дълбоко от сърцето. Подобно на молитвата на Яков в този пасаж истинската молитва идва от едно сърце пълно с вяра, което осъзнава както необходимостта да се моли така и Божията заповед да прави това. И двете истини трябва да ни вдъхновяват да се молим и да мислим внимателно за думите, с които се молим. Но някои хора рутинно мърморят своите молитви докато мислите им са някъде далеч. Те не се молят истински понеже дори не знаят какво казват. Една истинска молитва не изисква много думи. Вместо това тя често включва дълги, дълбоки въздишки, без нито една дума. Молитвата на Яков вероятно не се е ограничила с думите записани тук от Мойсей. Най-вероятно Яков е въздишал целия ден и цялата нощ. Съдейки от този пасаж неговата молитва е била много дълга, с малко думи. Макар да трябва да използваме малко думи в молитва ние не трябва да забравяме да бъдем благодарни за това, с което Бог ни е благословил в миналото. Припомнянето на миналите примери за Божията любов и вярност разпалва нашата вяра и е угодно на Бога. Яков показва своята благодарност към Бога когато се моли: *“не съм достоен за най-малката от всичките милости и от всичката вярност, които си показал на слугата Си.”*

Всеки страда

“Защото е по-добре да страдате, като вършите добро, ако е такава Божията воля, а не като вършите зло.” (1 Петър 3:17)

Ако мислите, че вярващите ще имат само добри дни на земята докато невярващите никога няма да видят такива – е, не става така. Всички страдат. Бог казва на Адам: “С пот на челото ще ядеш хляба си” (Битие 3:19) и на Ева: “С болка ще раждаш чадата си” (Битие 3:16). От този момент всички споделяме това печално състояние. Това прави още по необходимо за търсещите вечен живот да носят кръста си. Петър ни учи: “По-добре е, ако е Божията воля, да страдате като вършите добро.” Тези, които страдат като вършат зло в добавка имат и виновна съвест. Така те получават двойно наказание. Но християните търпят само половината. Макар да изпитват външно страдание вътрешно те са утешавани.

Забележете също, че Петър поставя граница за страданието когато казва: “ако и за малко време да скърбите сега, в разни изпитни” (1 Петър 1:6). С други думи Бог не желае да търсим и да избираме нещастieto. Затова вървете напред с вяра и любов. Ако кръстът застане на пътя ви приемоте го. Ако не дойде, не го търсете. Ние трябва да се грижим за телата си по такъв начин, че нито прекалено да си угаждаме нито да ги разваляме (Римляни 13:13-14). Трябва с готовност да страдаме когато някой друг ни причинява страдание, но не трябва да го нанасяме сами. Това означават думите на Петър: “Ако е Божията воля...” Ако Бог ни изпрати страдание това е по-добре отколкото ако не го направи. Ние сме по-щастливи и по-добре ако страдаме като вършим добро.

Гледайки обратно на живота

*“Сърцето на човека начертава пътя му, но Господ оправя стъпките му.”
(Притчи 16:9)*

Ние виждаме Божията ръка да действа в живота ни най-ясно когато размишляваме за изминалите години. Августин казва, че ако хората имаха избор или да умрат или да изживеят отново живота си те без съмнение биха избрали смъртта поради всички опасности и злини, от които те едва са се спасили. В един смисъл това наистина е вярно.

Гледайки назад хората могат да видят колко много те са постигнали и пострадали без да са се опитвали или да са мислели за това или дори противно на техните желания и воля. Те съвсем не мислят за това, което са направили преди това да се случи или когато се е случвало. Сега, след като всичко вече е било направено те са удивени и казват: “Защо това ми се случи когато аз никога не съм мислил за него или съм смятал, че ще се случи нещо съвсем различно? Затова Притчи 16:9 е вярно: “Сърцето на човека начертава пътя му, но Господ оправя стъпките му” дори противно на неговите планове и воля. Ние трябва да се съгласим, че собствената ни разум и предвиждане не водят нашият живот и действия. Божията чудна сила, мъдрост и доброта ни водят. Само когато погледнем назад ние истински разбираме колко често Бог е бил с нас когато нито сме виждали ръката Му нито сме чувствали присъствието Му по времето когато това се е случвало. Затова Петър казва: “Той се грижи за нас” (1 Петър 5:7). Дори ако няма книга и проповед която да говори за Бога просто като гледаме назад към живота си ние ще намерим доказателства, че Той нежно ни държи в ръцете Си. Когато гледаме назад как Бог ние е превел и опазил през толкова много злини, врагове и опасности ние можем ясно да видим винаги присъстващата доброта на Бога, която далеч превъзхожда нашите мисли, ум и разбиране.

Божиите повеления сочат пътя

“Понеже законът беше даден чрез Мойсей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос” (Йоан 1:17)

Законите дадени чрез Мойсей са Божии закони. Божиите закони и десетте заповед ни насочват в правилната посока. Те ни показват как да живеем. Казват ни за правдата и за вечния живот. Ние трябва да помним тези наставления, но те не ни дават живот. Божиите закони са подобни на един пръст, който сочи към правилния път. Пръстът е полезна част от тялото. Все пак ако нямаме крака да вървим натам, кола, на която да се возим или дори кон, който да яздим няма да бъдем в състояние да следваме пътя. По подобен начин Божиите закони ни казват какво Бог желае да бъде направено и как желае да вършим това. Те ни показват, че ние не сме способни да им се покоряваме. Божиите закони ни показват каква в действителност е човешката природа – какво може и какво не е в състояние да направи. Божиите закони са ни дадени, за да открият греховете ни, но те нямат силата да ни освободят от тях или да ни помогнат да се освободим. Божиите закони поставят пред нас едно огледало. Когато гледаме към Божиите закони се убеждаваме, че нямаме живот или Божието одобрение. Това, което виждаме в огледалото ни кара да викаме: “Ела, Господи Исусе Христе, помогни ми и ми дай Твоята благодат, така че да мога да извърша това, което Твоите закони изискват.”

Само едно евангелие

“Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призвани към една надежда на звањето ви: един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, Който е над всички, чрез всички и във всички.” (Ефесеяни 4:4-6)

Всички апостоли предавали едно и също послание. Затова ние трябва да внимаваме когато говорим за четирима евангелисти и четири евангелия. Всичко, което апостолите написали е едно евангелие. Думата евангелие не означава нищо друго освен извяването за Божията благодат изработена и купена от Христос чрез смъртта Му. Всъщност евангелието не е това, което четем в книгите и което е написано с букви. То е една жива дума, глас, който отеква по целия свят. То е публично извявано и чувано навсякъде. Евангелието също така не е книга със закони, която съдържа множество добри учения, както са учили в миналото. То не ни казва да вършим добри дела, за да станем добродетелни, но извява Божията благодат към нас дадена свободно и без наши заслуги. То ни казва как Христос е наш представител. Той е платил за греховете ни и ги е изличил, така че ние можем да станем верни и блажени чрез Неговото дело.

Който пише или проповядва за това учи истинското евангелие както са правили всички апостоли и най-вече Павел и Петър в своите послания. Макар че проповедниците учат по различни начини и избират различни думи те проповядват едно и също евангелие. То може да бъде разказано по-кратко или по-обстойно. Но ако проповедниците ни учат, че Христос е нашият Спасител, че ние сме оправдани чрез вяра без дела, тогава това е същото послание. Има само едно евангелие, точно както има само една вяра и едно кръщение.

По стъпките на Христос

“Защото и на това сте призвани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки;” (1 Петър 2:21)

Като Божии служители трябва да напишем на сърцата си, че трябва да сме готови да понасяме това, което се изпречи на пътя ни понеже Христос е направил толкова много за нас. Ние трябва да мислим по следния начин: “Макар и напълно невинен, моят Господ ми служеше и даде живота Си за мен. Трябва ли да откажа да направя същото за Него в отговор? Той беше напълно чист и без грях. Все пак Той смири Себе Си, проля кръвта Си и умря, изтривайки моят грях. Не трябва ли аз също да пострадам малко, за да Му угодя?” Този, който може да мисли за смъртта на Христос без да бъде докоснат от това трябва да е от камък. Понеже ако господарят върви напред и стъпва в калта напълно нормално е неговият слуга също да го последва в калта.

Затова Петър казва: *“На това бяхте призвани.”* На какво? Да понесем страдания подобно на Христос. Петър казва: “Ако желаете да следвате Христос не трябва да спорите и да се оплаквате твърде много когато сте онеправдани. Вие трябва да понесете това и дори да го забравите.” Помнете, че Христос понесе всичко за вас макар да беше напълно невинен. Той не предяви претенции за справедливост когато беше изправен пред съдиите Си. По същият начин вие трябва да оставите справедливостта настрана и да кажете на себе си: “Благодаря ти, Боже. Аз съм призван да понеса несправедливост. Защо да се оплаквам когато моят Господ не се оплака?”

Доверие в трудно време

“Но докато Йосиф беше в затвора Господ беше с него и показваше благост към него и му даде благоволение пред очите на тъмничния началник.” (Битие 39:20-21)

Историята за страданията на Йосиф когато бил продаден в робство може да ни утеши. Той страдал ужасно, но Бог изглежда не можел да го чуе или да му отговори. Той не изглеждал като Бог, Който знае какво се случва. Въпреки това Йосиф пазел вярата си. Бог окуражил Йосиф и говорил на сърцето му: “Скъпи Йосифе, чакай. Бъди търпелив. Само вярвай и не се отчайвай. Облегни се на обещанието, което си чул от баща си.” По този начин Бог говорел на Йосиф чрез думите на баща му. Но Йосиф не виждал и не чувал нищо. Това правело Бог да изглежда сляп или мъртъв. Все пак Йосиф вярвал на обещанието, което Бог дал на предшествениците му. Той мислел: “Бог е обещал да бъде с потомците на Авраам. Аз вярвам в Бога на бащите си.” По-късно Бог проговорил по удивителен начин когато направил Йосиф владетел и спасител на Египет.

Тези примери ни са дадени, за да можем да се научим да бъдем търпеливи в страданието. Тогава никога няма да се оплакваме от Бога без значение колко ужасна е скръбта, страха или болката. Наистина Йосиф също понесъл дълбока болка и потиснатост когато бил откъснат от баща си и продаден на чужденци. Той разбирал, че ще бъде роб завинаги без надежда да притежава нищо и дори да върне свободата си.

Понеже нашият Господ позволява подобни неща да се случат на децата Му ние трябва търпеливо да носим лошите неща, които ни се случват. Те не са знак, че Бог ни е изоставил или че ни е гневен. Те са доказателства, че имаме Неговото благоволение. Те показват, че Той изпитва вярата ни.

Контролирай мислите си

“А Яков, като се уплаши много и се смути, раздели людетe, които бяха с него, и стадата, говедата и камилите” (Битие 32:7)

Докато пътувал, за да се помири с брат си Исав, Яков бил нападнат от съмнения. Той научил, че Исав е богат и има голямо семейство. Той си мислел: “Ами ако Бог е променил намеренията Си? Може би Той ме е отхвърлил заради брат ми.”

Това били мислите на Яков, но те си останали само това – мисли. Поради човешката природа и слаба вяра не е възможно хората да нямат подобни мисли повече отколкото можем да избегнем другите емоции като нетърпение, гняв и пожелание. Не можете да попречите на мислите и изкушенията да идват в умът ви. Просто не оставяйте тези мисли да се загнездят в умът и така да започнат да влияят на решенията ви.

Трябва да следвате съвета на един отшелник, посетен от един младеж, който се оплаквал от похотливи мисли и други изкушения. Старецът му казал: “Не можеш да попречиш на птиците да летят над главата ти. Но нека само да летят. Не ги оставяй да свият гнездо на главата ти.” Нормално е да имаме подобни мисли, но нека те да останат само това – мисли. Не ги оставяйте да се развият до степен, в която ще започнете да действате според тях.

Това бил проблемът довел до отчаяние Каин, Саул, Юда и други. Те оставили мислите си да растат и да растат докато накрая казали: “Наказанието ми е по-голямо отколкото мога да понеса?” (Битие 4:13) или “Съгреших.....Предадох невинна кръв.” (Матей 27:4). Когато направили това тяхното изкушение се превърнало в осъждение понеже отхвърлили Божието Слово, вяра и молитва. Но въпреки всички тези множество мисли и сурови изкушения, които преживял тази нощ Яков, той не захвърлил вярата си.

Борба със злите желания

“Но ако се водите от Духа не сте под закон.” (Галатяни 5:18)

Когато сме нападани свирепо от гняв, омраза, нетърпеливост, сексуални изкушения, скръб или грешни пожелания ние не можем да се избавим от тези желания без значение колко силно го искаме. Какво трябва да направим? Да се отчаем? Не. Ние трябва да кажем: “Моята грешна природа воюва и се бори срещу Духа. Нека да воюва колкото си иска. Аз няма да ѝ се оставя. Аз ще живея по Духа и ще бъда воден от Него и няма да задоволявам желанията на грешната природа. Ако направя това аз съм свободен от закона. Той ще ме обвинява и заплашва, но напразно.”

Когато сте изкушавани не трябва да се разстройвате, така че дявола да може да преувеличи греха. Тогава той може да направи греховете ви да изглеждат толкова големи, че да помислите, че веднага и напълно ще бъдете победени и по този начин да не чувствате нищо освен божият гняв и отчаяние. В такъв момент не следвайте своите чувства, но се дръжте за думите на Павел: “Ако сте водени от Духа” – т.е. ако се насърчавате чрез вяра в Христос – “не сте под закон.” Тогава вие разполагате с най-здравата защита, с която да изгасите всички огнени стрели, които дяволът е изстрелял по вас (Ефесяни 6:16). Всичките убеждения и ярост от страна на грешната природа не могат да ви наранят или осъдят понеже следвате Духа и не се предавате на грешната природа или угаждате на желанията ѝ. Следователно това е единствената рецепта. Когато почувстваме подбудите на грешната природа да се надигат в нас трябва да вземем мечът на Духа – т.е. словото на спасението. Тогава без съмнение ще бъдем победители, макар че ще чувстваме точно обратното докато трае битката.

Възможностите около нас

“И тъй, внимавайте добре как се обхождате, не като глупави, но като мъдри, като изкупвате благовремието, защото дните са лоши. Затова не бивайте несмислени, но проумявайте, що е Господната воля.” (Ефесяни 5:15-17)

Не трябва да се съмняваме дали Бог в Своята непроменима мъдрост желае да ни помогне и ни даде това, от което се нуждаем. Вместо това ние трябва да казваме с увереност: “Вярвам, че Бог ще се погрижи за мен, но не зная планът Му. Не зная как Той ще изпълни Своего обещание.”

Така ние трябва да се възползваме от възможностите, които ни се предоставят. Ние трябва да печелим парите си работейки усърдно и прилежно. За да останем живи трябва да приемаме мляко, храна, да се обличаме с дрехи и т.н. Трябва да засяваме полетата и да жънем реколтата. Да се грижим за себе си е отговорност дадена ни от Бога.

Не можем да използваме Божието обещание да се грижи за нас като извинение да не работим прилежно. Това би било погрешно. Бог не желае ние да бъдем мързеливи и да стоим бездейни. Той ни казва в Битие: “*С пот на челото си ще ядеш прехраната си докато се върнеш в земята понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш.*” (Битие 3:19). Той също така казва за земята: “*Тръни и бодили ще ти ражда.*” (18 ст.).

Господ казва: “Обещавам да се грижа за теб и да ти дам храна. Но Аз желаят от теб да се възползваш по най-добрият начин от възможностите, които поставям пред теб. В противен случай ти ме изпитваш. Все пак ако си в нужда и нямаш никакви възможности Аз ще се погрижа за теб и ще ти дам храна по чуден начин. Но помни следното: ако имаш някаква възможност не забравяй, че Аз съм Този, който ти ги предоставя, така че да бъдеш в състояние да се грижиш за себе си.”

Бог работи тайно

“И като минаваха мадиамските търговци, извлякоха и извадиха Йосифа из рова и продадоха Йосифа на исмаиляните за двадесет сребърника; а те заведоха Йосифа в Египет” (Битие 37:28)

Бог смирява Своите преди да ги възвиши. Убива ги, за да ги съживи. Стъпка ги преди да ги почете. Събаря ги, за да ги вдигне. Божиите начини показват голямо изкуство и мъдрост. Ние не можем да разберем как подобни събития са част от Божия план докато този план не бъде изпълнен. Когато тези неща се случват те не могат да бъдат разбрани освен единствено чрез вяра.

По същият начин вярата в Божия Син ще ме утешава докато живея на тази земя. Дори тялото ми ще заровено в земята и изядено от червеи; то ще изгние и ще изтлее (Йов 17:14). Аз не виждам Божият план за мен когато гледам към смъртта. Все пак Бог е обещал, че аз ще се върна към живот. Христос казва: *“Понеже Аз живея и вие ще живеете”* (Йоан 14:19). Но как ще живея? Аз ще живея вечно в едно тяло, което е по-ярко и по-прекрасно от слънцето. Сега аз не мога да видя и да почувствам нищо от това. Но аз го вярвам и мога да чакам. Вечният живот вече е приготвен. Както казва Павел: *“Отсега нататък се пази за мене венецът (правдата), който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в оня ден”* (2 Тимотей 4:8).

Но Бог върши всичко тайно. Ние трябва да сме търпеливи докато Бог крие намеренията Си от нас. Яков и Йосиф не били в състояние да погледнат в бъдещето. Но чрез продажбата на Йосиф на исмаиляните бъдещето било приготвено. Бог вижда бъдещето сякаш то вече се е случило. Всичко, което Той желае да стане накрая ще се случи!

Бъдещето, което не виждаме

“в Него, в Когото станахме и наследство, като бяхме предопределени на това според намерението на Бога, Който действа във всичко по решението на Своята воля,” (Ефесяни 1:11)

Пазете се от философия, която кара хората да казват “Какво мога да направя? Каква е ползата да се моля?” Да, вярно е, че това, което е определено ще стане. Все пак на нас не ни е заповядано да знаем какво ще се случи. На практика на нас ни е забранено да знаем това. Ние изпитваме Бога когато се занимаваме с непознаваеми неща. Бог ни е дал Писанията, за да можем да знаем това, което трябва и да не знаем каквото не трябва. Той очаква от нас да действаме според това знание. Това, което не можем да знаем ние трябва да оставим на Бога. Трябва да се заемем с нашите отговорности, призвание и място в живота. Бог и единствено Бог знае какво е предопределено. Ние не знаем.

Вземете например времето когато Йоав бил нападнат както отпред така и в гръб от враговете си. Той не казал на брат си: “Чакай, нека да видим какво е предопределено и след това да действаме по съответния начин.” Вместо това той казал: “Ако арамейците са твърде силни за мен тогава ти ще ми дойдеш на помощ; но ако амонитите са твърде силни за мен тогава аз ще ти дойда на помощ. Бъди силен и нека да се бием смело за нашите люде и за града за нашия Бог.” (2 Самуил 10:11-12).

Така ние също трябва да се концентрираме върху задълженията си без значение дали нещо е предопределено или не. Понеже нямаме слово или светлина от Бога за това ние не знаем нищо. Затова ние трябва да изхвърлим мисълта да открием дали нещо е предопределено от нашите ум и сърце. Нека бъдещето да остане неясно. Нека да бъде тайно и скрито. Междувременно ние трябва да вършим това, което знаем, че трябва да правим. Ние трябва да живеем чрез Божието Слово и светлината, която Той ни е дал.

На слизане от планината

“И тъй, Авраам се върна при слугите си, и станаха та отидоха заедно във Вирсавее; и Авраам се настани във Вирсавее” (Битие 22:19)

Авраам оставил хълма Мория. Това било мястото където му било заповядано да принесе сина си Исаак – където той чул гласа и изпитал Божието присъствие. Това място било света планина – място каквото нямало друго по целия свят. Тук Авраам получил Божието обещание.

Тази история показва колко много бил загрижен Авраам за задълженията си към семейството и дадените му от Бога отговорности като глава на дома. Понеже Бог не му дал други заповеди след тази опитност той не започнал да върши нещо друго. Той се завърнал към обичайните си семейни дейности – надзор на слугите си и наставление на своята жена и семейство. Животът му не изглеждал особено религиозен или духовен. Авраам оставил всичко това на планината Мория. Той не оставил дори факта, че видял ангели да го задържи там. Той се върнал при младежа, който държал осела му.

Ако някои прекалено религиозни хора трябва да коментират този пасаж те биха поставили под въпрос благочестието на Авраам и биха го осъдили за това, че оставил планината. Те биха казали, че ако Авраам наистина бил такъв необикновен пример за следващите поколения то той не би напуснал това свето място. Преди всичко това било мястото където Авраам срещнал Бога и Неговите ангели. Как може той да се върне при своето магаре и ежедневната си работа? Що за благочестие е това? Забележително е колко много такива хора презират честната работа и ежедневните задължения.

Ревящ лъв

“Бъдете трезвени и будни. Противникът ви дяволът обикаля като ревящ лъв търсейки кого да погълне.” (1 Петър 5:8).

Петър ни предупреждава и желае ние да отворим очите си. Това е стих, който заслужава да бъде изписан със златни букви. Тук виждате какъв е живота в действителност. Той почти може да ни накара да пожелаем да сме мъртви. Тук ние живеем на територията на сатана. Положението ни е подобно на това на пътешественици, които отсядат в странноприемница, само за да научат, че почти всички хора в нея са крадци. Ако трябва да престоят в там те трябва да се въоръжат по най-добрият възможен начин и вероятно да не спят много. По същият начин сега ние живеем на тази земя където княз е злият дух. Той контролира сърцата на хората, които са под негова власт и чрез тях върши всичко, което пожелае. Това е ужасна ситуация ако можем да я видим правилно.

Затова Петър ни предупреждава да бъдем нащрек. Той желае да бъдем като верни слуги, които разбират какво наистина се случва. Затова той казва: “Бъдете себеобуздани.” Защото тези, които ядат и пият твърде много са като наядени свине, които не са способни на нищо. Затова ние винаги трябва да пазим това съкровище с нас. “Бъдете нащрек,” казва той, не само духовно, но и физически. Понеже мързеливците, които обичат да спят няма да могат да противостоят на дявола след като са преяли и препили. Достатъчно трудно е дори за тези, които имат Духа да се противят на дявола.

На Бога ли служим или на парите

“Никой не може да служи на двама господар. Защото или единият ще обикне, а другият ще намрази или към единият ще се привърже, а другият ще презира. Така и вие не можете да служите на Бога и на парите”
(Матей 6:24)

Малката дума *служи* е ключът към този стих. Не е грешно да имаш пари и собственост, брачен партньор и деца и къща или дом. Но не оставай тези притежания да те контролират. Вместо това ти ги направи твои слуги и бъди техен господар.

Помни какво казват хората за добрите и щедри хора: “Те са господари на парите си.” Парите не ги контролират, за разлика от алчният човек, който пренебрегва Божието Слово и всичко останало, което Бог желае. Един такъв човек по-скоро ще откаже да протегне ръка за помощ отколкото да се откаже от парите си. Този вид алчност е белег за скъпернически, детински и нечувствителни натури. Тези хора не използват добре своите ресурси и дори не им се наслаждават. Те пренебрегват вечните богатства заради парите. Те преследват собствените си егоистични цели и пренебрегват Божието Слово като смятат, че могат да се обърнат към него в по-удобно време. Междувременно те се борят да вземат всичко, което могат без да дават дори една стотинка за Божието дело. Ако бъдат оставени те ще потъват все по-дълбоко и по-дълбоко в алчност и ревност отдалечавайки се все повече и повече от Божието Слово. Накрая сърцата им ще бъдат изпълнени с цинизъм и те ще се превърнат в Божии врагове.

Така Христос се обръща строго към тях когато казва: *“или единият ще обикне, а другият ще намрази или към единият ще се привърже, а другият ще презира.”* Това е същото сякаш казва: “Любовта към парите превръща хората във врагове на Бога.” Това в края на краищата се случва когато служим на богатството. Христос също така казва: *“Понеже където е съкровището там е и сърцето ти”* (Матей 6:21). Ние преследваме това, което обичаме. Ние говорим за него понеже там са сърцата и умовете ни. Августин е напълно прав когато казва: “Това, което обичам е моят бог.”

Внимателно покорство

“И Авраам простря ръката си та взе ножа да заколи сина си. Тогава ангел Господен му викна от небето и рече: Аврааме, Аврааме! И той рече: Ето ме.” (Битие 22:10-11)

Ангел от небето бил свидетел на това, което Авраам вършел. Да, Самият Бог и всички ангели наблюдавали. Ангелът не пристигнал забързан в последният момент от другия край на света. Не, той през цялото време наблюдавал Авраам и Исаак. Той гледал как Авраам връзва синът си и вдига ножа. Синът доброволно се подчинил и очаквал смъртоносният удар. Без съмнение сълзи капели по бузите на Авраам и Исаак лежал на гърба си гледайки към небето. През цялото време ангелът гледал. Точно когато Авраам вдигал ножът си ангелът го повикал по име. Колко близо са Божиите ангели до тези от нас, които следват Бога и живеят вярно! Покорство като това на Авраам доставя огромна наслада на Бога. От всички жертви, които можем да принесем най-приемливата за Бога е тази: да се отървем от греха, да живеем свят живот, да се покоряваме на Бога и да убием грешната природа. Това е много болезнено и неприятно за нас. Все пак ние трябва да се покорим на Божията “добра, угодна и съвършена воля” (Римляни 12:2).

Ние просто говорим за тези неща, но Авраам и Исаак ги преживели. Те направили това, което Бог поискал. В сравнение с тях ние дори не сме започнали. Внимателното покорство е угодно на Бога, но то е неприятно и неудобно за нас самите. Нищо не е по-болезнено от това да се освободим от греха и да убиваме грешната си природа. Все пак ние трябва да се научим да се покоряваме и да започнем да следваме примерът на Авраам. Авраам не се опитвал да се измъкне от това, което трябвало да направи. Вместо това той гледал напред към това, че угажда на Бога с едно радостно очакване.

Един ум и сърце

“А, най-после, бъдете всички едномислени, съчувствителни, братолюбиви, милостиви, смиреномъдри.” (1 Петър 3:8)

Трябва да се стремим да живеем в мир един с друг. Петър и Павел подчертават, че трябва да имаме едно сърце, един дух и един ум. Това, което изглежда добро и право на един човек трябва да бъде приемано и от останалите. Това е силно учение, което трябва да се стремим да разберем.

Не всички могат да правят едно и също нещо. Всеки трябва да върши собствената си работа. Глупаво е да казваме, че всички трябва да вършим едно и също нещо както някои проповедници учат. Те проповядват легенди за светците – че този светец извършил едно дело, а друг друго. След това те заключават, че ние всички трябва да вършим тези дела. Без съмнение Авраам извършил прекрасно дело когато принесъл синът си, понеже Бог конкретно му заповядал това. Но и езичниците искат да жертват синовете си. Това е отвратително пред Бога. По подобен начин цар Соломон направил добре като построил храма и Бог го наградил за това. Сега тези слепи глупаци идват и ни казват да градим църкви и храмове когато Бог не е заповядал нищо подобно. Така днес нещата са обърнати: те ни казват, че трябва да вършим едно и също нещо, но има различни мнения какво трябва да бъде то. Това учение е противно на благовестието.

Ние трябва да учим, че трябва да има един ум и множество различни дела, едно сърце и много ръце. Не трябва всички да се опитваме да вършим едно и също нещо. Вместо това всеки трябва да внимава на собствените си задължения. Иначе не можем да имаме един ум и едно сърце. Трябва да позволим на делата да се различават, така че всеки да приеме това, което Бог му е поверил.

Нов и различен човек

“Не се чуди, че ти рекох: Трябва да се родиш отново” (Йоан 3:7)

Това новорождение се извява най-ясно когато изпитанията и смъртта се приближават. Тогава става ясно дали човек е преживял новорождението. По това време човешкият разум – старата светлина – се гърчи и бори, понеже не желае да се откаже от своето свойствено мислене. Той не желае да се откаже и да се обърне към благовестието. Разумът просто няма да се откаже от своята собствена светлина. Но тези, които са новородени се предават и следват Бога. Те се отказват от собствената си светлина, живот, притежания, чест и всичко други, което имат. Те вярват на това, което Йоан е записал в своето евангелие и се държат за него. Като истински Божии деца те ще приемат своето вечно наследство. Ако вашата стара, арогантна светлина на разума помръкне, умре и бъде заменена от една нова светлина тогава целият ви живот ще се промени. Понеже когато разумът ви е променен волята скоро ще го последва. За да станете нов трябва да тичате към благовестието с цялата си същност. Трябва да съблечете старата си кожа както правят змиите. Когато кожата ѝ остарее змията търси тесен процеп в скалата. По подобен начин и вие трябва да отидете при благовестието и Божието Слово. Вие трябва уверено да вярвате неговото обещание, че Бог не може да лъже. Така вие събличате старата си кожа, оставяте зад себе си старата светлина, арогантност, воля, любов, желание и всичко, което говорите и вършите. Вие ставате нов и различен човек, който вижда всичко по различен начин.

Не отлагайте

“Като станаха сутринта, слугата рече: Изпратете ме при господаря ми. ... Не ме спирайте, тъй като Господ е направил пътуването ми успешно; изпратете ме да ида при господаря си.”

Този текст от библията ни дава добър пример. Слугата на Исак желае да отведе бъдещата жена на господаря си при нейният съпруг. Това ни напомня, че когато трябва да вършим Божията воля ние не трябва да шикалкавим и да отлагаме. Ние трябва да разчистим всички препятствия, които ни пречат да завършим каквото трябва.

Дори нехристиянските писатели казват, че след като внимателно сме обмислили нещата хората трябва да приложат на своите намерения действия и бързо да ги доведат докрай. Римският държавник и историк Салуст дава следният съвет: “След като си обмислил нещата действай бързо!” Бонавентура също казва нещо чудесно относно това: “Тези, които пропускат големите възможности сами ще бъдат пропуснати,.” Но най-лошо от всичко е когато хората отлагат това, което Бог изисква те да направят.

Отлагането носи сериозна вреда. Тези, които не отговарят бързо когато Светия Дух ги призовава ще пропуснат шанса си. Светия Дух рядко вика повече от веднъж. Научил съм това от личен опит. Когато е необходимо да се моля, да чета или да приемам свято причастие колкото по-дълго отлагам толкова по-малка нужда чувствам да го направя. Светия ух не дава даровете си на тези, които отлагат. Той предпочита тези, които доброволно се подчиняват и с радост изпълняват Божията заповед без бавене. Виждаме това отношение в Псалм 119:60: *“Побързах, и не се забавих. Да опазя Твоите заповеди.”* Светия Дух одобрил тази готовност в Ребека когато тя с готовност дала вода на Елеазар и изтичала да каже на семейството си за неговото посещение. Подобни примери от живота на Божиите служители трябва да ни вдъхновяват да се съпротивляваме на глупостта на отлагането.

Изкуството на вярата

“А преди да дойде вярата ние бяхме под стражата на закона, затворени до времето на вярата, която имаше да се открие.”

Благодатта присъства когато сърцето ни е възстановено чрез обещанието на чистата Божия милост. Тогава сърцето ни може да каже заедно с автора на Псалм 42: “Защо си отпаднала и тревожна, душе моя? Нима виждаш само закона, греха, ужаса, тъгата, отчаянието, смъртта, ада и дявола? Не присъстват ли също и благодатта, прощението на греховете, правдата, утешението, радостта, мира, живота, небето, Христос и Бога? Престани да се безпокоиш, душе моя. Какво са закона, греха и всичкото зло сравнени с тях? Надявай се на Бога. Той не пожали Собственият Си Син, но Го предаде на кръстна смърт за греховете ти.”

Така, когато си уплашен от закона можеш да кажеш: “Законе, ти не си единственото нещо и не си всичко. Освен теб има нещо по-велико и по-добро, а именно благодатта, вярата и благословението. Те не ме обвиняват, плашат и осъждат. Те ме утешават, казват ми да очаквам най-доброто и ме уверяват в сигурността на победата и спасението в Христос. Така че няма причина да се отчайвам.”

Всеки, който истински разбира това може да бъде наречен богослов. Някои водачи, които винаги се хвалят с Духа вярват, че разбират живота на вяра твърде добре. Все пак аз и други като мен знаят, че едва сме положили основите. Ние сме радостни ученици в училището където учим изкуството на вярата. Без значение колко добре учим докато оставаме в това греховно тяло никога няма да научим всичко.

Очиствайки пръчките

“Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, Той я отрязва; и всяка що дава плод, очистя я, за да дава повече плод.” (Йоан 15:2)

Христос казва, че Отец Му е градинарят, който се грижи за Неговата лоза. Бог разделя дивите пръчки от останалите така че те да не растат и да не повреждат истинската лоза. Бог оставя само последните и пази истинската лоза. Той определя коя трябва да бъде отрязана и премахната от лозата.

Но на нас всичко това ни изглежда много различно. Ние виждаме дивите клони да растат и да се разпростират. Те са много по-силни и дебели от останалите. Те изглеждат като единствените пръчки, които ще дадат плод. За разлика от тях ние изглеждаме малки, тънки и безплодни. Да, хората желаят да ни изкоренят и да ни отсекаят като безполезни и неподходящи. Но лъжливите лози изглеждат сякаш ще пребъдват завинаги и целият свят ги почита високо.

Ние се нуждаем от духовно разбиране и проникателност. Без значение колко много противници се надигат срещу християните Бог винаги ги отсича и опазва един остатък от вярващи. От времето на апостолите досега много ереси са предизвиквали ученията за Христос, за кръщението, за Господната трапеза, за оправданието чрез вяра и т.н. Тези ереси са толкова силни, че изглежда, че те са верните учения и християнската църква трябва да изчезне. Но Бог е отсякъл всички тези лъжливи пръчки и е опазвал истинските пръчки, така че ние все пак държим истинското учение, кръщение и Господна вечеря така както апостолите са ни ги предали. Запоявайки с Авел вярата е влязла в света и ще остане дотогава докато има вярващи. Никой от тях няма да бъде отсечен от лозата. Всички ще останат там. Така ние не трябва да гледаме колко големи и силни са тези диви пръчки. Трябва да гледаме истинските пръчки в Христос.

Да чакаме до сватбата

*„А Исаак беше на четиридесет години, когато взе за жена Ревека, дъщеря на сириец Ватуил от Падан-арам, и сестра на сириец Лавана“
(Битие 25:20)*

Исаак бил на 40 години когато се оженил. През тези 40 години той без съмнение преминавал през периоди на огорчение и огнени страсти поради физическите си желания. Физическите желания на човека воюват с духовната природа. Все пак Исаак бил покорен на баща си Авраам, който го научил как да размишлява върху Божиите заповеди и обещания в битката срещу греховната природа. По-късно Бог дал Ревека за жена на Исаак и те живели заедно в хармония.

Има урок скрит в този текст: Исаак е голям пример за младите хора като човек, който се въздържал от секс преди брака. Това е важен въпрос понеже всички младежи трябва да преминат през тази битка. Чистотата и моралната сила на Исаак са ясен показател за начинът, по който той бил възпитан. Баща му го научил да избягва лошите приятели. Исаак размишлявал върху Божиите обещания, молел се и вършил полезни дела. Макар да не е казано конкретно в текста можем да предположим, че той се отдавал на размишление и молитва през първите 40 години на живота си когато не бил женен.

Но някои ще кажат: „Да чакаш до сватбата е непосилно и тежко!“ Те са прави. Това е много подобно на други трудности изискващи търпение, с които вярващите трябва да се срещнат като пост, затвор, студ, болести и гонение. Страстта е сериозно бреме. Все пак вие трябва да ѝ се съпротивлявате и да воювате срещу нея. Но след като я победите чрез молитва страстта ще ви е научила да се молите повече и да пораснете във вярата.

Йоан сочи към Христос

„(Йоан) дойде да свидетелства за светлината, за да могат всички да повярват“ (Йоан 1:7)

Йоан, авторът на тази книга, не поставя голямо ударение върху Йоан Кръстител. Всичко, което авторът казва за него е, че Йоан Кръстител говорел истината, проповядвайки на хората за Христос, светлината и живота за човеците. Авторът не казва, че Йоан Кръстител учел хората на неговия аскетичен начин на живот – да пият само вода, да носят облекло от камилска вълна и да се хранят с акриди и див мед. Йоан не учел тези неща, за да започне една нова секта. Той не желаел хората да следват неговия пример като начин да бъдат спасени. Ако беше направил това Йоан Кръстител би привлякъл голяма тълпа последователи и би станал основател на една нова секта с нов набор от учения. Йоан Кръстител не направил нищо подобно. Той дошъл, за да говори истината. Той имал дадена му от Бога отговорност да насочи хората към Христос и да им каже, че Христос е Божият агнец. Мисията му била да насочи всеки, дори собствените си ученици, не към Себе Си, а към Господ Христос. Той казал: „Аз не съм Христос. Аз не съм светлината. Аз не мога да ви просветля. Не мога да ви дам живот. Все пак, като Негов представител, искам да вярвате в Христос и да Го оставите да ви води. Аз трябва единствено да проповядвам за Христос. Не желая да говоря за своята дреха от камилска вълна или за някой друг аспект от аскетичния си начин на живот. Отблъскващата ми външност има за цел да ви накара да внимавате повече на моето послание отколкото на самия мен. Христос е живота и светлината на човечеството. Той е вечен и създал небето и земята. Но сега Той е взел върху Себе Си нашата човешка природа. Той е точно тук с вас.“

Да държим закона и благовестието разделени

*„Тogaвa, законът противен ли е на Божиите обещания? Да не бъде!
Защото, ако беше даден закон, който да може да оживотвори, то
наистина правдата щеше да бъде от закона.“ (Галатяни 3:21)*

Тези, които знаят как да обяснят разликата между закона и благовестието трябва да благодарят на Бога и да смятат себе си за истински богослови. Във време на изкушения аз самият не зная как добре да направя това. Можете да държите двете неща разделени като поставите благовестието на небето, а закона на земята. Наречете евангелската правда небесна и божествена, а правдата от закона земна и човешка. Трябва да разделите правдата от благовестието от правдата от закона толкова внимателно колкото Бог е разделил небето от земята, светлината от тъмнината и деня от нощта. Трябва да смятате едното за светлината на деня, а другото за тъмнината на нощта. Само ако можехте да ги разделите дори още повече. Така когато се занимавате с нещата свързани с вярата и съвестта вие трябва да изключите закона и да го оставите на земята. Но когато се занимавате с това как да живеем в този свят трябва да запалите лампата на закона. Така неизмеримата светлина на благовестието ще осветява денят, а лампата на закона ще осветява нощта. Ако съвестта ви е ужасена от чувство за грях трябва да мислите по следния начин: „Докато съм на земята трябва да се трудя. Точно както едно магаре трябва да работи и да носи товарът поставен върху него така и тялото ми трябва да се покорява на закона. Но когато възляза на небето аз оставям магарето и неговият товар на земята. Съвестта ми няма да има нищо общо със закона, делата или земната правда.“ Така магарето остава в долината докато съвестта с изкачва заедно с Исаак на планината. Тя не знае нищо за закона и неговите дела, а гледа единствено на прошката на греховете и на Христовата правда.

Когато животът не върви

Така Исаак изпрати Якова; и той отиде в Падан-арам при Лавана, син на сириеца Ватуила, и брат на Ревека, майка на Якова и Исава. (Битие 28:5)

Яков чакал много години за обещаното благословение и след като го получил трябвало да отиде в изгнание. Той бил принуден да напусне любимите си родители и те били разделени от любимия си син за дълго, дълго време. На пръв поглед човек може да помисли, че нещата не били толкова зле. Но за всеки е много трудно да напусне баща и майка, наследство и удобно обкръжение и да побегне в мизерия и бедност.

Това е прекрасен пример, който ни показва как работи Бог. Той иска от нас да се доверим на Неговите думи и обещания дори когато ни се случва точно обратното на тях. Яков имал обещаното благословение, но трябвало да се държи за него с вяра и да не се съмнява когато не можел да ги види изпълнени. Яков нямал нищо освен тояга в ръката си парче хляб в торбата. Той бил беден, самотен и отхвърлен, но вярвал в Божиите обещания. Примерът на Яков ни учи да живеем чрез вяра. Ние трябва да вярваме на Бога когато Той обещава да ни обича и да ни пази, да се грижи за нас, да ни слуша дори когато не виждаме това да се случва.

Тази история е един чудесен пример за нас. Ние трябва да е научим да зависим от видимото Слово на нашия невидим и невероятен Бог. Понеже Бог няма да ни излъже или измами ние очакваме с увереност и търпение да изпълни Своето обещание. Това е трудно за нас понеже сме свикнали да мислим, че трябва да докоснем, да видим или да усетим. Трябва да се откажем от това, което можем да опитаем единствено чрез сетивата си и да живеем според невидимото.

Силата на Божието Слово

Симон Петър Му отговори: Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот, и ние вярваме и знаем, че Ти си Светият Божий. (Йоан 6:68-69)

Да, Петре, ти казваш истината! Това е написано като утеха и пример за нас. Макар един от дванадесетте да паднал, което също е важен урок за нас, Бог подкрепил Петър. Всичко лежи в Божията благодат, сила и Слово до такава степен, че ние не можем да вярваме дори на апостолите. Макар един от тях да твърдял, че е толкова силен, че никога няма да падне той не би могъл да направи това ако Бог не го беше благословил и казал: „Аз те избрах.“ Макар Юда да паднал и да останал паднал Петър за разлика от него бил сграбчен толкова силно от Божието Слово, че не можел да остане паднал. Когато се спънал и паднал той отново станал. Трябва да разберете, че Бог позволява на хората да се подхлъзват, така че да се откажат от себе си. Бог стъпква арогантността, с която ние се раждаме. Мойсей, Аарон, Давид и други падали и все пак отново намерили пътя. Писанието казва, че макар хората да падат Божието Слово остава здраво и никога не пада. Всеки, който пада ще бъде в състояние отново да се изправи чрез силата на Божието Слово. Юда, човекът, който предал Господа, бил първият, който се провалил. Той бил този, който нанесъл вреда на Божието царство макар че стоял над останалите апостоли като отговорник за парите. Ако аз, или някой по-велик, падне – Бог да ме пази от това – това със сигурност би донесло скандал. Но ние трябва да стоим твърди и да почиваме на основата на Словото. Исус казва: „*Не ви ли избрах Аз? И един от вас е дявол*“ (Йоан 6:70). Този пример ни показва, че не можем да разчитаме на човеци, а трябва да се научим да зависим от Божието Слово.

Доживотен сремеж

„И така, ние заключаваме, че човек се оправдава чрез вяра, без делата на закона“ (Римляни 3:28)

Хората не се оправдават и не получават вечен живот и спасение поради нещо, което те са направили. Единствената причина те да получат живот и спасение е поради Божията благодат чрез Христос. Няма друг път.

Мнозина християни са уморени да слушат това учение отново и отново. Те смятат, че са го научили още преди много време. Те обаче не разбират колко важно всъщност е то. Ако то продължи да бъде поучавано като истина Христовата църква ще остане единна и чиста без петно. Единствено тази истина прави и поддържа християнството. Можете да чуete незрели християни да се хвалят колко добре знаят, че ние сме оправдани чрез Божията благодат, а не чрез нещо, с което сами сме заслужили това. Но ако те казват, че е лесно да приложим тази истина на практика тогава без съмнение те не знаят какво говорят и вероятно никога няма да разберат. Ние никога не можем напълно да научим тази истина или да се хвали, че сме я разбрали напълно. Научаването ѝ е изкуство. Ние винаги се учим на това и тя винаги ще бъде наш учител.

Хората, които истински разбират, че са оправдани чрез вяра и прилагат това на практика не се хвалят, че напълно са се усъвършенствали в това. Те мислят за това като за приятен вкус или аромат, който винаги преследват. Тези хора са удивени, че не могат да разберат това толкова добре колкото биха искали. Те са гладни и жадни за това. Те никога не се уморяват да слушат за тази истина. По подобен начин Павел признава във Филипяни 3:12, че все още не е достигнал целта си. В Матей 5:6 Христос казва, че тези, които гладуват и жадуват за правдата са блажени.

Знаците на вярата

„И ако призовавате като Отец Този, Който без лицеприятие съди, според делото на всекиго, то прекарайте със страх времето на вашето престояване“ (1 Петър 1:17)

Ние учим, че Бог ни спасява единствено чрез вяра, без дела. Защо тогава Петър казва, че Бог ще съди делата на всеки? Ето защо: Това, което ние учим – че единствено вярата ни оправдава пред Бога – е несъмнено вярно защото това е толкова ясно в Писанието, че никой не може да го отрече. Това, което казва апостолът тук – че Бог съди според делата – също е вярно. Ние винаги трябва да помним, че там където няма вяра, не може да има добри дела и от друга страна където няма добри дела няма вяра. Затова трябва да виждаме вярата и добрите дела като свързани. Целия християнски живот е въплътен в тези две неща. Начинът, по който живеем е важен понеже Бог ще ни съди според това. Но макар Бог да ни съди според делата все още е вярно, че делата са единствено плод на вярата. Това е начинът по който знаем дали имаме вяра или не. Така Бог ще ни съди въз основа на това дали сме вярвали или не. Единственият начин Бог да съди лъжците е според техните думи. Все пак е очевидно, че те не са станали лъжци поради техните думи, а вече са лъжци преди да изрекат дори една дума понеже лъжата влиза в устата от сърцето.

Делата са плодовете и знаците на вярата. Бог съди хората според тези плодове. Те произлизат то вяра по начин, който явно показва дали имаме в сърцата си вяра или не. Бог няма да ни съди като ни пита дали сме се наричали християни или дали сме били кръстени. Той ще пита всеки един от нас: „Ако си бил християнин тогава кажи Ми къде са плодовете показващи твоята вяра?“

Небесни съкровища

“Недейте си събира съкровища на земята, гдето молец и ръжда ги изяжда, и гдето крадци подкопават и крадат. Но събирайте си съкровища на небето, гдето молец и ръжда не ги изяжда, и гдето крадци не подкопават нито крадат;” (Матей 6:19-20)

Когато Христос казва: “Събирайте си съкровища на небето,” Той казва: “Оставете света да има светските съкровища, които се развалят, ръждясват и лесно могат да бъдат откраднати. Удоволствията, които тези неща дават са единствените радисти, които света познава. Вие обаче не сте граждани на този свят. Вие сте граждани на небето, купени с Моята кръв. Вие сте определени да получите небесни съкровища, които са запазени и определени за вас. Не се оставяйте да бъдете хванати от материалните притежания. Ако трябва да работите със земни съкровища в своята работа тогава пазете се от тяхната съблазън и не ставайте техни роби. Вместо това устремете погледа си към съкровищата, които ви очакват в небето. Това са истински съкровища, които молец и ръжда не могат да докоснат. Те не могат да бъдат унищожени или откраднати.”

Който желае да бъде християнин трябва да бъде вдъхновен от възможността да получи вечните съкровища. Без съмнение един алчен скъперник би се радвал да получи съкровища, които не могат да бъдат повредени от ръжда или откраднати от крадци. Все пак хората от този свят не обръщат внимание на небесните съкровища понеже не могат да ги видят или докоснат. По природа хората се влюбват в златото и среброто макар да знаят от опит, че те всякога са в опасност от корозия и крадци. Да се проповядва на такива хора е безполезно. Ако някой отказва да вярва на казаното от Христос и предпочита вместо това да се доверява на собствените си несигурни съкровища оставете ги да правят това. Не можем да вразумим някого като го влачим за косите. Просто почакайте да дойде тяхното време да напуснат света. Нека да се опият да намерят утеха в земните съкровища, които са натрупали. Тогава те ще осъзнаят колко малко тези съкровища всъщност могат да им помогнат.

Смелост да посрещнем смъртта

“И Сара умря в Кириат-арва, (който е Хеврон), в Ханаанската земя; и Авраам дойде да жалее Сара и да я оплаче.... След това Авраам погребва жена си Сара в пещерата на нивата... в Ханаанската земя.” (Битие 23:2,19)

Историите на хората от Библията трябва да ни наставляват вдъхновяват. Тези примери са по-добри от това да използваме Господа Христа като пример, с който да достигнем и утешим хората със слаба вяра.

Когато такива хора чуят историите на Авраам, Исак, Яков и Сара и как всички те починали, тези посветени и боящи се от Бога хора няма да се боят толкова от смъртта.

Не тяхната слабост притеснява хората със слаба вяра колкото ужасяващият изглед на мъртвите тела. Те си казват: “Ако тялото ми беше като Христовото тяло на земята и ако то не трябваше да бъде унищожено от смъртта и изядено от червеите щях да чакам последния си ден с по-голяма смелост.” Понеже Христос оживя след три дни Неговата смърт не изглежда добър пример за умиращите хора, които са слаби във вярата. Така разумно е на тях да и бъде посочен примера на други хора в Библията, чийто тела изтлели, точно както ще се случи и с нашите.

За разлика от тях тези с по-силна вяра се присмиват на смъртта. Те безстрашно казват: “Какво е смъртта? Какво е ада? Христос, Божия Син, се постави под Божиите закони и умря. Но смъртта на Христос победи смъртта и ни даде живот.” Ние се нуждаем от сила да вярваме и да не се съмняваме, че Христос умря за греховете ни и ни върна към живота. Ако вярваме, че Христос е направил това, така че да можем да бъдем одобрени от Бога ние няма нужда да се боим от смъртта. Христовата смърт ни дава увереност, че нашата собствена смърт не означава нищо.

Но за слабите във вярата са удачни други примери. За тях да знаят, че Сара умряла и била погребана им помага да приемат факта, че същото ще се случи и с тях.

Изопаченото Писание

“И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века.” (Йоан 14:16)

Когато иначе интелигентни хора чуват тези думи на Христос те хитроумно отговарят: “Тези думи не са Божии, а изцяло човешки. Ако бяха Божии думи Бог би казал: “Аз Сам ще ви изпратя друг Утешител.”” Тези хора искат да учат Светия Дух и да правят тънки разграничения основани на логика и граматика. Те настояват, че никой, който иска нещо не може да бъде Бог. Следователно Христос не може да е Бог. Те убедително твърдят и дори настояват, че Светия Дух не говори истината. В техните очи всичко, което Светия Дух казва или прави е погрешно. Те намират грешка във всичко. Те не са достатъчно благочестиви, за да отделят време и да сравнят тези стихове с други. Вместо това те вземат един стих отгук и друг оттам. Те размишляват над няколко кратки думи и ги изопачават, за да скрият това, което Библията означава. Ако беше правилно да откъсваме една или няколко думи от текста и да забравим за останалите аз също бих могъл да изопачавам Писанието по всеки начин, който желая.

Но това е правилният начин да пристъпваме към Писанието: гледайте целия пасаж, гледайте какво стои преди и какво след стиха. В този случай ние откриваме, че Христос говори и като Бог и като човек. Това е силно доказателство, че Исус е истински Бог и истински човек както ние вярваме и учим. Как можем да обясним, че Исус говори едновременно и като Бог и като човек? Той може да говори и по двата начина понеже притежава както човешка така и божествена природа. Ако Исус беше говорил навсякъде като Бог никой не би могъл да докаже, че Той е истински човек. Ако беше говорил като човек никой не би знаел, че Той също е и истински Бог.

Христис е нашият откуп

„Съразгнах се с Христа, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене.“ (Галатяни 2:20)

Изразите „Божият Син,“ „възлюби мен“ и „даде Себе Си за мен“ са небесни гръм и мълнии срещу идеята, че ние сме спасени чрез добри дела. Нашата воля и разбиране съдържат толкова голямо нечестие, грешка, мрак и невежество, че можем да бъдем освободени единствено посредством изключително голям откуп. Защо смятаме, че нашият човешки разум е естествено склонен към най-доброто и може да ни води правилно? Защо смятаме, че всеки човек ще направи всичко, на което е способен? Защо носим своите ужасяващи грехове, които са просто една сламка, пред един гневен Бог, когото Мойсей нарича „огън пояждащ?“ Защо искаме да се пазарим с Бога опитвайки се да разменим своята плява за благодат и вечен живот? Чуйте този текст. Той казва, че има толкова зло в нашата природа, че светът и цялото творение не могат да ни примирят с Бога. Божият Син трябваше да бъде принесен за греховете ни. Но внимателно обмислете за цената на този откуп. Погледнете Христос Който е бил хванат и принесен за вас. Той е безкрайно по-велик и превъзходен от всичко останало в творението. Как ще отговорите когато чуете, че такъв безценен откуп е бил даден за вас? Все още ли искате да занесете пред Бога добрите си дела? Той е пролял безценната Си кръв за греховете ви.

Не можем да повярваме

„Никой не е възлязъл на небето, освен Тоя, Който е слязъл от небето, сиреч, Човешкият Син, Който е на небето.“ (Йоан 3:13).

Единствено Христос е способен да свидетелства за една толкова велика истина. Как може човешкият ум да разбере или да осмисли това странно учение? Как може Исус да е дошъл от небето и в същото време да живее там? Как може да възлезе обратно на небето и все пак винаги да е бил там? Никой не може да роди такава мисъл в сърцето или ума си. Човешкият ум казва, че е невъзможно за някого да слезе от небето и да бъде на небето по едно и също време. Това е причината християните да са смятани за глупави. Ние вярваме в нещо напълно противно на разума.

Този, на когото е трудно да вярва, че Христос може да дойде от небето и все пак да е в небето не трябва да се безпокои за това. Няма значение, че не сме в състояние да схванем тази истина. Ако сме смятани за глупаци понеже я вярваме нашата глупост няма да ни навреди. Християните със сигурност не са глупаци. Ние знаем много добре какво вярваме. Ние знаем много добре къде можем да намерим съвет и помощ във всяка ситуация. Ние знаем, че ще живеем вечно след като си отидем от този свят.

Но ако някои хора откажат да вярват тази истина тогава те трябва да я оставят на мира. Вместо това те искат да я разберат. Тези хора искат да разрешат парадокса със собствените си луди глави – първо по този начин, а след това по някакъв друг. Те всички мятат, че ще намерят Бога като го проумеят, но това няма да стане.

Вие обаче трябва да се държите здраво за свидетелството, което е било донесено от небето от Исус, Божия Син. Вие трябва да вярвате това понеже всички християни се осмеляват да вярват в това, което Исус казва.

Оставете резултата на Бога

„След това, като повдигна Яков очи, видя, че идеше Исав и с него четиристотин мъже; и раздели децата си на Лия и Рахил и на двете слугини.“ (Битие 33:1)

Тази история е добър пример как да направим това, което можем и да оставим изходът на Бога. Яков не се колебае да направи това което може в тази ситуация. Той раздели хората, които бяха с него на две групи, изпрати подаръци на брат си и тръгна напред, за да се погрижи за всичко възможно. Някой в отчаянието си би казал: „Няма да правя нищо. Ако е писано да бъдат убит не мога да променя това.“ Хората ще достигнат до такова заключение за своето спасение и ще кажат: „Ако писано да бъде спасен няма да бъде изгубен независимо какво правя.“ Пазете се от подобни нечестиви думи! Наистина вярно е, че каквото е писано да се случи ще се случи. Но вие трябва да помните, че не знаете какво ще се случи. Вие дори не знаете дали ще сте жив или мъртъв утре. Бог не желае да знаете. Затова е глупаво да търсите нещо, което Бог в Своята мъдрост съзнателно е скрил от вас.

По подобен начин е глупаво да обвинявате всичко с това, което Бог е определил. Божият план включва Неговата тайна мъдрост. Ние не можем да я разберем. Бог не желае вие да знаете бъдещето. Така че придържайте се към своето призвание, стойте в границите на Божието Слово и използвайте всички ресурси и мъдрост, които Бог ви е дал.

Например аз не мога да предвидя какво ще донесе моето проповядване – кой ще бъде обърнат и кой не. Какво ще стане ако кажа: „Тези, които е писано да се обърнат ще бъдат обърнати дори без усилия от моя страна и няма полза да се опитвам да обърна тези, които няма да бъдат спасени.“ Да кажа това би било глупаво и неправилно. Кой сме ние, за да задаваме подобни въпроси? Погрижете се за своите задължения и оставете резултата на Бога.

Да не съдим по изглед

„Не съдете по изглед, но съдете справедливо“ (Йоан 7:24)

Исус предупреждава фарисеите да не съдят другите според своето глупаво мислене или според собствените си мнения. Когато гледаме през цветни стъкла всички цветове се разбъркват. По същия начин изопаченото мислене на духовно слепите не им позволява да схванат правилно истината дори когато тази истина се намира точно под носа им. Техните сърца са огорчени и пламтящи с омраза. Подобно на цветни стъкла сърцата им оцветяват начина, по който те виждат другите. Те виждат другите като врагове, които презират и намират за отблъскващи.

В света никой не вижда другия освен през цветни стъкла, освен християните понеже техните очи са светли и чисти. Християните виждат враговете си с очите на милостта и състраданието. Те не желаят злото на тези хора. Ако някой враг е огорчен и зъл с тях вярващите мислят: „Този човек е нещастен. Той вече е напълно осъден. Защо да му желая повече зло? Ако продължава по този начин той със сигурност ще принадлежи на дявола.“ Християните надежда за спасението на враговете си. Междувременно други гледат на ближните си единствено с омраза, завист и гордост. От това следва, че те виждат и нас като негодници.

Исус казва на фарисеите: „Престанете да съдите другите според начина, по който те изглеждат и съдете справедливо.“ С други думи Той казва: „Вижте какво правя и кой съм през чисто стъкло.“

Нашите врагове винаги ни критикуват. Те винаги ще ни виждат през цветни стъкла. Ние трябва да оставим нещата така. Без значение какво правим те винаги ще ни виждат през цветни стъкла.

Да благодарим на Бога

„Слави Господа, Ерусалиме; Хвали твоя Бог, Сионе;“ (Псалм 147:12)

Трябва да се засраим, че сме толкова лениви, че трябва да бъдем подтикнати да хвалим Бога или пробудени, сякаш спим. Ние сме заливани с благословения ежедневно и винаги използваме това, което Бог ни е дал. Защо трябва постоянно да ни се напомня за прекрасните неща, които Бог прави за нас? Ние трябва да можем да си спомняме за Него и без напомнянето на псалмите. Божиите дарове сами по себе си трябва да ни вдъхновяват да хвалим Бога. Но това не се случва. Ние трябва да бъдем увещавани преди да започнем да хвали Господа. Думите трябва да бъдат написани за нас и поставени сякаш с лъжица в устата ни както прави псалмът.

Още по удивително е, че трябва да ни бъде сочен Този, Който ни дава всички тези благословения. Ерусалим трябва да бъде умоляван „Слави Господа,“ и на Сион да се каже: „Хвали твоя Бог.“ Ние всеки ден се ползваме от Божиите благословения, но никога не мислим откъде идват те – Бога. Той е Този, Който ни дава всичко. Вместо това ние просто приемаме тези дарове сякаш те се появяват от никъде чрез нашите собствени усилия, старание или мъдрост. Смятаме, че Бог по някакъв начин ни дължи тези неща и затова не е необходимо да Му благодарим. Дори животните не живеят толкова срамно. Прасетата разпознават човекът, който им носи храна. Те тичат към него и грухтят. Но светът не разпознава Бога още по-малко пък да Му благодари и да Го хвали за тези благословения. Ако Божиите хора трябва да бъдат насърчавани да Го хвалят как можем да очакваме света да се справя по-добре? Удивително е до каква степен хората не желаят да признаят това, което Бог е направил за тях и да Го хвалят за това.

Любовта покрива много грехове

„Преди всичко имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива множество грехове.“ (1 Петър 4:8)

Тук Петър използва един пасаж от книгата Притчи: *„Омразата повдига раздори, А любовта покрива всички погрешки.“* Ето какво има предвид Петър: Ако не възпирате грешната си природа и желания вие лесно ще се разгневите на другите. Няма да бъдете в състояние да им прощавате лесно. Затова уверете се, че възпирате злите си желания. Тогава ще можете да обичате и да прощавате на другите защото любовта покрива греха.

Някои тълкуват този стих сякаш той върви срещу вярата. Те могат да кажат: „Ти твърдиш, че единствено вярата прави човека угоден на Бога и че никой не може да се отърве от греха чрез дела. Тогава защо Соломон и Петър казват, че любовта покрива греха?“ Можете да им отговорите по следния начин: „Соломон казва, че който мрази не може да въздържи да не се кара с този човек. Но когато има любов тя покрива греха като с готовност го прощава. Там където има гняв ще намерите един дързък човек, който не се помирява и е пълен с омраза. От друга страна хората пълни с любов не се гневят бе значение колко някой се опитва да ги обиди. Те покриват всички тези грехове и изглежда сякаш не ги виждат. Макар че може да пренебрегнат греха на ближния си те не могат да накарат Бог да го пренебрегне. Никой не може да скрие своя грях от Бога. Единствено вярата може да направи това. Но с нашата любов можем да скрием греха на ближния си. И точно както Бог скрива нашите грехове със Своята любов когато вярваме така и ние трябва да скриваме греховете на своите ближни. Петър ни казва, че трябва да се обичаме един друг, така че един човек да скрива греха на друг. Любовта не скрива само един, два или три греха, а цялото множество грехове.“

Внимавайте да не съдите другите

*„ Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.“
(Матей 7:1-2)*

Прошката на греховете и толерантността към другите са незаменими за християнския живот. Ние трябва да си претърпяваме един друг и да си прощаваме. Както учи Павел: *„Ние, които сме силни трябва да носим тежестите на слабите и да не угаждаме на себе си.“* (Римляни 15:1). Това има предвид Христос когато казва: *„Не съдете.“* Някои християни имат по-големи и по-добри дарби отколкото други. Това е особено необходимо за проповедниците. Но никой не трябва да се държи като по-горен от другия или да мисли себе си за по-добър от тези, които нямат такива дарби. Сред вярващите никой не трябва да се опитва да първенствува над другите.

На повърхността между хората им разлики. Един принц е в по-горна позиция от един фермер. Проповедника е по-образован от обикновения работник. Но в сърцата си християните трябва да са един ум независимо от различните позиции в обществото. Те трябва да пренебрегват външните различия.

Като християнин ти трябва да приемаш другите отстъпвайки на своя ближен дори ако той заема по-ниска позиция в обществото или има по-малко дарби от теб. Трябва да уважаваш работата на слугата, който се грижи за конете колкото уважаваш и своята собствена работа без значение дали това е управление или проповядване. Може да изглежда, че работата ти има по-голямо влияние отколкото тази на твоя ближен, но ти не трябва да съдиш по външния изглед. Винаги трябва да помниш, че твоят ближен християнин има същата вяра и същият Христос като теб. Твоят ближен получава също толкова благодат колкото и ти. Има един Бог, Който е създал всички и дава на всеки неговите собствени дарове. Бог се радва на най-малките колкото и на най-великите.

Словото е Божия Син

„И Словото стана плът ви живя между нас. И видяхме славата Му, слава като на единородния от Отца, пълна с благодат и истина“ (Йоан 1:14)

Това е първия път когато Йоан нарича Словото единородния на Отца. Може би се чудите Кой е Словото когато Йон казва: „В началото беше Словото“ (Йоан 1:1), „Чрез Него стана всичко“ (ст. 3) и „В Него бе животът и животът беше светлина на човеците“ (ст. 4). В този текст вие виждате, че Словото, което е съществувало с Отца от вечността и е светлината на човеците, е Божият единороден Син. Единствено Словото е Синът и никой друг. Сега знаем какво има предвид Йоан когато използва думата *Слово*. От ст. 14 нататък Йоан ще говори ясно за царството на Христос. До това място той говори със странни и необикновени думи. Те не са ясни на никой език. Но сега той казва: „Словото е единородния Син.“

Бог има и много други деца. Той обаче има само един Син, чрез Когото е направил всичко. Другите деца не са Словото, чрез което всичко е било създадено. Тези деца са били създадени чрез този единороден Син, Който е в еднаква степен Творец на небето и земята с Отца. Всички останали стават синове чрез Сина. Единствено синът е, както казва Павел, единородния „*Божий Син*“ (Римляни 1:4). Чрез Него Бог създава и управлява всичко.

Ние трябва да отдаваме на този текст от книгата на Йоан най-голяма почит. Трябва да се утешаваме с него във време на скръб и изкушения. Трябва да се държим за него с вяра понеже той ни напомня, че сме Божии деца.

Да бъде Твоята воля

„Отче, ако желаеш отмени ме с тая чаша, но не Моята воля да бъде, а Твоята“ (Лука 22:42)

Някои хора имат зла воля. Това лесно се вижда понеже те не търпят никакво противоречие. Други хора имат различна воля, която изглежда добра, но всъщност е зла. Това може да се познае от нейния плод – нетърпение. Истински добра воля, ако срещне пречка, казва: „О, Боже, мислех, че това, което желая е добро. Ако то не се изпълни аз съм доволен. Нека да бъде Твоята воля.“ Там където има конфликт и нетърпение там няма нищо добро – без значение колко добро може да изглежда.

Освен тези два вида зла воля има и една добра воля, която Господ не иска ние да вършим. Това е воля от този вид, който имал Давид когато пожелал да построи храм на Бога. Бог го похвалил за това и все пак не позволил то да се осъществи (2 Царе 7:2-29). Такава била и волята, която имал Христос в Гетсиманската градина. Макар да била добра тя трябвало да бъде отхвърлена (Лука 22:42). Така ако искате да спасите целия свят, да възкресявате мъртви, да заведете себе си и всеки друг в небето и да вършите чудеса първо трябва да търсите Божията воля и да покорите своята воля на Неговата. Вие трябва да се молите: „Скъпи Боже, това ми се вижда добро. Ако е угодно на теб нека да се случи. Ако не Ти е угодни нека да остане неизпълнено.“

Бог често отказва на добрата воля, за да не би лъжлива, зла воля да се промъкне под прикритието на добра. Той прави това, за да се научим, че колкото и добра да е нашата воля тя все още не неизмеримо по-ниска от Неговата воля. Така нашата по-ниска воля трябва да се покори на безкрайно добрата Божия воля.

Готови да се откажем

„Гол излязох от утробата на майка си; гол и ще се върна там. Господ даде, Господ отне. Да бъде благословено Господното име“ (Йов 1:21)

Не е ли вярно, че вашите пари, собственост, тяло, брачен партньор, деца и приятели са блага създадени и дадени ви от самия Бог? В крайна сметка те всички принадлежат на Бога, не на вас. Какво ще стане ако Той изпита верността ви като ви ги отнеме? Какво ще стане ако Той пожелае да узнае дали сте готови да се откажете от тях заради Него? Какво ще стане ако поиска да види дали държите повече на тях или на Него? Какво ще стане ако бъдете отделени от тези, които обичате? Мислите ли, че имате правото да се бунтувате и оплаквате, опитвайки се насила да си ги върнете обратно или да се цупите докато не ви бъдат върнати? Ако настоявате, че това са добри дарове дадени ви от Бога и че искате да си ги върнете обратно без значение на каква цена тогава вие правите голяма грешка.

Ако искате да направите правилното нещо не се хвърляйте несмислено напред. Вие трябва да се боите от Бога и да казвате: „Скъпи Господи, хората и нещата, които си ми дал са добри както Ти казваш в Писанието. Все пак аз не зная дали Ти ще ми позволиш да ги задържа. Ако зная, че Ти не желаш аз да ги притежавам няма да се опитам да си ги върна обратно. Но аз не зная какво искаш да направя. Всичко, което сега мога да видя е, че и си позволил те да ми бъдат отнети. Затова аз предавам всичко на Теб. Ще чакам докато разбера какво трябва да направя. Готов съм да живея с тях или без тях.“

Да обичаме света

„Не любете света нито каквото е в света. Ако някой обича света в него няма любов към Отца.“ (1 Йоан 2:15)

Да живеем в света, да виждаме света и да опитваме света са неща различни от това да обичаме света точно както да имаме грях и да чувстваме греха е нещо различно от това да обичаме греха. Авраам със сигурност имаше притежания, но не ги обичаше. Той разбираше, че Бог го е направил слуга над тези притежания и ги управляваше по съответния начин.

Давид беше могъщ цар, но не изискваше нещата да се случват по неговия начин. Вместо това той управляваше според Божията воля. Затова той казва за себе си: *„Аз съм странен при Тебе И пришелец, както всичките мои бащи“* (Псалм 39:12). С други думи, той се смяташе за пътник, просто за гост на земята. Давид не управляваше царството си според собствената си воля, а според Божията воля и за слава на Бога. Така той не обичаше света.

Това не е справедливо. Христос не ни взема от света. По-скоро Той ни оставя в света след нашето кръщение, така че другите да бъдат укрепени и насърчени от нашия пример. Така всеки, който бяга от света живее по един безбожен начин.

Христос казва, че Светия Дух *„ще обвини света за грях“* (Йоан 16:8). Света е пълен с хора, които са се отвърнали от Бога и не знаят нищо за Бога. Вместо на Него те разчитат на това, което Бог е създал и използват Неговото творение за собствена прослава.

Дръжте очите си отворени

„На мъдрия очите са в главата му, А безумният ходи в тъмнина; Обаче аз познах още, че една участ Постига всички тях.“

Забелязал съм, че едно и също се случва и на мъдрия и на глупавия. И двамата правят грешки. Все пак мъдростта е по-добра от глупостта. Може би знаете поговорката: „Ако искаш да играеш шах не дръж очите си в джоба“. Това означава, че ти не само трябва добре да познаваш играта, но и да си внимателен и следящ всичко играч. Тук авторът на Еклесиаст казва: „На мъдрия очите са в главата му“. С други думи, мъдрите хора не са само разумни менажери, но те също така внимават и се оглеждат. Те виждат как трябва да се направят нещата, макар да не могат винаги да са сигурни в резултата. Глупавите хора от друга страна, не използват очите, които са на главата им понеже си позволяват да бъдат завлечени от дързост. Накрая изглежда, че делата и на двамата се решават от случайността и късмета. Всъщност Бог управлява всичко. Нито мъдростта нито дързостта решават как ще се развият нещата. Плановете и на мъдрия и на глупавия понякога успяват, а понякога се провалят. Но Бог не желае ние да основаваме начина си на живот на това дали нещо е успешно или не. Това е така понеже всичко, което Бог е създал е в Неговите ръце, не в нашите. Той ни позволява да използваме тези неща, но Той осъществява това, което желае чрез нас. Безполезно е да добавяме каквото и да е към това, което Бог желае или да се опитваме да решим как Бог ще направи нещата. По този начин Бог ни учи да не разчитаме на собствената си мъдрост и прозрение, а да се използваме нещата, които срещаме по пътя си. Ако не потръгнат добре просто трябва да ги предадем на Бога.

Истинска прошка

„Но като постоянстваха да Го питат, Той се изправи и рече им: Който от вас е безгрешен нека пръв хвърли камък на нея.“

Бедната жена хваната в прелюбодейство се намирала в отчаяна нужда. Трудността ѝ не била малка. Тя била заведена пред съдията и присъдата според закона гласяла: „Да се убие с камъни“. Това не звучало като музика за ушите ѝ. Сърцето ѝ примирало от страх. Единствената ѝ надежда била в човека, който пишел по земята. Но тя се изненадала когато той казал: „Който от вас е без грях нека пръв да хвърли камък по нея“.

Грешниците като нея са тези, които принадлежат на Божието царство. Христос не желае грешници, които отказват да признаят, че са такива. Те мисля, че понеже не са съгрешили прекалено много не се нуждаят от Божията помощ. Аз се държах по този начин когато бях монах. Казвах си: „Днес не съм направил нищо лошо. Покорявах се на своя началник. Постих и се молих. Затова Бог ще бъде милостив към мен.“ Мислех, че Бог трябва да ми прощава за грехове, които самият аз изобщо не смятах за греховни. Всъщност тези грехове изобщо не бяха грехове. Да, аз си ги измислях.

Греховете, които ние сами си измисляме са глупави грехове. Божието състрадание не се занимава с измислени грехове. Те трябва да са истински грехове – като да не се боим, доверяваме или вярваме в Бога, да не обичаме ближния си, да не се молим, да не слушаме проповеди, да не правим това, което заповядва Мойсеевия закон. С други думи, истинските грехове нарушават Божия закон, който никой не може да пренебрегне. Това са греховете, които се нуждаят от истинска прошка, а не безсмислена прошка.

Нека да се върнем при жената хваната в прелюбодейство. Тя била хваната не просто в някакъв въображаем грях, а в прелюбодейство. Така ние трябва да се пазим от истински грехове. Но благовестието също е отправно към истински грешници.

Ползите от страданието

„Тогава Йосиф впрегна колесницата си и отиде в Гесен да посрещне баща си Израеля, и като се яви пред него, падна на врата му и плака дълго на врата му.“ (Битие 46:29)

Израел, или Яков, не се отчайвал, макар да срещал много трудности. Изглеждало, че той бил отхвърлен, но Бог не го изоставил. Той ставал Божие дете и Бог оставал в него по един таен и прекрасен начин. Много по-късно, когато се били случили много неща, Яков разбрал, че неговият син Йосиф бил още жив и станал виден водач в Египет. Яков бил щастлив, че е преминал през толкова страдания. Той мислел: „Не бих се радвал толкова много ако семейството ми беше живяло като аз планирах. Йосиф би бил просто един пастир както останалите ми синове. Но сега той е издигнат на висока позиция и ще спаси мнозина.“

Когато сме дисциплинирани и се чувстваме тъжни ние не трябва да се борим срещу проблемите си, а да си напомняме: *„Аз няма да умра, но ще живея.“* (Псалм 118:17). Дори когато обратното изглежда вярно ние трябва да можем да кажем: „Когато се чувствам безпомощен трябва да мога да поставя надеждата си в Бога, Който може да направи всичко от нищо. Когато съм напълно покрусен никой не може да ме привдигне така както Той може.“

Колкото по-голямо е страданието толкова по-големи и по-прекрасни са ползите за Божиите светии. Испитанието чрез страдание е сигурен знак за Божията благодат и милост към Неговите верни светии. Когато те вярно се прилепват към Божиите обещания резултатът е невероятни благословения. Яков казва: *„Блажен онзи човек, който издържа изпитня; защото, като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го любя“* (Яков 1:12).

Плодът на вярата

„А законът не действува чрез вяра, но казва: „Който върши това, което заповядва законът, ще живее чрез него“ (Галатяни 3:12)

Не можете да ми покажете дори един човек в целия свят, извън евангелските обещания, който справедливо може да е нарече „изпълнител на закона.“ Следователно, изразът „изпълнител на закона“ е един въображаем термин, който никой не разбира освен ако той или тя не е истински вяраш – човек, който е над закона и в благословенията на Авраам. Истинските изпълнители на закона са хората, които са приели Светия Дух с вяра в Христос и са започнали да обичат Бога и да правят добро на своите ближни. Доброто, което тези хора вършат включва вяра в същото време. С други думи вярата прави едно да израсне и след това се появява плода, който са добрите ела. Първо, дървото трябва да е там след това следва плода. Плодът не произвежда дървото, но дървото произвежда плода.

По подобен начин вярата първо променя човека в някой, който може да върши добри дела. Така ако някой желае да изпълни закона без вяра това прилича на раждане на плод без дърво или на раждане на плод от дърво и кал. Резултатът не е истински плод, а просто илюзия. След като дървото е посадено – след като вярата в Христос създаде новия човек – тогава добите плодове следват. Изпълнителят трябва да присъства преди работата, а не работата преди този, който я върши.

Да познаваме Бога

„Защото Божият гняв се открива от небето против всяко нечестие и неправда на човеците, които препятствуват на истината чрез неправда. Понеже, това, което е възможно да се знае за Бога, на тях е известно, защото Бог им го изяви“ (Римляни 1:18-19)

Ние сме толкова ужасно покварени от греха, че оставени сами на себе си не мислим за Бога. Ние сме се отклонили от правдата на закона и сме паднали в една яма от лъжи. Смятаме, че можем да се примирим с Бога чрез делата, които сами сме си измислили. Използвайки човешкия си разум ние сме в състояние да разпознаем Бога в Мойсеевия закон, както ни учи Римляни 1:19. Но евангелското послание ни казва, че ние не можем истински да познаем Бога чрез човешкия си разум. Благовестието е едно ново откровение, което идва от небето. То не просто ни учи на Десетте заповеди, но и ни казва, че ние всички сме заченати в грях и напълно изгубени. Никой не се покорява изцяло на Мойсеевия закон. Ние можем да се спасим единствено чрез благодатта и истината на Исус Христос. Това е дълбината на Неговата природа и Божията воля.

Без значение дали са изкушавани да се прилепват към Мойсеевия закон или към собствената си правда всички хора трябва да признаят, че никой няма да се спаси или дори да познае Бога освен чрез Христос. Никой не е оправдан освен ако преди това не бъде покрит от благодатта и истината на Сина. Тази истина е скрита от човешкия разум: следователно мнозина не знаят нищо за нея.

Ние трябва да намерим закрила в Христос като се приближим до Него със смирение, получавайки всичко чрез Неговата благодат и истина. Това е което Бог възнамерява и желае. Това означава да познаем Бога по правилен начин. Ние не можем да видим Бога чрез Мойсеевия закон или чрез нашия човешки разум. Никой не може да си представи какъв е Той. Никой не може да се изкачи до Неговата висота. Той е твърде възвишен за нас. Единствено родените от Бога ще видят Бога.

Целта на поклонението

„И благослови Бог седмия ден и го освети, защото в него си почива от всичките си дела, от всичко, което Бог беше създал и сътворил“ (Битие 2:3)

Хората са създадени най-вече, за да познават Бога и да Му се покланят. Денят за поклонение е бил установен не за овцете и кравите, а за хората, така че те да се научат да познават Бога. Дори след като човешката раса изгубила своето познание за Бога поради греха Бог дал Своята заповед, така че денят за свято поклонение останал в сила. Освен това Бог желал хората да използват седмия ден, за да изучават Неговото Слово и да участват в поклонението, което Той установил. Той направил това, така че най-вече ние да можем да осъзнаем, че най-висшето ни призвание и цел в живота е да признаем и да хвалим Бога.

Освен това този ден бил установен, за да ни увери в бъдещия вечен живот. Всичко, което Бог ни заповядва да пазим на този ден за поклонение ни дава ясни указания, че след този живот следва друг. Защо Бог да се грижи да ни говори чрез Своето Слово ако няма да получим вечен живот в бъдеще? Ако няма надежда за бъдещ живот защо да не живеем своя живот сякаш Бог няма какво да ни каже? Не можем ли просто да се преструваме, че не знаем нищо за Него? Понеже Господ на всичко говори единствено на хората и те са единствените, които могат да Го познаят и да знаят за Него то следва, че трябва да има живот след този. За да научим за бъдещия живот ние трябва да познаем Бога и Неговото Слово в този живот.

Да намерим средния път

*„Добре е да се придържаш за едното, И да не оттегляш ръката си от другото; Защото който се бои от Бога ще се отърве от двете.“
(Екlesiаст 7:18)*

Четенето на книгата Екlesiаст има върху глупаците същият резултат какъвто има проповядването на благовестието на невярващите. Когато невярващите чуят за свободата в Христос и за Божието одобрение идващо от вяра вместо от това, което ние правим, те заключват, че няма нужда да вършат каквито и да е добри дела. Те мислят, че могат да продължават да грешат понеже вярата е достатъчна. От друга страна когато ние проповядваме, че добрите дела са плодове на вярата те мислят, че това е начина, по който се спасяват. След това те се опитват да заслужат спасението си като вършат тези дела. Така слушането на Божието слово често води или до арогантност или до отчаяние. Много е трудно да се избегне една от двете крайности и да се намери среден път.

Същото се случва и когато глупаците слушат книгата Екlesiаст да ги учи да са спокойни и да оставят всичко в ръцете на Бога. Те заключават, че няма нужда да правят каквото и да е ако всичко е в Божиите ръце. Други, които са също толкова глупави правят точно обратното. Те се тревожат прекалено много и винаги се опитват да контролират всичко на пътя им.

Ние обаче трябва да намерим средния път. Трябва да работим усърдно, правейки всичко, което можем и което не е противно на Божието слово. Но ние не трябва да оценяваме своите дела на основата на собствените си усилия. Вместо това ние трябва да предадем всичките си постижения, решения и успехи на Бога. Авторът на Екlesiаст говори и за тези, които са мързеливи в работата си и за тези, които прекалено се тревожат за нея. Той им казва да се покорят изцяло на Божието слово както и да работят усърдно. По този начин авторът на Екlesiаст дава едно добро предупреждение за тези, които не стоят на средния път.

Истински ученици

„Тогава Исус каза на повярвалите в Него юдеи: Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте Мои ученици“ (Йоан 8:31)

Христос проповядва за истинското и лъжливото следване на Божието слово. Той казва: „Мнозина чуват благовестието и се прилепват към него понеже то им е полезно. От него те печелят пари, власт и почести. Да, скъпи приятели, кой не би искал това. Това е причината Аз да уча, че ако живеете това, което говоря наистина сте Мои ученици. Понеже Аз имам два вида ученици. Първият вид вярват в Мен. Те се радват и слушат благовестието и казват: „Това е самата истина.“ Аз смятам тези хора за прекрасни ученици. Те продължават да вярват. След това има и други, които слушат благовестието. Но когато се стигне до битка те казват: „О, не зная дали ще мога да се откажа от това или от онова заради благовестието.“ Само малцина се държат здраво за благовестието когато е нужно да се носи кръст. Къде да намеря такива, които стоят здраво? Затова Аз казвам: „Ако държите Моето учение наистина сте Мои ученици.“

Хората с радост ще вярват в Христос ако това означава да станат богати и да получат царство. Но ако то включва страдание тогава тяхната вяра приключва. Христос знае, че мнозина от тях няма да опазят учението Му. Рядко има такива, които стават верни особено когато задухат ветровете. Мнозина стават християни и се държат за благовестието в началото. След това те отпадат точно като вярващите в текста, който прочетохме. Те приличат на притчата, в която семето паднало на канариста почва. Когато слънцето изгряло то бързо прегоряло и изсъхнало (Лука 8:6). Но тези, които се държат за благовестието са истински ученици на Христос.

Как светът награждава службата

„Като чу господарят му думите, които му рече жена му, казвайки: Така ми стори слугата ти, гневът му пламна. И господарят му взе Йосифа и го хвърли в крепостната тъмница, в мястото гдето бяха запирани царските затворници; и той остана там в крепостната тъмница.“ (Битие 39:19-20)

Да изгуби добрата си репутация и да бъде хвърлен в затвора със сигурност било голяма трудност за Йосиф. Каква позорна заплата получил той за годините вярна служба! Неговият безукорен характер и усърдна работа били наградени с наказание и опетнена репутация. Ние служим, учим, съветваме, утешаваме и вършим всичко, което Бог ни е казал да правим. В по-голямата си част ние правим това на хора, които не го заслужават от които не получаваме в отплата нищо освен омраза, завист и страдание. Изглежда, че живота ни е пропилян бивайки добри към хора, които не оценяват това.

Никога не очаквайте света да признае или награди вашата вяност и усърдна работа. Често се случва обратното както показва живота на Йосиф. Затова уверете се, че сте насочили своята служба и живот на друго място. Не търсете отплата и доброта от света. Неговата доброта лесно се обръща в пламтящ гняв.

Ако сте призовани да бъдете пастир или учител или ако се намирате на някаква друга позиция нека това да е вашата цел: аз ще върша задълженията си вярно без да очаквам награда от хората, на които служа. Няма да смятам, че те ще ми бъдат благодарни. Вместо това аз ще благославям другите по същия начин, по който моят небесен Баща дава своите благословения. Той дава пари, таланти, мир и здраве дори на най-неблагодарните и зли хора. Аз ще помня заповедта на Христос; *„Затова бъдете свършени както е свършен вашият небесен Отец“* (Матей 5:48). Това означава, че ние трябва да служим на хората, които са зли, незаслужаващи и неблагодарни. Малцина ще оценят нашата служба и ще ни благодарят. Другите може дори да заплашат живота ни. Примерът на Йосиф ни показва каква награда можем да очакваме от света за дори най-големите си добрини – да бъдем вързани и хвърлени в затвора.

Ние сме Божии деца

„Всички сме Божии синове чрез вяра в Исус Христос“ (Галатяни 3:26).

Павел като един много добър учител на вярата винаги има на устните си тези думи: „чрез вяра,“ „във вяра,“ „с вяра в Исус Христос.“ Тук той не казва: „Вие сте Божии деца понеже сте обрязани, слушате закона и му се покорявате.“ Това си представяли евреите и така учили лъжливите апостоли. Вместо това той казва: *„Вие сте Божии деца чрез вяра в Исус Христос.“* Законът, и още по-малко човешките закони, не ни правят Божии деца. Той не може да създаде нов творение или да осъществи духовно раждане. Но той поставя пред очите ни старото раждане, с което ние сме родителни в царството на дявола. Правейки това законът ни подготвя за новорождението, което се случва чрез вяра в Исус Христос, не чрез закона. Павел свидетелства за това по най-ясен начин: „Макар да те измъчвани, унижавани и убивани от закона той все пак не ви прави праведни. Но вярата ви е направила праведни. Коя вяра? Вярата в Христос.“ Вярата в Христос, не законът, създават Божии деца. Книгата на Йоан свидетелства за това: *„На които го приеха, сиреч на тези, които вярват в Неговото име, даде правото да се нарекат Божии деца“* (Йоан 1:12).

Истински и фалшиви християни

„Исус видя Натанаил да идва към Него, и казва за него: Ето истински израилтянин, у когото няма лукавщина.“ (Йоан 1:47)

Господ Христос не желае да се хвалим с това, че сме християни или, както в случая с Натанаил, че сме израилтяни. Не е достатъчно да кажем: „Аз съм кръстен“ или дори да кажем: „Аз съм епископ,“ „Аз съм кардинал“ или „Аз съм проповедник.“ Ние трябва да вярваме в Христос и да живеем като християни. Трябва да сме праведни и външно и вътрешно. Не трябва да се срамуваме от Господ Христос и от християнската вяра. Ако сме тогава сме фалшиви християни. Ако не вярвате в сърцето си целият ни живот е една лъжа и ние си оставаме в тъмнина. Ние не сме праведни и само изглежда, че сме християни. Действията ни не отразяват християнската вяра.

Ако можехме да отделим християните един от друг и да ги разпределим на истински и фалшиви християни, колко истински християни щяхме да намерим? Света е луд, глупав и див. Той е пълен с всякакво зло – прелюбодейство, пиянство, отмъстителност и други грехове. Някои хора вече не считат за грях да се лъжат един друг. Но същите тези хора искат да бъдат смятани за истински християни.

Възлюбени, ние не лъжем никой освен самите себе си. Бог не може да бъде излъган или измамен. Той знае какви сме в действителност във всеки един миг, точно както знаел, че Натанаил е истински израилтянин, който вярва в пророците. Той ще ви погледне и ще каже: „Да, ето един истински християнин!“

Моделът на изкушенията

„И като видя жената, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му та яде, даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде“ (Битие 3:6).

Всички изкушения на сатана следват същия модел. Първо, сатаната изпитва вярата на хората и ги подмамва далеч от Божието Слово. Това ги кара да извършват грехове срещу другите. Можем да видим от собствения си опит, че сатаната винаги действа по този начин.

Кога една идея ни дойде за първи път ние не смятаме, че сме на път да извършим нещо лошо. Ако беше така бихме размислили по-добре и обмислили потенциалните резултати. Ние не мислим за вредата и нещастията, които бихме причинили. Можем дори да променим начина, по който мислим и действаме. Но такива мисли обикновено остават скрити. Така ние вървим напред с нашите греховни действия и изоставяме вярата си.

Ева взела плода от дървото. Тя била убедена, че няма да умре, макар че Бог и казал, че това ще се случи. Тя вярвала на това, което ѝ казал сатана. Вярвала, че очите ѝ ще се отворят и ще получи мъдрост. След като отровните думи на дявола влезли в ушите ѝ тя притегнала ръката си, взела забранения плод и го опитала с устата си. Така тя съгрешила с всяка част на своето тяло и душа. И все пак тя все още не съзнавала ужасния грях, който извършила. Тя с радост изяла плода и занесла и на съпруга си, който също ял от него.

Страстта, гнева и алчността действат по един и същ начин. Докато греха действа ние не го усещаме. Греха не ни плаши. Той не жили. Вместо това той изглежда приятелски, добър и носещ радост. Ние не усещаме вина докато съгрешаваме. Но по-късно, когато Божият закон извади греха на показ последствията ни съкрушават.

Словото беше с Бога

*„В началото беше Словото и Словото беше с Бога и Словото беше Бог.
То в началото беше с Бога“ (Йоан 1:1-2)*

Забележете, че Йоан силно подчертава думата *с*. Той отново повтаря думата, така че ясно да може да изрази разликата между различните Божии лица. Той прави това, за да се противопостави на естествения разум и бъдещите еретици. Естественият човек ясно разбира, че има само един Бог. Много стихове от Писанието подкрепят това и, разбира се, то е вярно. Но разумът се бори срещу идеята, че три лица могат да бъдат един и същ Бога.

Това е причината, поради която еретикът Савелий твърдял, че Отец, Синът и Духа са всички една и съща личност. След това друг еретик, Арий, признавал, че Словото е било с Бога, но не бил съгласен, че Словото било истински Бог. Савелий учел една прекалено голяма простота в Бога. Арий учел твърде голямо множество. Савелий смесвал лицата докато Арий разделял Божията природа на три части.

Но истината на християнската вяра се намира по средата, учейки и изповядвайки различието на лицата и неразделността на Божията природа. Отец е различна личност от Сина, но не е различен Бог. Без значение дали нашият естествен разум разбира това то все пак е вярно. Единствено вярата може да го схване. Естественият разум ни води към ереси и грешки. Вярата учи и държи истината. Вярата просто се държи за Писанието, което никога не ни лъже или мами.

Страдания преди слава

„И Йосиф наименува първородния Манасия, защото си думаше: Бог ме направи да забравя всичките си мъки и целия си бащин дом. А втория наименува Ефрем, защото си думаше: Бог ме направи плодовит в земята на страданието ми.“ (Битие 41:51-52)

Йосиф станал важен началник в Египет и накрая Яков видял потомците си да се превръщат в голям народ. Но преди това и двамата трябвало да преминат през страдания. Йосиф научил този урок лично. Когато давал име на своя първороден син той си мислел: „Аз бях първороден син и потомък на благородна майка. Но аз изгубих всичко и нямах надежда, че ще получа някакво наследство. Човек трябва напълно да забрави за всяка материална придобивка, която може да намери в този свят.“ Така Йосиф нарекъл своя син Манасия в чест на Бога понеже Бог го бил поставил на колене и го довел до момента, в който той забравил всичко свързано със семейството на баща си. Йосиф нарекъл втория си син Ефрем понеже Бог отново го въздигнал и му дал деца. По-късно Ефрем получил едно прекрасно благословение от своя дядо Яков. Наследниците на Ефрем щели да станат силното племе, за което четем в 3 и 4 Царе.

От този текст ние научаваме, че ние слизаем надолу преди да се издигнем. Ние трябва да станем като Йосиф. Трябва да бъдем сведени до нищо. Човешката ни природа намира тази идея за много болезнена и трудна за приемане. Цялото творение мрази разрушението и тлението. Не можете да отсечете дърво или храст без да чуете силен шум от падане. Дори самият Христос бил приведен надолу. От кръста Той викал: „*Отче Мой, отче Мой, защо си Ме оставил?*“ (Мате 27:46). Затова ние трябва да бъдем скромни като Йосиф. Дори след като приел чест той не се възгордял, но останал смирен.

Да служим един на друг

„Защото вие, братя, на свобода бяхте призвани; само не употребявайте свободата си като повод за угаждане на плътта, но с любов служете си един на друг.“ (Галатяни 5:13)

Ако благодатта или вярата не се проповядват тогава никой нямаше да бъде спасен понеже единствено вярата оправдава и спасява. От друга страна ако вярата се проповядва както трябва да се проповядва тогава по-голямата част от хората разбират това учение за вярата по един светски начин. Те обръщат свободата на Духа в свободата на грешната природа. Днес човек може да види това във всички класи, високи и нископоставени. Всички се хвалят, че имат евангелието и хвалят християнската свобода. Междувременно те следват собствените си желания, обръщат се към алчността, страстта, гордостта, завистта и т.н. Никой не върши вярно своите задължения. Никой не служи на другите с любов. Това греховно поведение ме прави толкова нетърпелив, че често ми се е искало тези прасета, които тъпчат бисерите с краката си все още да бъдат под Римската тирания. Практически невъзможно е за тези жители на Гомора да бъдат управлявани от благовестието на мира.

Ние знаем, че дявола преследва тези от нас, които имат Божието Слово. Понеже той държи всички останали в робство и много иска да отнеме тази свобода на Духа или поне да я обърне в живот без всякакви ограничения. Христос получи тази свобода на Духа за нас чрез Своята смърт. Следователно ние следваме примерът на Павел да учим да насърчаваме хората, така че тази свобода на Духа да им дава една възможност да служат, а не възможност да следват своите собствени желания. Както казва Петър: *„Да живеем като свободни, но не употребяващи свободата си за покривало на злото, но като Божи слуги“ (1 Петър 2:16).*

Когато не разбираме

„Как може стар човек да се роди? Попитал Никодим. Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди?“ (Йоан 3:4)

Христос не говорил за физическо раждане в този текст. Той говорел за духовното раждане, което става чрез водата и Духа. Ако Никодим не разбирал какво казва Исус до този момент колко по-малко можел да разбере духовното раждане? Нашите противници мислят, че е смешно да учим, че човек трябва да се роди отново от водата и Духа –нищо друго. Те не разбират и не вярват на това учение. Това е причината да крещат: „Трябва да вършите добри дела!“ По този начин те пренебрегват най-важното: ако един човек не е роден отново от вода и Дух тогава всичко е изгубено. Не мислете, че някой ще влезе в Божието царство ако първо не се е родил от вода и Дух. Това са прости, но силни думи: „Трябва да се родиш отново“ (Йоан 3:7). Трябва да преминем от раждането за грях в раждането за правдата. Иначе никога няма да отидем на небето. След това ново раждане добрите дела ще последват естествено.

Христос казал на Никодим много за това ново раждане. Но Никодим не можел да го разбере. И ние няма да можем да го разберем освен ако не се родим отново и не изпитаем едно духовно раждане. Нека тези думи да стоят такива каквито са казани. Не се опитвайте да ги обясните по друг начин дори ако ви изглеждат глупави и странни за човешкия разум. Разберете простото значение на тези думи, начинът, по който те обикновено се четат.

Не трябва да се опитвате да тълкувате Божието Слово по собствения си начин. По-добре е да мислите: „Не разбирам тези думи. Но преди да ги променя, да от отнема нещо т тях или да добавя нещо, по-добре да ги оставя такива каквито са. Ще ги оставя на Бога.“ Писанието винаги следва да бъде използвано с почит и уважение.

Вечният живот е сигурен

„И Енох ходи по Бога и не се намираше вече, защото Бог го взе.“ (Битие 5:24)

Първите хора на света с нетърпение очаквали вечния живот понеже знаели, че Авел и Енох живеели с Бога. Ние го очакваме с дори още по-голямо нетърпение понеже знаем, че Христос вече е дошъл и се е върнал обратно при Отца, за да ни приготви място. Човешката ни природа изразходва цялата си енергия преследвайки временните неща на този свят, но не гледа към бъдещето, за да се наслаждава на вечния живот. Имаме толкова много доказателства за това! Знаем, че Авел, Енох и Илия живели с Бога – със Самия Бог. Христос е първият от тези, които починали, за да се върнат към живот (1 Коринтяни 15:20,23). Хората, които търсят светски удоволствия са достойни за презрение. По подобен начин нашата човешка природа, която ни кара да търсим удоволствия, е достойна за презрение. Понеже сме толкова запълнени с житейски грижи ние се грижи малко за богатствата на вечния живот.

Ние трябва да внимаваме на този текст и да го пазим в сърцата си. Енох не бил взет от този свят от някой от своите свети предшественици или от ангел. Той бил взет от Самия Бог. Това е утехата, която облекчавала болката от смъртта за старозаветните вярващи. Те толкова малко се страхували то смъртта, че дори не я наричали *смърт*. Вместо това те я наричали просто сън, от който те щели да се събудят за вечен живот. За вярващите смъртта не е смърт, а просто сън. Когато смъртта повече не носи страх или ужас – когато няма повече жило и сила – тя не може да бъде повече наричана смърт. Следователно когато вярата става по-силна смъртта става пропорционално по-слаба. Липсата на вяра от друга страна увеличава горчивината на смъртта.

Божието свято име

„Отче наш, който си на небесата да се свети Твоето име“ (Матей 6:9)

Макар и кратка Господната молитва носи наслада и пълнота когато е изказана сърдечно. Сред седемте части на Господната молитва най-високата част е *„Да се свети твоето име.“* Забележете обаче че Божието име е свето в и за себе си. То не е направено свято за нас. Бог е Този, Който прави всички неща свети и който прави свети и нас. Така *„Да се свети твоето име“* означава, че Божието име трябва да стане свето в нас. Когато това стане Бог става всичко и ние ставаме нищо. Останалите шест части от Господната молитва соча към тази цел – да пазим Божието име свето. Когато пазим Божието име свето ние вършим всичко добре. За да се научим как да пазим Божието им свето в нас ние първо трябва да види как то е опозорявано и правено несвето в нас. Очевидно то бива направено несвето в нас по два начина. Първо, ние опозоряваме Божието име когато злоупотребяваме с него чрез грях. Второ, ние опозорява името Му когато крадем от Него. За да покажа това помислете за един свят предмет в църквата. Можем да го оскверним по два начина: можем да го използваме за човешки цели или да го откраднем от църквата. Божието име е направено несвето чрез злоупотреба. Вместо да го използваме, за да поправяме душите си и да ставаме по-верни ние можем в действителност да използваме Божието име за грях и да вредим на душите си. Това се случва по множество начини – чрез магьосничество, магия, лъжи, обети, проклетия и измама – които всички са включени в заповедта: *„Не изговаряй напразно Името на Господа твоя Бог; защото Господ няма да счита за безгрешен онзи, който изговаря напразно Името Му“* (Второзаконие 5:11). В заключение, ние позорим Божието име когато не живеем като Божии деца.

Да отговорим на Божиите обещания

„И раздерете сърцето си, а не дрехите си, Та се обърнете към Господа вашия Бог; Защото е милостив и щедър, Дълготърпелив и многомилостив, И разкайва се за злото.“ (Йоил 2:13)

Обещания подобни на това са много красиви, богати и всеобхватни. Светия Дух ги държи пред нас, така че хората, които са дълбоко обезкуражени в сърцата си да могат да намерят утеха и убежище в тези обещания, когато срещат Божия гняв. Прекрасно е да видим начина, по който работи Светия Дух. Той подчертава опасността, за да може да ни покаже Божията милост и доброта. Това правят всички обещания: те ни заплашват с най-големите и сурови заплахи. След това те веднага добавят великото обещание на Божията милост и благодат.

Но резултатът от тези заплахи и обещание е различен за боящите се т Бога и за безбожните. Безбожните не прилагат правилно заплахите или обещанията. Когато чуят заплахите те не мислят, че те се отнасят до тях. Те продължават в своите лицемерни и безбожни пътища като дори смятат, че са много духовни. Така тези велики обещания нямат никакъв ефект върху тях. Понеже заплахите не намират разтревожени сърца в безбожните обещанията се оказват еднакво неефективни за тях. От друга страна Боящите се от Бога хора прилагат тези обещание за себе си по правилния начин. Те са обезкуражени и смазани от Божия гняв и от заплахите за наказание. Те знаят, че заслужават Божия гняв. Те разбират сериозността на гнева и неговото осъждане. Така че когато чуят тези обещания те се обръщат към Божията милост и тяхната съвест отново е привдигната и успокоена. Такъв е начинът, по който действа нашия Бог: Той води верните хора в ада преди да ги изведе оттам. След като ги ужаси със заплахи Той г утешава със Своите обещания.

Елате при Отца

„Исус отговори: Аз съм пътят и истината и животът. Никой не идва при Отца освен чрез Мене.“ (Йоан 14:6)

Какво означава да дойдем отидем при Отца? Нищо друго освен да отидем от смърт в живот, от грях и осъждане до невинност и доброта, от ужас и страх до вечна радост и блаженство. Христос казва: „Никой не трябва да се опитва да отиде при Отца по път различен от Мен. Единствено Аз съм пътят истината и животът.“ Христос ясно отхвърля и силно оборва всяко учение, че спасението може да бъде получено чрез дела. Той напълно отрича, че ние можем да отидем в небето по някакъв друг път. Понеже Исус казва: „Никой не отива при Отца освен чрез мен.“ Няма друг път.

Спасението може да бъде получено единствено чрез вяра, която се прилепва към Христос. Никакви наши дела – или дела на някой друг човек или ветия – могат да доведат до тази чест. От друга страна ние не трябва да смятаме, че от нас не е изисква да вършим добри дела. Вместо това ние първо трябва да отидем при Христос, за да получим Божията милост и вечен живот. След това ние трябва да вършим добри дела и да показваме любов. Ние трябва ясно да покажем тази разлика. Никога не трябва да смятаме, че начина, по който живеем или делата, които вършим са достатъчни, за да ни доведат при Отца.

Макар всеки друг да може да ме изостави и да ме зареже паднел аз все още ще имам едно вечно съкровище което никога няма да ме изостави. Това съкровище не е резултат от моите собствени добри дела и усилие. Това съкровище е Христос – пътят, истината и животът. Единствено чрез Христос аз идвам при Отца. Аз ще се държа за това, ще живея чрез това и ще умра с това.

Да очакваме Бога

„Господ не забавя това, което е обещал, според както някои смятат бавенето, но заради вас търпи за дълго време; понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние.“ (2 Петър 3:9)

Понякога Бог забавя отговорът на молитвите. Той не прави това, за да унищожи или да изостави Своите хора, а за да изпълни дори още по-славно обещанията Си. Павел ни казва, че Бог *„може да направи неизмеримо повече отколкото можем да си представим“* (Ефесяни 3:20). Следователно, Бог иска от нас да чакаме търпеливо когато се бави вярвайки без съмнение, че Той ще ни даде дори повече отколкото е обещал.

Човешката природа ни прави толкова самоуверени и зли, че ние не вярваме на Божиите обещания и пренебрегваме заплахите Му. Понеже наказанието не идва веднага ние не приемаме Божието предупреждение сериозно. Глупаците чуват, че греха ще донесе съд и наказание, но не обръщат настрана и казват: *„Това няма да се случи още много време. Междувременно ми трябва повече пари.“* Но Бог иска да се боим от предупрежденията Му и да очакваме изпълнението на обещанията Му. Разбира се, това може да стане само ако имаме вяра. Хората от света съвсем не са загрижени за Божиите предупреждения. Те приемат предупрежденията Му толкова сериозно колкото съскащата срещу тях гъска. Но Бог е търпелив. Той забавя както изпълнението на обещанията Си така и на Своите заплахи. Това не означава, че лъже. Накрая Бог ще накаже злите и ще излее дори по-големи и богати благословения на верните поради забавата. Но в края на краищата нещата ще се случат.

Невярващите не се боят от Бога, не вярват в Него, не се надяват на Него и дори не ги е грижа за Него. Вярващите от друга страна внимават на Божиите предупреждения и вярват на обещанията Му.

Вътрешната борба

„Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да не можете да правите това, което искате“ (Галатяни 5:17)

Не трябва да се отчайвате когато чувствате, че грешната природа постоянно воюва срещу Духа. Не трябва да се отчайвате ако не сте в състояние веднага да я принудите да се покори на Духа. Не бъдете изненадани или учудени когато осъзнаете този конфликт във вашето тяло. Вие трябва да съберете смелост когато Павел казва, че желанията на грешната природа са противни на Духа. *„Те се противят едно на друго, за да не можете да правите каквото искате.“* С тези думи той утешава изпитваните. Сякаш Павел иска да каже: „Невъзможно е да следвате Духа като свой водач във всяка ситуация без грешната природа да се намеси. Тя ще застава на пътя ви, така че да не можете да правите това, което истински желаете. Тук е достатъчно просто да се съпротивите на грешната природа, така че да не угаждате на желанията ѝ. Следвайте Духа, не грешната природа, която бързо става безсилна понеже е прекалено нетърпелива. Тя се съмнява, оплаква се, търси отплата, мрази Бога, бори се срещу Него и се отчайва.“

Ако осъзнавате тази битка с грешната природа не губете кураж, но се съпротивете в Духа и кажете: „Аз съм грешник и се чувствам грешно понеже все още живея в това тяло. Докато съм жив греха ще се прилепва в това тяло. Аз ще се покорявам на Духа, не на падналата природа. Аз ще се хвана за Христос с вяра, ще се надявам на Него и ще намирам утеха в Словото Му.“ Няма да угаждате на злите желания когато се укрепявате по този начин.

Истинско благословение

„Бог да ти даде от росата на небето, И от тлъстината на земята, И изобилие на жито и на вино. Племена да ти служат И народи да ти се покланят; Бъди господар на братята си, И да ти се покланят синовете на майка ти. Проклет всеки, който те кълне, И благословен всеки, който те благославя.“ (Битие 27:28-29)

Дори да ни желаят хубави и прекрасни неща покорните деца едва ли могат да ни благословят поради несигурността от изхода на това, което ни желаят. Но благословието, което Исак дал на Яков не било нито празни думи нито просто добро желание на един човек към друг. Благословието на Исак било определено и със сигурност щяло да се изпълни. То не било просто пожелание. Исаак действително дал на Яков нещо, казвайки му: „Вземи дарът, който аз ти обещавам чрез думите си.“

Да кажем: „Желая ти здраве в тялото и ума“ не означава много. Но ако ти подам сто марки и кажа: „Желая да ти дам тези пари“ това би било съвсем различно. По подобен начин Исус казал на парализика: „Стани, вземи постелката и иди у дома си“ (Матей 9:6). Ако Той просто му желал доброто би казал: „Бедни човече, желая ти да бъдеш здрав и силен.“ Но Той не би изцелил или дал сила на болния. Подобни добри пожелания имат малка стойност.

Библията не е пълна с добри пожелания. Тя съдържа истински благословения, които се изпълняват. Такива благословения имаме в Новия Завет чрез Христос. Ние получаваме едно благословение когато пастирът казва: „Приемате прошка на греховете си.“ Ако ние кажем: „Желал бих Бог да е благосклонен към теб, да ти даде вечен живот и да прости греховете ти,“ това би било просто израз на любов. Вместо това той казва: „Прощавам ви греховете в името на Отца и Сина и Светия Дух.“ Тези думи имат силата настина да ви донесат прошка ако вярвате.

Исус е Бог и човек

„Отец обича Сина и всичко е предал в ръката Му“ (Йоан 3:35)

Как можем да приемаме едновременно тези две истини, че Исус е Господ над всичко и в същото време е човек? Ако Исус е Господ как може Бог да е предал всичко в ръцете Му? Ако Исус е Бог Той вече има всичко. Така че как може нещо друго да Му бъде дадено?

Вие вече знаете, че в Исус Христос има две природи, но само една личност. Тези две природи запазват своите характеристики и не се превръщат една в друга. Това предизвиква известно объркване. Например, Мария е родила Исус преди 1539 години. Така някои питат: „Ако е роден преди 1539 години как може да е вечен?“ Исус пострадал на кръста когато Понтий Пилат бил управител на Юдея. Затова някои се чудят: „Ако е пострадал при Пилат как е възможно всичко да е в Неговата власт?“ Как можем да отговорим на всичко това?

Двете природи на Исус, божествената и човешката, са неразделни и са свързани е една личност. Характеристиките на всяка природа се приписват на другата. Например умирането е част от това да бъдеш човек. Когато човешката природа е съединена с божествената в една личност смъртта също става божествен атрибут. Следователно можем да кажем: „Бог стана човек. Бог пострада. Бог умря.“ Ако разделите божествената от човешката тогава подобно твърдение би било лъжа понеже Бог не може да умре. Но ако кажем, че двете природи съставляват една личност тогава ние говорим истината.

Вярвай в Бога

*„Да не се смуцава сърцето ви. Вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене“
(Йоан 14:1)*

Тук Христос казва „Вие сте чували, че трябва да вярвате в Бога. Но Аз искам да ви покажа как наистина да го намерите, така че да не започнете да се покланяте на нещо, което е само в главата ви. Ако искате да вярвате в истинския Бог тогава вярвайте в Мен. Ако искате да поставите истинската вяра на правилното място, вярата която никога няма да ви подведе тогава доверете се на Мен. Понеже в Мен обитава целия Бог.“ По-нататък Той им казва: *„Аз съм пътят истината и животът“* (Йоан 14:6). С други думи: „Който е видял Мен видял е и Отца. Който чува Мен чува Отца. Следователно, ако искате да срещнете Бога тогава хванете се за Него в Мен и чрез Мен. Ако имате Мен имате и Отец. Самият Отец свидетелства за Мен.“

В евангелията Исус многократно казва, че Той е от Отца. Той не претендира, че върши нещо от Себе Си. Вместо това Отец заповядва не целия свят да вярва, че Исус е Бог. Никой не трябва да вярва в някоя друга личност или да приема някой друг път, за да намери Отец освен Исус.

Така е сигурно, че който се опитва да заобиколи Христос няма да срещне истинския Бог. Бог е изцяло в Христос и поставя Себе Си в Христос за нас. Никой няма да може да има връзка с Бога отделно от Христос. Никой няма да намери Бога чрез човешки мисли и поклонение.

Който желае да поеме по правилния път с неговата вяра и да не изгуби пътя си трябва да започне там където Бог е поставил пътя и където Бог желае той да бъде намерен. В противен случай всичко, което прави или вярва е безполезно.

Нужда от утеха

„И рече Господ в сърцето Си: Не ще проклинам вече земята, поради човека, защото помислите на човешкото сърце са зло още от младините му, нито ще поразя вече друг път всичко живо, както сторих.“ (Битие 8:21)

Тук Бог говори сякаш съжалява, че е наказал земята заради хората. Това звучи сякаш Той почти критикува Себе Си за това, че се е отнесъл толкова сурово със света. Не трябва да разбираме това сякаш Той е променил намерението Си за Своето творение. Вместо това ние трябва да намерим в този текст утеха. Бог вини Себе Си, за да насърчи и да повдигне духа на малкото Си стадо. Той казва на Своите хора, че желае оттук нататък да бъде милостив. Ной и семейството му се нуждаели от утеха. Те били ужасени от Божия гняв, който току що унищожил света. Понеже вярата им била разклатена Бог пожелал да се разкрие по начин, който да ги накара да очакват Неговата добра воля и милост. Така Той се явил когато жертвали, говорил с тях и им казал, че има благоволение в тях. Казал им, че съжалява, че унищожил човешката раса и обещал никога вече да не го прави. Бог не е непоследователен и не се променя. Не, Той желаел тези хора, които били свидетели на резултата от гнева Му да променят своето отношение и разбиране а Него. Хората, които преминават през духовни изпитания знаят колко важно е да чуват утешителни думи. На тях трябва да им бъде казано да се надяват на Божията добра милост и да отхвърлят обезкуражителните мисли за неизбежна гибел. Един цял ден, дори цял месец, може да не бъде достатъчно време те да се утешат. Възстановяването от болест често отнема дълго време. По същия начин ранените сърца не могат да бъдат лесно изцелени с една малка дума. Понеже Бог знае това Той използва множество начини – дори да обвинява Себе Си – за да покаже на хората Своята добра воля и милост.

Защо казваме Амин

“Понеже в Него е Да за всичките Божии обещания, колкото много и да са; за това и чрез Него е Амин, за Божията слава чрез нас.” (2 Коринтяни 1:20)

Малката дума *Амин* показва силно потвърждение и означава: „Нека да бъде.“ Тя изразява вярата, която трябва да имаме когато се молим. Христос казва: *„И всичко, каквото и да поискате в молитва, като вярвате, ще получите“* (Матей 21:22). Той също казва: *„Всичко каквото поискате в молитва вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне“* (Марк 11:24). Самарянката получила това, което поискала понеже тя не престанала да иска и да вярва твърдо. В отговор Господ ѝ казал: *„Голяма е твоята вяра; нека ти бъде според желанието“* (Матей 15:28). Яков също казва: *„Но да проси с вяра без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете“* (Яков 1:6). Така авторът на Еклезиаст казва: *„Крайт на работата е подобър от започването ѝ.“* Затова в края на своята молитва ние казваме „Амин“ със сърдечна увереност и вяра. Когато казвате „Амин“ молитвата е запечатана и със сигурност ще бъде чута. Без този край нито началото нито средата на молитвата са от някаква полза.

Да растем в Христос

„Докато всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота;. Тогава няма повече да бъдем деца“ (Ефесяни 4:13-14)

Човешкият ум се радва да намира недостатъци в посланиците на Божието Слово. Той може лесно да се отклони ако живота и навиците на тези посланици не съответстват на напълно чистото учение, което те прогласяват. По някакъв начин разумът може да съди живота им на основата на учението им докато в същото време отхвърля самото учение. По този начин нашите врагове се оплакват, че винаги чуват благовестието от нас, но не и съответстващо му поведение. Те казват, че ние говорим едно, а вършим друго.

Н критиците ни трябва да помнят, че хората са просто творения със способност да разсъждават. Все пак Бог е дал на тези хора власт да владеят над творението (Битие 1:28). Погледнете малките бебета. Къде е тази велика власт, която Бог им е дал? Младенците са най-окаяните от всички живи същества. Те не могат да направят за себе си дори най-малкото нещо. Те изцяло зависят от нашата помощ, иначе ще загинат. Независимо от тяхната безпомощност младенците все още притежават власт над цялото творение. Макар да не можем лесно да видим тази власт надеждата и обещанието остават. Така родителите хранят, грижат се и помагат на децата, така че те да могат да пораснат и да станат силни и да могат да използват тази власт.

Точно като всички хора започват живота си като малки и слаби бебета и растат с течение на времето същото важи и за всички вярващи по отношение на духовните неща. Ден след ден ние растем в нашата вяра и чрез нашата вяра. Ние продължаваме да растем докато накрая срещаме нашия Господ като зрели хора точно както Павел пише в Ефесяни 4:13. Междувременно Бог, нашият милостив Отец, се грижи за нас в слабостта ни и продължава да ни прощава.

Да пребъдваме на лозата

„Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене, и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да сторите нищо.“ (Йоан 15:5)

Казвайки че вярващите пребъдват в Него и Той в тях Исус прави ясно, че християнството не е нещо, което си слагаме външно. Ние не го обличаме подобно на дрехи. Ние не приемаме нов начин на живот който се фокусира върху нашите усилия както правят тези, които практикуват един свят начин на живот, който те сами са си измислили. Вместо това християнската вяра е едно ново раждане от Божието Слово и Дух. Християнинът трябва да бъде нов човек от дълбините на сърцето си. Щом веднъж сърцето е новородено в Христос тези плодове ще последват: изповядване на благовестието, любов, покорство, търпение, чистота и т.н.

В този текст Христос предупреждава Своите ученици, че трябва да пребъдват в Неговото Слово. Пребъдването в Словото води до истински новородени християни. Тези истински християни дават много плод. Те се пазят от ученията, които изопачават Божието Слово и които се опитват да създадат плодове от тръните и плевелите. Това обаче никога няма да се случи понеже всяко растение дава своя собствен плод. Дори ако учите за, стремите се и трупате добри дела вашата природа няма да се промени. Вие първо трябва да получите нова природа. Не можете да направите нищо като само се стараете и изтощавате себе си.

Двата вида дела остават много различни. Единия вид добри дела е следствие от човешки усилия докато другия расте естествено. Делата, които ние вършим винаги изкисват от нас да се трудим още по-усърдно, но никога не са толкова добри колкото естествено родените. За разлика от тях естествено родените стоят, движат се, живеят и вършат каквото трябва естествено. Така Христос казва: Всички човешки усилия няма да успеят понеже учат хората да вършат дела. Но ако пребъдавате в Мен, както естествените клони пребъдват на лозата, със сигурност ще дадете добър плод.“

Бог се грижи за нас

„И те смири, и като те остави да огладнееш, храни те с манна, (която беше храна непозната на тебе и непозната на бащите ти), за да те научи, че човек не живее само с хляб, но че човек живее с всяко слово, което излиза из Господните уста.“ (Второзаконие 8:3)

Как даването на манната учи хората, че трябва да живеят с всяко слово, което излиза от Божиите уста? Дали манната е Божието Слово? Не, Бог използва този пример, за да обясни какво казва за глада: „Той те смири, остави те да огладнееш и след това те нахрани с манна.“ Той направи това, за да ти покаже, че дори ако нямаш манна Божието Слово ще те поддържа жив. Божието Слово ни обещава, че Той никога няма да те остави и винаги ще се грижи за теб. Дори във време на глад вярата в това, което Бог казва освежава не само душата, но и тялото – целият човек. Бог няма да те остави. На своето време Бог ще даде храна за тялото така както използвал гарваните и вдовицата от Серепта, за да нахрани Илия и манната, за да нахрани евреите.

Когато Мойсей казва, че човек няма да живее само с хляб той не говори за манната. Тези думи се отнасят както за времето когато сте гладни така и за времето когато имате изобилие от храна. Идеята е, че Бог иска да ти покаже Своята доброта чрез всичките ти опитности. Когато си гладен трябва да се научиш да се доверяваш на Божието Слово. Божието обещание е, че няма да те остави да умреш от глад. Когато Му се доверяваш той ще даде храна за тялото ти поради твоята вяра. Той прави всичко това, за да не допусне да се покланяш на своите апетити и за да те научи, че живота ти не зависи от твоят стомах. Бог подкрепя както тялото така и душата. Никога няма да научиш тази истина ако коремът ти винаги е пълен. Това е начинът да се научиш да се доверяваш на Бога.

Пазете се от греховни наклонности

“А които са Исус Христови, разпнали са плътта заедно със страстите и похотите ѝ.” (Галатяни 5:24)

Много полезно е за вярващите да съзнават покварените наклонности на своята грешна природа. Това съзнание ги пази да не се изпълнят с гордост чрез безполезната, безбожна заблуда опитвайки се да станат праведни чрез дела сякаш това ще накара Бог да ги приеме. Надути от тази заблуда монасите вярват, че са толкова свети поради избраните от самите тях дела, че продават своята святост и праведност и на други. Обаче в собствените им сърца те са убедени, че са нечисти. Да разчитаме собствената си правда и да си въобразяваме, че сме свети е твърде вредно.

Но ако сме уверени за греховността в собствените ни сърца ние не можем да се доверяваме на нашата праведност. Тази увереност ни смирява, така че ние отхвърляме гордостта си и преставаме да вярваме на делата си. Тя ни убеждава да тичаме към Христос, нашият Примирител. Той няма грешна, нечиста периода, но напълно чиста и свята, която дава за живота на света. В Него намираме една заслужаваща доверие и пълна праведност. Така ние оставаме смирени – не с едно фалшиво смирение, а с истинско – поради покварените склонности и недостатъци на нашата греховна природа. Следователно ние ще сме виновни за вечна смърт ако Бог ни съдеше стриктно. Но ние не се гордеем пред Бога. Ние смирено признаваме греховете си и искаме прошка с пречупени сърца. Разчитайки на делото на Посредника Христос ние влизаме в Божието присъствие и молим за прошка на греховете си. Затова Бог простира Своето неизмеримо на благодост към нас и заради Христос не ни вмениява греховете.

Не за да осъди света

„Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.“ (Йоан 3:17)

Един баща и една майка не гълчат, удрят или наказват децата си понеже искат да видят как те умират. Те ги дисциплинират, така че да не попаднат в ръцете на палача по-късно. По същия начин Бог не желае ние да тичаме безотговорно. Той ни насочва и дисциплинира, за да ни обуздае и да не бъдем наказани. Бог иска да ни защити и да ни направи наследници на небесното царство.

Бог дисциплинира Своите избрани и дори им изпраща множество изпитания и трудности. Когато усетите че казвате: „О, Господ ми е толкова ядосан,“ тогава си кажете: „Аз вярвам в Теб и в Твоето слово. Ти няма да ме излъжеш. Дори ако ми прашаш много трудности това не е понеже ме осъждаш. Ти никога няма да ме отхвърлиш. Както казва Псалм 143:2: *„Не отхвърляй с гняв слугата си“* понеже То не си бил пратен да съдиш света.“

Дори ако Бог изпраща напасти не смятайте, че Той иска да унищожил всичко. Когато коринтяните се държали глупаво на Господната трапеза и Бог позволил мнозина от тях да се разболеят и да починат Павел казва: *„Но, ако разпознавахме сами себе си, не щяхме да бъдем съдени. А когато биваме съдени от Господа, с това се наказваме, за да не бъдем осъдени заедно със света“* (1 Коринтяни 11:31-32).

Ние трябва да разберем, че Бог ни дисциплинира, така че да можем да се спасим, а не за да бъдем осъдени. Дисциплинирайки ни Той с надявам да ни отвърне от осъждението и присъдата запазена за света. Христос не е дошъл, за да съди. Ние не трябва да гледаме на Него като на един езекутор. Христос иска да ни помогне.

Да използваме притежанията мъдро

„Аврам беше много богат с добитък, сребро и злато.“ (Битие 13:2)

Хората имат множество погрешни представи за богатството и материалните притежания. Библията ни дава много примери, подобни на този текст, за да поправи тези грешки. Писанията ни учат, че богатствата не са грешни сами по себе си понеже са дар от Бога. Проблемите са свързани по-скоро с хората, които ги притежават и използват.

Никой добър философ или богослов няма да намери проблем в това, което Бог е създал и дал на Своите хора. Те обаче ще осъдят злоупотребата с Божиите добри дарове: *„Ако изникне богатство не прилепвайте сърцето си към него“* (Псалм 62:10). Той сякаш казва: *„Богатствата са добри, но внимавайте да не ги използвате по погрешен начин.“* По подобен начин не е грешно човек да се възхищава на някоя жена. Тя е едно от прекрасните Божии творения. Но пожелаването на нещо, което ти не трябва да пожелаваш е грешно. За да останат чисти монасите се затварят в манастири и избягват да погледнат която и да е жена. Но дори когато са сами те могат да изгарят с пожелания към жени понеже сърцата им са грешни. Отказът да гледаме жена с очите си не премахва тези греховни мисли точно както въздържането от определени неща не слага край на грешните копнежи. Вместо това ние се учим да контролираме себе си чрез общуване с хората и чрез действителна употреба на своите притежания. Основната ние цел в живота трябва да бъде да сме посветени на Бога. На второ място, стремете се да употребявате това, което притежавате с чисто сърце. Поменете, че материалните притежания не са грешни в и сами по себе си. Тези които използват притежанията си греховно приличат на глупаци, които се прегърбват когато са на светлина и след това се разстройват понеже сянката им е изкривена. Тези хора не осъзнават, че проблемът е в самите тях.

Гонени и благословени

„Угнетявани сме отвсякъде, но не сме утеснени; в недоумение сме, но не до отчаяние; гонени сме, но не оставени; повалени сме, но не погубени.“ (2 Коринтяни 4:8-9)

Ако света не може да ни улови със своите удоволствия и да ни завлече в греховете си тогава той ще се опита да ни повали чрез страдание и мъчение. През цялото време докато се намираме на земята света се опитва да ни измами като ни показва примери за греха или като ни измъчва жестоко. Той прилича на митичното чудовище с глава на прекрасна девица, тяло на лъв и опашка на отровна змия. Светът с неговата жестокост и удоволствия върви към вечна смърт. Затова Бог така е подредил нещата, че греховете на света да ни донесат благословения. По подобен начин и светските преследвания не са безполезни. Когато света се опита да ни нарани той в края на краищата ни служи и ни прави по-добри хора.

Така ние виждаме, че цялата Библия и всички църковни отци са съгласни, че тези, които се опитват да ни наранят в края на краищата се оказват много полезни за нас ако търпеливо понасяме страданията. Това е причината Петър да казва *„Кой ще ви стори зло ако сте ревностни за доброто?“* (1 Петър 3:13). И ние четем в псалмите: *„Неприятелят няма да го изнудва, Нито предадения на нечестие ще го наскърби“* (Псалм 89:22). Но как неприятелите ни не ни нараняват когато се толкова се стараят да ни убият и понякога дори успяват да го направят? Именно когато ни нараняват те ни правят най-голямото добро. Ако сме мъдри ние разбираме, че живеем едновременно сред благословения и зло. Удивително е как Бог в Своята мъдрост управлява всичко!

Да викаме към Бога

„В скръбта си извиках към Господа, и Той ме послуша; Из вътрешността на преизподнята извиках, и Ти чу гласа ми.“ (Йона 2:2)

Ние трябва да викаме към Бога по такъв начин, че да сме убедени в сърцата си, че Той ще отговори. Това трябва да е един вик, който да ни позволи да се хвалим, както прави Йона, че Бог ще отговори когато викаме в нуждата си. Това означава просто да викаме със сърцата си с истински глас на вяра. Ако първо не издигнем сърцата си към Бога няма да можем да вдигнем главите си или да държим ръцете си.

С помощта и подкрепата на Духа ние тичаме към един гневен Бог търсейки Неговата незаслужена милост сред гнева Му. Когато издигаме сърцата си по този начин ние с готовност приемаме наказание от Бога и продължаваме да търсим Неговата милост. Забележете колко силно трябва да е едно такова сърце. Макар и заобиколено от Божия гняв и наказание то сякаш не ги забелязва. Вместо това то вижда и усеща единствено Божията милост и благодат. Макар сърцето ясно да съзнава Божия гняв и наказание то просто не желае да ги вижда и усеща. Вместо това то е решено да търси Божията милост и благодат – без значение колко скрита е тя.

Да се обърнем към Бога е трудно. Да преминем през Неговия гняв, наказание и недоволство прилича на това да тичаме по път застлан с бодли или дори през копия и саби. Единствено с искрения вик на вярата ние можем да преминем през това. Когато викаме по този начин ние знаем в сърцата си, че Бог ни чува.

Молитвите на вярващите

„Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде.“ (Йоан 15:7)

Светът е окаян за вярващите. Те се трудят толкова усилено все пак постигат малко. Те може да се молят много, да претърсват всичко и да хлопат на вратата. И все пак те не получават нищо, не намират нищо и не получават понеже хлопат на погрешната врата. Те правят всичко това и дори се молят сякаш вършат коя да е друга работа. С други думи те правят всичко това без вяра. Това е причината те да не могат да се молят истински. Молитвата е дело единствено на вяра. Никой освен вярващият не може да се моли истински. Вярващите се молят не заради собствените си заслуги, а в името на Божия Син, в Когото те са били кръстени. Те са уверени, че молитвата им угодна на Бога понеже Той им е заповядал да се молят в името на Христос и е обещал, че ще ги послуша. Но невярващите не знаят това. Вместо това те се молят в собственото си име и вярват, че сами могат да приготвят себе си. Те смятат, че могат да прочетат достатъчно, за да направят себе си достойни и достатъчно умни, за да превърнат молитвата в едно приемливо дело. И когато ги попитаме дали молитвите им са чути те отговарят: „Аз се молих, но дали молитвите ми са чути само Бог знае.“ Ако не знаете какво правите или дали Бог слуша що за молитва е това?

Но християните не се обръщат към молитвата по този начин. Ние се молим в отговор на Божията заповед и обещание. Ние отправяме молитвите си към Бога в името на Христос и знаем, че това, за което се молим ще ни бъде дадено. Ние изпитваме Божията помощ във всякакви ситуации на нужда. И ако облекчението не дойде бързо ние все пак знаем, че молитвите ни са угодни на Бога. Ние знаем, че Бог ни е отговорил понеже ни е дал сила да устояваме.

Молете се за Божиите изобилни благословения

„Наистина благод и милост ще ме следват През всичките дни на живота ми; И аз ще живея за винаги в дома Господен.“ (Псалм 23:6)

Дяволът никога не престава да измъчва вярващите. Отвътре той ги измъчва със страхове. Отвън ги напада с измамата на лъжеучителите и със силата на тираните. Така в края на този псалм Давид ревностно се моли на Бога, Който му е дал изобилни благословения, да продължи да се грижи за него до края. То моли Бог да му даде благоволенieto Си, така че „благод и милост да го следват“ през всичките дни на живота му. След това Давид показва как Бог ще му покаже Своята доброта и любов: *„Аз ще живея завинаги в домът Господен.“* Той казва: „Господи, ти си започнал това. Ти си ми дал святото си Слово и си ме направил един от твоите хора, които Те познават, почитат и хвалят. Продължавай да ми показваш благоволенieto Си, така че да мога да остана близо до словото Ти и никога да не се отделя от святото Ти царство.“

Давид моли същото в Псалм 27. Той казва: *„Едно нещо поисках от Господа и това ще търся; да живея в домът Господен през всичките дни на живота си, а да гледам хубостта Господна и да Го диря в храмът Му“* (ст. 4).

Чрез своят пример Давид учи всички вярващи, че те не трябва да стават прекалено уверени, горди или самонадеяни. Вместо това те трябва а се боят и да се молят да не изгубят Божиите богати благословения. Примерът на Давид трябва да ни пробуди, така че ние да се молим усърдно.

Вярващите все още са грешници

*„Но, когато искаме да се оправдаем чрез Христа, ако и ние сме се намерили грешни, то Христос на греха ли е служител? Да не бъде!“
(Галатяни 2:17)*

Как е възможно тези, които са били оправдани в Христос да не са грешници и все пак в същото време да са грешници? Понеже Писанието признава и двете състояния за оправданите. Йоан пише в 1 Йоан 1:8: *„Ако кажем, че нямаме грях лъжем и истината не е в нас.“* Той също така пише в 1 Йоан 5:18: *„Знаем, че никой, който е роден от Бога не съгрешава.“* Той казва същото в 1 Йоан 3:9: *„Никой, който е роден от Бога не съгрешава понеже Божието семе пребъдва в него и не може да съгрешава.“* С други думи Йоан казва, че вярващите не могат да съгрешават. Но ако твърдят, че нямат грях те лъжат.

Можем да открием подобна трудност и в книгата Йов. Бог, Който не може да лъже казва, че Йов е праведен човек в Йов 1:8. Все пак по-късно Йов изповядва в Йов 9:20 и на други места, че е грешник. В Йов 7:21 той казва: *„И защо не прощаваш престъплението ми, И не отнемаш беззаконието ми?“* Йов трябва да казва истината понеже ако лъже Бога, Бог не би го нарекъл праведен. Така Йов е едновременно праведен и грешник.

Ако гледаме на вярата Божиите повеления са изпълнени, грехът е унищожен и не остава закон. Но ако гледаме на нашата грешна природа там няма нищо добро. Затова ние трябва винаги да помним, че всички ние, които сме праведни чрез вяра, все още сме и грешници.

Вечна храна

„Работете, не за храна, която се разваля, а за храна, която трае за вечен живот, която Човешкият Син ще ви даде; защото Отец, Бог, Него е потвърдил с печата Си“ (Йоан 6:27)

В този пасаж Христос сравнява това, което погива с това, което пребъдва довека. Ако сме истински загрижени относно тази разлика не трябва да се държим здраво за вечното и да престанем да се обръщаме към временното. Тук Христос казва: „Ако точно сега ви дам вида неща, които вече имате, като хляба, който получавате от хлебаря и ако ви дам достатъчно от тях, за да стигнат за целия свят, колко би ви помогнало това? Ако имам повече пшеница, ориз, ечемик, пари и имот от най-богатия човек на света и ви го дам как би ви помогнало това? Бих ви дал храна, но това би била храна, която няма да трае вечно.“ Няма толкова глупав фермер, който да даде 100 будеша зърно за едно смачкано парче хартия. Няма търговец, който да замени 100 бутилки бира за една чаша вода. И двамата ще се стремят да продадат своите стоки на най-високи цени.

Христос обаче ни казва, че всичко, което притежаваме е временно и че трябва с готовност да дадем всичко това, за да получим вечната храна. Но в този свят ние сме по-загрижени за това, което е временно отколкото за това, което трае вечно. Ние се хвърляме след една шепа храна и в края на краищата изоставяме благовестието.

Да пазим хармонията

„А Аврам рече на Сарайя: Ето, слугинята ти е в ръката ти; стори с нея, както ти се вижда угодно. Прочее, Сарайя се отнасяше зле с нея, така щото тя побягна от лицето ѝ.“ (Битие 16:6)

В спора между Агар и Сара Аврам застанал на страната на бездетната, стара жена вместо зад бременната ѝ слугиня. Аврам не желаел да натъжи своята добродетелна съпруга. Затова той позволил на съпругата си да се отнася със своята слугиня както желае независимо от факта, че Агар носела неговото дете.

Този малък инцидент показва опасностите, борбите и конфликтите които са част от брака. Сарая била изпитвана, но Бог я утешил чрез Аврам. Факта, че Бог винаги се грижи за браковете и семействата ни показва, че Той се радва на тази институция.

Семейният живот често води до спорове и конфликти между съпрузите и съпругите. Освен това несъгласия и спорове често се случват и в управлението. Враждуващи групи се появяват и в църквата. Всеки, който гледа тези конфликти би помислил, че от това не може да произлезе нищо добро.

Пасажът ни предупреждава да бъдем подготвени за трудности и търпеливо да ги понасяме. Не смятайте, че ще избегнете брачните конфликти или политическите спорове. Само глупавите хора, които са наивни относно живота, мислят така. Често възникват проблеми и в управлението на църквата. Отделящи се групи и други размирници в църквата причиняват всякакви проблеми. Тук на земята ние живеем сред упорити, неоченяващи хора, които никога не престават да разпространяват объркване и горчивина. В светлината на това ние трябва да помним тази история и да вярваме и да се надяваме на Бога, точно както направил верният Аврам. Ние трябва да се опитваме да запазим мира и хармонията давайки най-доброто от себе си.

Да се предаваме на молитва

„А краят на всичко е наближил; и тъй, живеете разумно и трезвено, за да се предавате на молитва.“ (1 Петър 4:7)

Ако беше възможно да надникнем в сърцето на човека нищо нямаше да изглежда по-странно от това да видим мислите на едно студено, непредадено на молитва сърце. Когато някой забравя какво току що е казал той не се моли с добра молитва. Слава на Бога, че сега разбирам това ясно. В истинската молитва човек си спомня всички думи и мисли от началото до края на молитвата. Да дам един пример: един добър бръснар трябва да е съсредоточил всичкия си ум и очи върху бръснача и върху рязането на космите. Той не може да забрави къде се намира. Ако започне да си говори, да мисли за нещо друго или да гледа нещо различно той може да пореже носа, устата или гърлото на своя клиент. За да свършим добре едно нещо се изисква пълна концентрация на целия човек. Като казва подготовката: „Който мисли за много неща не мисли за нищо и нищо не прави добре.“ Моленето с една добра молитва изисква дори още по-голяма концентрация. Тя изисква цялото ни сърце.

Ето как аз се моля с Господната молитва. Всеки ден аз ям пия от Господната молитва сякаш съм едно гладно бебе или гладуващ човек, който никога не се е насищал. Това е най-добрата от всички молитви.

В един единствен ден

„Защото, ето камъка, Който положих пред Исуса, на тоя единствен камък има седем очи; ето, аз ще отсека издълбаното на него, казва Господ на Силите, и ще изгладя беззаконието на тая земя в един ден.“ (Захарий 3:9)

Камъкът ще бъде издялан и Бог обещава, че ще премахне всички грехове за един единствен ден. Ние, разбира се, много добре знаем, че грехът не може да бъде премахнат от нищо освен от Христовите страдания. Неговите страдания носят прошка на греховете, както казва Исаия.

Петър и Павел също поучават това на много места. Така, дялането на камъка символизира страданието на Христос, не зачатие или смъртта Му.

Божие обещание да премахне греховете на земята показва, че жертвите на старото свещенство не били способни да донесат прошка на греховете. Единствено страданието на Христос може да премахне греховете, нищо друго. Всичките добри дела са безполезни и дори греховни пред Бога. Единствено издяланият крайгълен камък може да донесе прошка на греха, нищо друго.

Бог ни показва колко силна и могъща е тази прошка, когато казва, че желае да осъществи всичко това „в един единствен ден“. Този израз означава, че Той желае да извърши това за един ден – веднъж и само веднъж. Прощката и примирението, постигнати на този ден, ще са достатъчни за греховете на целия свят – от самото начало до вечността. Бог не желае да постановява начини за прошка на новите грехове, които да се повтарят ежедневно или ежегодно, както е било при старото свещенство. Народът на Израел трябвало редовно да търси прошка чрез жертви и поклонение. Христовото страдание щяло да бъде достатъчно, напълно задоволяващо. Авторът на Евреи прекрасно обобщава това: *„Защото с един принос Той е усъвършенствувал за винаги ония, които се освещават.“* (Евреи 10:14).

Радост и скръб

„Истина, истина ви казвам, че вие ще заплачете и ще заридаете, а светът ще се радва; вие ще скърбите, но скръбта ви ще се обърне в радост.“ (Йоан 16:20)

Ние трябва да видим тъгата, плача и жалеенето описани в този пасаж от една християнска, а не от светска перспектива. Тази тъга съпътства всяко определено от Бога място в живота. Бог е създал света по такъв начин, че Той поставя хората в позиции в живота без те да разбират всичко свързано с тях. Например младите хора бързат да се оженят с музика и танци. Те с радост тичат към брака като си представят, че той е сладък като захар. По същия начин Бог дава голяма слава и чест на принцовете и господарите. Той слага златни вериги на вратовете им, поставя ги на копринени възглавници и позволява на хората да коленичат пред тях и да ги наричат „Ваша чест.“ Дава им големи замъци и голяма слава. Тези, които не са опитвали такъв начин на живот може да смятат, че животът на тази хора не е пълен с нищо освен с удоволствия. След това, когато ги е хванал, Бог сякаш поставя въже на рогата им. Когато са хванати на тази позиция те откриват, че животът им е много по-различен отколкото са си представяли, че ще бъде. Вълнението изчезва. Нещастия и скръб развалят радостта и удоволствието.

Това е нищо в сравнение с високите истини за които Христос говори в този пасаж. Това е начинът, по който се развива живота. Той се луга между добро и зло, радост и тъга, лято и зима, слънце и дъжд, добри и лоши години, време на скръб и време на смях и след това отново трудности. Това се отнася за всички хора с техните позиции в живота. Той е много труден и неприятен, но ние всички трябва търпеливо да понесем част от наказанието положено върху Адам.

По-бели от сняг

„Поръси ме с исоп, и ще бъда чист; Измий ме, и ще стана по-бял от сняг.“ (Псалм 51:7)

Как можем да станем по-бели от сняг когато греха остава и се прилепва към нас? Поради греховете си ние никога няма да сме толкова чисти и свети колкото трябва да бъдем. Но ние сме приели кръщение, което е чисто. Ние сме приели Божието Слово, което също е чисто. И чрез кръщението и Божието Слово ние сме приели Христовата кръв, която е напълно чиста. Поради чистотата, която сме приели чрез вяра в Христос ние можем убедено да кажем, че сме по-бели от сняг. Ние сме по-чисти от слънцето и звездите, макар греха все още да се прилепва за нас. Нашия грях е покрит от чистотата и невинността на Христос, които сме приели когато сме чули и повярвали Божието Слово. Ние обаче трябва да помним, че тази чистота идва изцяло извън нас. С други думи Христос ни облича със Собственото Си съвършенство. Ако погледнем християните отделно от Христос и ги видим какви са в действителност ще забележим колко много те са опетнени от греха. Дори ако са чудесни хора ние ще видим не само, че те са напълно опетнени, но и че са целите покрити с дебел, тъмен пласт от грях. Ако някой се опитва да ни отдели от Христос и да ни отнеме кръщението и Божиите обещания ние няма повече да имаме Христовата чистота. Няма да ни остане нищо освен греха.

Така когато ви попитат: „Ако греха винаги се залепва за хората как е възможно те да бъдат измити така, че да бъдат по-бели от сняг?“ можете да отговорите: „Ние трябва да виждаме хората не такива каквито те са сами по себе си, а каквито са в Христос.“

Един другиму теготите си носете

„Един другиму теготите си носете и така изпълнявайте Христовия закон“ (Галатяни 6:2)

Накъдето и да се обърне любовта тя вижда теготи, които да носи и начини да помага. Любовта е Христовия закон. Да обичаш означава да желаеш доброто на другия от сърце. Това означава да търсиш най-доброто за другия.

Какво би станало ако никой не правеше грешки? Ако никой не се нуждаеше от помощ? На кого бихте показали любов? На кого бихте показали благоволение? Чие добро бихте търсили? Любовта не би могла да съществува ако не съществуваха хора, които правят грешки и са грешници. Философите казват, че веки един от тези хора е удачен „обект“ на любовта или „материалът,“ с който любовта трябва да работи.

Грешната природа – или този вид любов, който всъщност е похот – иска и другите да ѝ желаят доброто и да и дават това, което тя желае. С други думи тя търси собствения си интерес. „Материалът,“ с който тя работи е един праведен, свят, богоугоден и добър човек. Хората, които следват тази грешна природа напълно преобръщат Божието учение. Те желаят другите да носят техните теготи, да им служат и да ги носят. Това са хората, които презират да имат необразовани, безполезни, гневни, глупави, проблемни и навъсени хора за спътници в живота. Вместо това те търсят приятелски настроените, очарователни, с добра природа, тихи и свети хора. Не сред грешниците, а сред ангелите. Не в света, а в небето. Ние трябва да съжаляваме тези хора понеже те получават наградата си тук на земята и небесния си живот в този живот.

Живот след смъртта

„Защото това е волята на Отца Ми: всеки, който види Сина и повярва в Него, да има вечен живот, и аз да го възкреса в последния ден.“ Йоан 6:40)

Този текст е едно велико обещание. То е повторено два пъти, понеже ние сме склонни да мислим: „Това няма голям смисъл. Тези думи са трудни за вярване.“ Никой не би могъл да предвиди, че вярата ще бъде толкова важна, докато Христос всъщност не казва: *„Всеки, който вярва в Мен ще има вечен живот.“* Но Йероним, Амброзий и Киприан, всички са вярвали в Христос и все пак са били екзекутирани! Как да съвместим това с обещанието за вечен живот? Когато виждаме как хората, които вярват в Христос са проклетни, осъдени, пратени в заточение и дори обезглавени, и изгорени – това прилича на килим, който е издърпан изпод краката ни. На християните не им е позволено да живеят в мир. Това обещание за вечния живот ни прилича на лъжа. Ако това означава вечният живот – че някой бива преследван и убит – тогава оставете на дявола този живот.

Но вярата трябва да затвори очите си, да откаже да съди за това, което вижда или чувства в света. Не можете да разберете вечния живот, докато Христос не ни възкреси от мъртвите. Междувременно вашият вечен живот е скрит в смъртта. Той е покрит и не се вижда. Но помнете: дотогава, докато сте живи и когато умираете, вие сте простени. Ако усещате, че тежестта на греха ви смазва, хапе ви и ви ужасява, можете да погледнете на Христос, да поставите слабата си вяра в Него и да се държите здраво.

Молитвата на Лот

„Ето, слугата ти придоби Твоето благоволение, и с опазването на живота ми, Ти правиш още по-голяма милостта, която си показал към мене; но аз не мога да побягна на планината, да не би да ме постигне злото и да умра. Гледай, моля, тоя град е близо, за да прибягна там, и малък е. Нека побягна там, (не е ли малък град?) и така животът ми ще се опази.“ (Битие 19:19-20)

Погледнете различните части от молитвата на Лот. Първата част на една добра молитва е благодарност към Бога. Да благодарим включва да признаем Божиите чудни дела на милост и да хвалим Бога. Когато се молим с Господната молитва ние се молим за ежедневния хляб. Но преди това, в самото начало на тази молитва, ние се обръщаме към Бога като към наш Баща. С тези думи ние признаваме, че до този ден Той вече ни е давал храна и защита както прави един баща. Да хвалим и да благодарим на Бога са добри начини да признаем Неговата доброта.

Втората част на една молитва е да излеем най-дълбоките си грижи пред Бога свързани с личните ни проблеми и нужди. В случая с Лот той казва: „Ще бъда в опасност ако направя това, което казваш и побягна към планините. В миналото съм се излагал на опасност поради това, че съм бил твърде бавен. Сега може да се окажа в още по-голяма. Моля те, позволи ми това, за което моля, понеже зная, че ти си милостив.“

В третата част на Лотовата молитва той предлага собственото си разрешение на проблема и моли за Божието позволение да го приложи на практика. Той желае да побегне в близкия град където мисли, че ще бъде в безопасност. Той посочва, че това е малък град, който осигурява безопасно място за престой.

Това е молитвата на Лот. Помислете внимателно за този инцидент и какво се случва в резултат на нея. Лот се моли и Бог променя плана Си. Не е тук мястото да спорим дали Бог наистина променя решението Си или не. Но ние можем да научим това, на което ни учи Псалм 145:19: *„Изпълнява желанието на тия, които Му се боят, Слуша викането им, и ги избавя.“*

Какво означава да виждаме Бога

„Блажени чистите по сърце понеже те ще видят Бога“ (Матей 5:8)

За вярващите е много важно да имат чисти сърца, които следват Бога. Те трябва да са чисти на основата на Божието чисто и свято Слово. Каква ще е тяхната награда? Какво е обещал Бог на чистите по сърце? Казва ни се: *„Те ще видят Бога.“* Това наистина е удивително – едно прекрасно съкровище! Но какво означава „да виждаме Бога?“

Някои хора имат свои идеи за това как да виждат Бога. Те се усамотяват в някой ъгъл, издигат мислите си към небето и се предават на празни спекулации. Това ли е начинът да се опитваме да видим Бога? Те използват собствените си идеи като опит да влязат в Божието присъствие. Опитват се да се изкачат на небето със собствената си сила. Настояват да използват собствения си интелект, за да разберат всичко за Бога и Неговото Слово.

Обаче ако вярвате, че Бог Христос е вашият Спасител скоро ще разберете, че имате един добър Бог. Вярата ви води към небето и ви позволява да надникнете в Божието сърце. Там вие ще видите един проблясък на безкрайната Му милост и любов. Това означава „да видим Бога.“ Не можем да Го видим физически с очите си понеже никой не може да види Бога в този живот. Но ние виждаме Бога чрез вяра.

Божията сила

„Според Своята милост ни възроди...за наследство нетленно, неоскверняемо, и което не повяхва, запазено на небесата за вас, които с Божията сила сте вардени “ (1 Петър 1:3-5)

Петър се обръща към тези, *„които чрез Божия сила са пазени.“* Той използва това описание понеже когато някои хора чуят благовестието – как единствено вярата без дела ги прави угодни на Бога – те подскочат и казват: *„Да, и аз вярвам.“* Те бъркат собствените си мисли, които сами са измислили, с вяра. По-рано ние научихме от Писанието, че никой от нас не може да направи дори най-малкото нещо без Божия Дух. Как тогава от своята собствена сила можем да направи най-великото нещо – да повярваме? Подобни мисли не са нищо друго освен сън. Ако вярваме то Божията сила трябва да работи в нас. Павел казва: *„Моля се на Бога на нашия славен Господ Исус Христос, славният Отец, да ви даде дух на мъдрост...за да познаете....колко превъзходно велика е славата му към нас вярващите“* (Ефесяни 1:17-19). Не само, че това е Божията воля, но той също така има и силата да ни даде много. Понеже когато Бог създава в нас вяра това е велико дело. Това е сякаш Той отново създава небето и земята.

Хората са глупави когато казват: *„Как е възможно единствено вярата да ни спаси?“* Има някои, които вярват и все пак не вършат добри дела. Понеже те смятат, че собствените им мисли са вяра и че вярата може да съществува без добри дела. За разлика от тях ние сме съгласни с Петър, който казва, че вярата е сила идваща от Бога. Когато Бог дава вяра човекът се новоражда и става ново творение. В резултат на това добрите дела естествено следват от вярата.

Между арогантността и отчаянието

„Но Той дава една по-голяма благодат; затова казва: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат“.“ (Яков 4:6)

Ние не трябва да ставаме горди във време на изобилие нито да се отчайваме във време на трудност. От една страна ние трябва да държим арогантността на разстояние като се боим от Бога. От друга страна трябва да се прилепваме към милостта Му в онези времена когато си мислим, че Той ни е разгневен. Правейки това ние няма да блъскаме главите си в небето нито да паднем на земята по лице.

Човекът, който е смирен и има съкрушено сърце не е нито горд нито отчаян. За нас обаче е трудно да избегнем и арогантността и отчаянието. В нашата слабост ние понякога залитаме наляво или надясно. Всеки път когато се чувстваме прекалено уверени или отчаяни трябва да полагаме усилия, за да избегнем подобни склонности. Не трябва да се поддаваме на нито една от двете. Когато стрелецът пропусне центъра той все пак получава похвала заради това, че е уцелил мишената. По подобен начин Бог е доволен когато ние поне се сражаваме срещу арогантността и отчаянието. Дори ако не сме в състояние да покажем достатъчно радост в трудно време или достатъчно почит към Бога във време на изобилие ние не трябва да смятаме, че преставаме да бъдем Негови. Христос е наш посредник. Чрез Него ние сме смятани за истински светии дори когато едва сме започнали да се държим като светии.

В обобщение, хората изправени пред много трудности трябва да издигат духа си признавайки Божията милост и помнейки какво е направил Христос за тях. Тези с по-малко трудности трябва да прогонват арогантността като живеят в страх от Бога.

Да се откажем от притежанията си

„Даже, преди всичко, е голям недостатък у вас гдето имате тѣжби помежду си. Защо по-добре не оставате онеправдани? защо по-добре да не бъдете ограбени?“ (1 Коринтяни 6:7)

За съжаление в този свят ние имаме съдебни дела. По-добре би било ако нямаше такива. Но Бог е допуснал да ги има, за да избегне по-големи злини. Той е допуснал съдебните дела понеже хората са несъвършени. Когато някой отнеме нещо от хората те не желаят да е откажат от него и да го върнат обратно на Бога..

Ние обаче трябва да се имаме за цел да опазим единствено Божието име. Трябва ден след ден да се учим как да даваме слава на Бога и притежанията си обратно на Него. Това включва да даваме обратно на Бога и всичко, което ни е отнето. По този начин ние сме правени напълно свети. Господната молитва ни е дадена, за да ни помогне да помним, че винаги трябва да желаем да се свети Божието име.

Християните не трябва да се чудят когато всичко им бъде отнето – всички притежания, чест, приятели, здраве, мъдрост и т.н. Понеже в края на краищата всичките им притежания ще бъдат унищожени и те ще бъдат разделени от всички неща преди да могат да станат свети и да прославят Божието име. Понеже ако нещо съществува и име за него. Така всичко трябва да бъде отнето, за да останат единствено Бог, Божиите неща и Божието име.

Да действаме с вяра

„А че никой не се оправдава пред Бога чрез закона, е явно от това, „че праведният чрез вяра ще живее“;“ (Галатяни 3:11)

Ние сме свикнали да говорим за вярата по два начина. Понякога говорим за вярата от отделно от делата, а по друго време говорим за вярата придружавана от дела. Точно както един майстор говори за материалите по различни начини и един градинар говори за дърветата като за понякога безплодни, а по някога даващи плод така и Светия Дух говори в Писанието по различни начини за вярата. Понякога Писанието говори за една абстрактна или абсолютна вяра. Друг път говори за вярата така както тя се вижда отвън, в отношението и към другите неща или така както тя е живяна. Вярата е абсолютна и не е свързана с другите неща когато Писанието говори абсолютно за оправданието или за тези, които се оправдават както виждаме в Римляни и Галатяни. Но когато Писанието говори за награди и дела то говори за вярата във връзката с други неща – как тя се появява и как ние я живеем. Библията ни дава няколко примера за такава вяра. *„Единственото нещо, което има смисъл е вяра, която действа чрез любов“* (Галатяни 5:6). *„Върши това и ще живееш“* (Лука 10:28). *„Ако искаш да влезеш в живота пази заповедите“* (Матей 19:17). *„Човекът, който върши тези неща ще живее чрез тях“* (Галатяни 3:12). *„Отклонявай се от зло и върши добро“* (Псалм 34:14). Има безкрайно много подобни стихове в Писанието. В тези и в други подобни стихове, в което е споменато „вършенето“ Писанието винаги говори за „вършене с вяра.“ Ако имаш вяра тогава си в състояние да вършиш дори дела.

Най-добрата молитва

*„А вие се молете така: Отче наш, Който си на небесата, да се свети
Твоето име!“ (Матей 6:9)*

След като осъжда показните и безсмислени молитви Исус дава на Своите ученици една възхитителна, кратка молитва. С нея той ни наставлява как и за какво да се молим. Той ни дава една молитва свързана с множество нужди. Сами по себе си тези нужди трябва да ни убедят ежедневно да се обръщаме към Бога с тези кратки лесно запомнящи се думи. Никой не може да бъде извинен както каже, че не знае как или за какво да се моли.

Да се молим с Господната молитва ежедневно със сигурност е един добър навик, особено за обикновените хора и децата. Можем да се молим с нея сутрин, вечер и на масата – по всяко време и случай. Докато се молим с нея заедно ние представяме нуждите си пред Бога.

Както е било казвано многократно Господната молитва е най-чудесната молитва, която човек някога би могъл да измисли или която някога ни е била давана от небето. Понеже Бог-Отец е дал на Своя Син думите на молитвата и Го е изпратил да ни я даде ние знаем без съмнение, че тази молитва е безкрайно угодна на Отца.

В самото начало на молитвата с думите „Отче наш“ Исус ни напомня какво Бог изисква и обещава. Бог изисква ние да Му отдаваме почитта, уважението и преклонението, които заслужава точно както земните бащи очакват това от децата си. Освен това Бог-Отец иска от нас да се доверим, че Той ще посрещне нуждите ни. Ние преливаме от радост, че сме Негови деца чрез Христос. И така, понеже вярваме, е Той ще ни даде каквото е обещал, ние Му се молим с увереност в името на Христос нашия Господ.

Ангелите чуват хармонията

„Товага Яков отиде по пътя си и ангели Божии го срещнаха.“ (Битие 32:1)

Ангелите са духове, които служат на цялото творение. Тяхната работа на земята е да се борят за доброто на света и за благоденствието на Божиите хора. Работа им в небето е да пеят: „Слава на Бога във висините“ и „Господи Боже ние те хвалим.“ Христос казва, че “небесните ангели винаги гледат лицето на небесния Отец“ (Матей 18:10).

Ангелите добре разбират как работи света. Те знаят, че съществува връзка между щастие и злите хора и злите обстоятелства на верните вярващи. Докато християните все още са на земята те не могат напълно да разберат това или да проумеят как то може да е вярно. В края на света, след този живот, ние ще разберем как всичко това пасва заедно.

Хората, които не познават принципите на музикалната хармония трудно разбират как различните звуци произвеждани от органа или арфата могат да доведат до такава прекрасна музика. В този живот ние чуваме звуците, не симфонията. На нас ни се струва, че Бог е заспал а дяволът е напълно буден и управлява всичко. Човешкият ум заключава, че нито Бога нито хората контролират света, а че всичко на земята се случва по случайност. Човешката мъдрост не може да схване безкрайната, небесна истина, че Бог е в контрол и позволява много повече неща в света да успяват отколкото да се провалят. Божията доброта се среща по-често от дяволската жестокост. Но човешкият разум ни кара да се чувстваме несигурни понеже срещаме толкова голямо безредие и несправедливост. Ние се чувстваме несигурни понеже не виждаме чрез тази светлина, която имат ангелите. Ние не можем да разберем как правилното и неправилното, живота и смъртта, светлината и тъмнината са в хармония.

Да се държим за Христос

*„А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия човек; но, ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. На тогава, който би поискал да се съди с тебе и да ти вземе ризата, остави му и горната дреха.“
(Матей 5:39-40)*

За християните не е грях да се занимават със светски неща. Вярващите имат отговорности както всички граждани – без значение дали са християни или не. Християните обаче трябва съзнателно да избягват греха и да правят това, което Христос очаква от тях. За разлика от тях хората от света не вършат това, което Христос изисква. Това е причината когато християните воюват във война, завеждат дело или налагат наказание те действат в ролята си на войници, адвокати или съдии. Но в тези роли християните трябва да пазят съвестта и мотивите си чисти. Те не желаят да наранят никого. Затова те живеят живота си едновременно като християни и като светски хора. Те живеят като християни във всяка ситуация понасяйки трудности в света. Те живеят като светски хора покорявайки се на всички закони на страната си, ограниченията на общността и семейни правила.

В заключение, християните не живеят заради видимите неща в този живот. Тези неща са под авторитета на светското управление, което Христос не е премахнал. Външно и физически Христос не желае от нас да престъпваме светските власти и не очаква да изоставим светските си задължения. Той желае ние да се покоряваме и да използваме организациите и регулиращите сили на правителството, които пазят обществото от разпад. Но вътрешно и духовно ние живеем под властта на Христос. Неговото царство не е свързано с властта на правителството и не се намесва в нея, но желае да я приеме. Така като християни и като отделни личности ние не трябва да се противим на злия човек. От друга страна като граждани с отговорности в обществото ние трябва да се противим на злото с цялата власт, с която разполагаме.

Отворени за поправка

„Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината, и не отива към светлината, да не би да се открият делата му;“ (Йоан 3:20)

Светът не желае да бъде наказван. Той желае да остане в тъмнина. Той не желае да чува, че това, в което вярва е погрешно. Ако вие също не желаете да бъдете поправяни тогава също можете да напуснете църквата и да поставите името си в някой бар или бардак. Но за да бъдете спасени – и поменете, че след този живот има друг! – вие трябва да приемате поправка.

Ако не желаете да се спасите каква полза имам аз да се занимавам с това? Ако не сте сигурни, че вярвате в ада, вечното осъждение и Божия гняв тогава просто попитайте съседа си за това. Всеки може да ни каже, че всички ще умрем. Накратко ако искат да съществуват църквата и правителството трябва да осветляват злото. Гражданската власт трябва да наказва очевидната тъмнина на обществените пороци и престъпния живот на хората докато ние, проповедниците в църквата, трябва да изваждаме на показ скритата тъмнина на лъжеученията в погрешните вярвания. Ние трябва да се противопоставяме на тези, които учат или мислят, че са праведни поради това, което правят. Ако църквата и правителството престанат да наставляват хората целия свят бързо ще се срути. Ако искат да се спасите и да бъдете християнин тогава бъдете отворен за поправка. Проповедниците трябва да укоряват или да напуснат поста си. Християнинът, който не приема поправка само претендира, че е християнин.

Добрите стари дни

„Да не речеш: Коя е причината Дето предишните дни бяха по-добри от сегашните? Защото не питаш разумно за това.“ (Еклесиаст 7:10)

Когато хората са неблагодарни към нас ние често започваме да се оплакваме. „Днес нещата са по-зле отколкото в добрите стари дни.“ Но не трябва да говорим така. Възрастните хора са склонни да казват: „Когато бях дете всички беше по-добро.“ Те са хора, които „хвалят отминалите дни,“ както казва един поет. Но авторът на Еклесиаст казва, че това не е вярно. Нещата никога не са били особено добре. Ние осъзнаваме колко зле са нещата сега понеже докато остаряваме и нещата, които ни ядосват нарастват.

Деца не отдават особено внимание на новините за това, че някой е ограбил или убил някой друг. Те продължават да си играят, тичат и яздят. Мислят си, че най-лошото нещо на света е някой да им открадне камъчетата. Само тогава се ядосват. Но когато станат възрастни те започват да стават чувствителни за проблемите и неблагодарността на хората около тях. Започват да се ядосват когато кон си супи крака, когато добитъка не наддава добре и т.н. Светът винаги е бил пълен с проблеми, но ние не винаги сме ги забелязвали. Когато сме били деца нищо не ни е притеснявало. Животът ни е бил относително спокоен. Но светът винаги е бил зъл. Затова уверете се, че сърцата ви са тихи и мирни. Не се разстройвайте когато виждате тези злини. Макар вие да не можете да промените света уверете се, че вие се променяте в един нов човек.

Границите на правителството

„Почитайте всички; обичайте братството; от Бога се бойте, царя почитайте.“ (1 Петър 2:17)

Светското управление не се простира по-далеч от външните и физическите неща. Бог може да толерира светското управление понеже то не се занимава с греха, добрите дела или духовните въпроси. То се занимава с други неща като пазенето на градове, изграждане на мостове, събиране на данъци и такси, осигуряване на защита, опазване на земята и хората и наказване на престъпниците. Така християните трябва да се покоряват на държавните служители дотогава докато тези служители не им заповядват да направят нещо срещу съвестта им. Християните се покоряват без да бъдат принуждавани понеже те са свободни във всичко.

Ако един император или принц ме попита за моята вяра аз със сигурност ще им кажа не поради държавната власт, а понеже трябва да изповядвам публично вярата си. Ако обаче той ми заповяда да вярвам това или онова аз бих отговорил: “Господине, погрижете се за светските неща. Вие нямате власт да нахлувате в Божието царство. Аз няма да ви се покорявам. Вие не допускате никой да навлиза във вашата територия. Ако някой престъпи границите ви без вашето позволение, вие ще го застреляте. Мислите ли, че Бог ще толерира желанието ви да го свалите от Неговия трон и да поставите себе си на него?”

Петър нарича светските управления просто човешки институции. Те нямат властта да се намества в начина, по който Бог управлява света. Те нямат власт да дават заповеди свързани с вярата.

Вечният живот започва сега

„Истина ви казвам, който вярва има вечен живот“ (Йоан 6:47)

Човек може да проповядва 100 000 години за тези думи и да ги подчертава отново и отново. Да, човек не може да говори достатъчно за тези думи. Тук Христос конкретно обещава вечен живот на вярващите. Той не казва, че ако вярваме в Него ние *ще имаме* вечен живот. Той казва, че щом повярваме в Него ние *вече имаме* вечен живот. Той не говори за някакъв бъдещ дар, а за настоящ. Той казва: „Ако вярвате в Мен вие сте спасени. Вие вече имате вечен живот.“

Този пасаж е крайгълният камък на нашето оправдание. В него ние можем да разрешим споровете за това как получаваме Божието одобрение. Добрите дела не ни водят в небето нито ни препоръчват пред Бога. Само вярата може да направи това. Разбира се, ние трябва да вършим добри дела и да живеем свят живот в покорство на Бога. Но тези усилия няма да ни помогнат да заслужим спасение. Ние вече имаме вечен живот. Ако не сме го получили докато сме още тук на земята няма да го получим никога и когато сме си отишли оттук. Веният живот трябва да бъде намерен и приет докато сме още в това тяло.

Как обаче намираме вечния живот? Бог става наш учител, понеже Той ни казва за вечния живот чрез тези, които проповядват Неговото Слово. Той ни убеждава, че ние трябва да приемем Словото Му и да вярваме в Него. Така се започва. Същите тези думи, които ние чуваме и вярваме ни водят не към някой друг, а към личността на Христос, роден от дева Мария. Бог няма да ни заведе на някое друго място. Ако вярваме в Христос и се прилепваме към Него ние сме изкупени от физическата и духовната смърт. Ние вече имаме вечен живот.

Купени с цена

„С цена сте били купени, не ставайте роби на човеци“ (1 Коринтяни 7:23)

Тук Павел ни забранява да ставаме слуги. Без съмнение той казва това като общо водителство срещу тези, които се опитват да разрушат свободата и равенството на вярата и прекалено да поробят съвестта ни. Например, ако някой учи, че християнинът по никакъв начин не може да се ожени за жена, която не е християнка или да остане женен за нея както учат някои църкви тогава този човек поробва свободата, на която тук учи Павел. Всъщност този човек желае да накара християните да се покоряват повече на него отколкото на Божието Слово, което Павел казва, че означава да служим на човеци. Хората, които следват този учител мислят, че са слуги на Бога и че служат на Него докато всъщност те служат на човешки учения и стават слуги на други хора. Това е вярно и за тези, които християнинът трябва да се обреже отнемайки по този начин християнската свобода.

Така по всякакъв начин Павел е загрижен за християнската свобода и предупреждава срещу оковите и затворът на човешкото управление. Павел прави това ясно когато казва: *„С цена сте били купени.“* Той има предвид, че Христос ни е купил със Собствената Си кръв и ни е освободил от всеки грях и закон, както казва в Галатяни 5:1.

Свободата, която Христос е купил обаче не е това, което светът има предвид под свобода. Тя не премахва ролите, които хората имат помежду си както слуга или господар или съпруга и съпруг. Бог не желае тези роли да се променят. Той иска да ги почитаме. Той ни променя вътрешно и духовно. Пред Бога никакъв закон не ни обвързва и не ни държи пленници. Ние сме истински свободни във всичко. Преди ние сме били хванати в греховете си, но сега всичките ни грехове са си отишли. Така че каквито и външни роли или отношения все още да съществуват те нямат нищо общо с греха или заслугите пред Бога.

Да слушаеме Христос

„А вашите очи са блажени, защото виждат, и ушите ви, защото чуват.” (Матей 13:16)

Някои хора слушат какво казва Христос, но не вярват, че Отец говори. Те не вярват, че Неговите думи са думите на Отца. Затова Бог трябва да ги привлече допълнително. Когато те чуват Словото Бог докосва сърцата им с него. Тогава, чувайки Бог да говори, те са способни да вярват, че слушат думите на Отца.

Научете какво означава да ви привлече Отец. Това означава да слушате думите излизащи от устата на Христос. Трябва да се учите от Него. Не трябва да се отдалечавате от Неговите думи. Не разумът ви е довел до вярата. Христос преодолява вашата себеизмама и разум. Той осъжда хората, които отхвърлят изговорените Му думи и чакат да се случи нещо специално. Те се надяват, че Отец ще им проговори лично от небето и директно ще им даде Светия Дух. Те искат да чуят силен глас от небето, но това няма да се случи.

Единственият начин да чуем както ни казва Отец е чрез Сина. Вие ще чувате думите на Христос, но това няма да е достатъчно, за да ви привлече. Вашият разум казва, че Христос е само един човек и думите Му са просто човешки думи. Но ако с наслада мислите над Словото – четейки го, слушайте го да се проповядва и обичайки го – скоро ще достигнете до момента, в който да кажете: „Това наистина е Божие Слово!” По този начин вярата застава до разума.

Бог може да поправя грешките

*„Началото на мъдростта е страх от Господа; Всички, които се управляват по Него, са благоразумни; Неговата хвала трае до века.”
(Псалм 111:10)*

Трябва да се пазите от две крайности. Едната е да станете арогантни относно своите мъдрост и планове. Другата е да бъдете потиснати когато нещата не вървят на добре. Бог прощава и дори благославя грешките на верните хора. В моята арогантност аз често съм правил най-големи грешки и най-глупави неща докато съм се опитвал искрено да помагам на хората и да дам добър съвет. Когато правя такива грешки аз се моля искрено на Бога молейки Го да ми прости и да поправи това, което съм сторил. Важните и верни водачи често причиняват голяма вреда чрез своите съвети и действия. Ако Бог няма милост към тях и не поправя всичко светът би бил ужасно място.

Всички ние правим грешки. Смятаме себе си за мъдри и знаещи. И все пак в искреното си желание да помогнем можем да причиним вреда. Ако Бог в Своята мъдрост и състрадание не поправяше нашите грешки живота ни щеше да бъде каша.

Ние приличаме на фермер, чийто коне се затрудняват да носят тежък товар. Мислейки, че колелетата на колата са твърде широки той ги стеснява. Това само кара товарът да затъне толкова дълбоко в калта, че колата изобщо не може да бъде помръдната.

Означава ли това, че хората не трябва да правят нищо и просто да бягат от всяка отговорност? Съвсем не. Вие трябва вярно да вършите работата, която Бог ви е поверил. Не разчитайте на собствената си мъдрост и сила и не претендирайте, че сте толкова умни и важни, че всичко трябва да бъде направено по вашия начин. Не се срамувайте да паднете на колене и да се молите: „Скъпи Боже, Ти си ми дал тази работа. Моля Те, учи ме и води ме. Дай ми знанието, мъдростта и силата, за да изпълнявам задълженията си неуморно и добре.”

Грижа за ежедневните нужди

„Затова ви казвам: Не се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната, и тялото от облеклото?“ (Матей 6:25)

В този текст Исус произнася една унищожителна проповед срещу грижата. Грижата показва липса на доверие и поради тази причина тя се противопоставя на благовестието на Христос. Грижата е един проблем за света както цяло както из а християните.

Дяволът мрази всеки, който желае да живее християнски живот и казва, че Христос е Господ. Дяволът, владетелят на този свят, постоянно се противи и бори срещу вярващите. Той не може да и нападне чрез Божието Слово и вяра, така че ги напада с това, което лежи в неговата сласт и контрол. Вярващите са хванати в телата си, които все още се намират в царството на сатана. Така че той ги преследва и затваря, лишава ги от храна и пиетие и постоянно заплашва да им отнеме притежанията и богатството. Когато това се случва вярващите естествено се опитват да намерят начин да избегнат тези напасти и да не изгубят притежанията си.

Хората от този свят обаче хвалят тези, които се стремят към богатство и притежания. Вместо да виждат стремежът към богатство като неспособност да се доверят на Бога те го смятат за похвална добродетел и достойна черта на характера.

Отбележете какво означава да се служи на богатството. Това означава неуместна загриженост за житейските нужди и необходимости, като грижа какво ще ядем и какво ще облечем. Накратко това означава да мислим единствено за този живот и да събираме голямо богатство погрешно смятайки, че този живот ще продължи вечно. Ние не трябва да смятаме ежедневните необходимости като яденето, пиенето и покупката на дрехи както служене на или почитане на богатството. Купуването и складирането на храна е същностно за живота. Грях е обаче да се грижим за ежедневните необходимости и поставим сърцето си в тях като източник на утеха и сигурност.

Злите желания в нас

„Възлюбени, умолявам ви, като пришелци и чужденци на света, да се въздържате от плътски страсти, които воюват против душата;“ (1 Петър 2:11)

Петър посочва, че никой вярващ не е напълно съвършен и чист. Някои смятат, че този текст се отнася единствено за грешниците, сякаш вярващите нямат никакви греховни желания. Но изследвайте внимателни Писанието и отбележете: От една страна пророците понякога говорят за вярващите сякаш те са чисти във всяко отношение. От друга страна те също говорят за тях като все още имащи греховни желания и борещи се срещу греха. Някои хора не се чувстват удобно и с двете истини. Затова мислете за християните като за притежаващи две части – вътрешна, която е вяра, и външна, която е греховната природа. Ако гледате на християните единствено в съответствие с вярата те изглеждат чисти и изцяло непорочни понеже Божието Слово не намира нищо нечисто в тях. Когато вярата влезе в сърцето на човека и сърцето я приеме всичко става съвършено във вярата и ние сме царе, свещеници и Божий народ. Но понеже вярата живее в нас и ние все още сме в света ние понякога чувстваме зли наклонности като нетърпеливост, страх от смъртта и т.н. Все още има недостатъци в нашата греховна природа понеже вярата все още няма пълна власт над външната ни природа.

В Лука 10:30-37 един човек пътувал от Ерусалим към Ерихон и попаднал на разбойници, които го били и го оставили полумъртъв. По-късно един самарянин превързал раните му, взел го и се погрижил за него. Понеже за този човек се погрижили той повече не бил смъртно болен и било сигурно, че ще живее. Той имал живот, но все още бил напълно здрав. По същия начин ние имаме Христос и със сигурност притежаваме вечен живот, но все още не се наслаждаваме на пълно здраве. Някои от злите желания все още остават в нас.

Бог е добър

„Славете Господа, защото е благ, Защото Неговата милост трае до века.“ (Псалм 118:1)

Не трябва да разбираме думите *добър* и *любов* по някакъв безстрастен начин. Не преминавайте бързо през тези думи. Не ги изговаряйте прекалено бързо или без нужното преклонение когато сте в църква. Помнете, че това са силни, актуални и значими думи, които подчертават Божията доброта. Бог е добър – много по-добър от хората. От дълбината на сърцето си Бог е склонен да помага на хората и винаги върши това, което е добро. Той не обича да се гневи и да наказва хората. Той прави това единствено когато е необходимо – когато е принуден от човешкото нечестие и упорития отказ на хората да се променят. Хората никога не могат да са толкова търпеливи колкото е Бог. Те биха наказали сто хиляди пъти по-скоро и по-сурово от Бога.

Бог доказва без капка съмнение, че е добър и любящ. Неговата ежедневна и непрестанна доброта показва това по богат и мощен начин. Този псалм казва: *„Любовта Му пребъдва до века.“* С други думи, Бог винаги прави това, което е най-добро за нас. Той осигурява необходимото за нашите тела и души и ни пази денем и нощем. Опазва живота ни. Той прави слънцето да свети за нас и небето, огънят, въздухът и водата да ни служат. Господ прави земята да ни доставя всичко, от което се нуждаем – жито, храна, добитък, дърва и ресурсите, чрез които правим вино и облекло. Той ни дава злато и сребро, домове и семейства, съпрузи деца, животни, птици и риби. Кой може да избори всички Божии благословения?

Сила и слабост

„Но като се преполовяваше вече празникът, Исус възлезе в храма и почна да поучава“ (Йоан 7:14)

Исус отишъл на празника тайно. Това накарало враговете Му да се възгордеят. Но Исус бил покорен на Бога и не се страхувал от тяхната ярост. Той не просто отишъл в Ерусалим, а застанал сред храма. Това било мястото където най-големите Му неприятели, фарисеите, имали най-голяма сила и власт. Отхвърляйки всеки страх Христос ги предизвикал в тяхната собствена игра. Не ги попитал дали са съгласни да проповядва. Пренебрегнал техният религиозен авторитет и гражданска позиция и не поискал разрешение. Вместо това Той влязъл в храма с ентузиазъм и духовна сила и започнал да поучава. Христос не попитал: „Г-н Анна, г-н Каиафа, имате ли нещо против да проповядвам?“ Вместо това Той взел върху Себе Си свещеническото служение. Много смело било от Негова страна да върви пред очите им. По-рано те го предизвикали и го нарекли нерешителен и уплашен. Сега трябвало да стоят и да слушат как Той проповядва.

Йоан описва тази случка за наша утеха. Никой не трябва да се страхува когато Бог Си позволява да изглежда слаб докато света се хвали и превъзнася. Същото е вярно за всеки християнин, особено за проповедниците. Те често са слаби и свити докато могъщите им противници тропат с крака и заплашват. Това не е нищо ново. Ние трябва да свикнем с него. То не се случва само с нас. Случвало се е и с апостолите и пророците. Те изглеждали слаби сравнени с неприятелите си. И все пак именно в своята слабост те били най-силни.

Фалшиво съжаление

„Но Бог дойде насъне, през нощта, при сириеца Лавана и му каза: Внимавай да не речеш на Якова ни зло, ни добро.“ (Битие 31:24)

Лаван бил предупреден в сън да се отнася грубо с Яков. Но той все продължил да го преследва. Било му казано да не наранява Яков, но той бил толкова ядосан, че въпреки това заплашил да му стори зло. Лаван не желал да се провали. Той не искал хората да мислят, че плановете му са се провалили и че се връща без да е постигнал това, което възнамерявал. Мислел, че ще бъде опозорен ако не изпълни всички яростни заплахи, които бил изговорил пред някого.

Лаван е добър пример за един лицемер, който се преструва, че се покаява. Невярващите често претендират, че истински съжаляват и казват, че ще променят начина, по който мислят и действат, но вътре в себе си знаят, че това е лъжа. Когато Давид признал, че е съгрешил (2 Царе 12:113) това било нещо напълно различно от времето когато Саул признал, че е съгрешил (1 Царе 15:24). Те използвали едни и същи думи, вероятно дори един и същ тон на гласа и показвали едни и същи чувства на съжаление, но мотивацията им била съвсем различна.

Когато невярващите казват, че съжаляват за греховете си тяхната тъга всъщност е израз на разочарование, че повече няма да са в състояние да правят каквото си искат. Те не желаят истински да променят поведението си. Когато крадците изразяват съжаление те имат предвид, че не могат повече да крадат. Лаван е представен по този начин. Дълбоко в себе си той не се покаява. Неговата скръб е просто външна изява. Хората, които искрено се покаяват не се страхуват от нищо освен от Божия гняв и неодобрение. Те не се притесняват от това, че ще се окажат унижени и опозорени пред другите хора дотогава докато Бог е на тяхна страна.

Вярата носи свобода

„като знаем все пак, че човек не се оправдава чрез дела по закона, а само чрез вяра в Исуса Христа, – и ние повярвахме в Христа Исуса, за да се оправдаем чрез вяра в Христа, а не чрез дела по закона; защото чрез дела по закона няма да се оправдае никоя твар.“ (Галатяни 2:16)

Не правете грешката да мислите, че християните са хора, които никога не грешат нито се чувстват грешни. Вместо това заради своята вяра в Христос Бог просто не им вменява техните грехове. Това учение е утешително за тези, чиято съвест е ужасена. Ние имаме добра причина често да се опитваме да внушим на хората, че греховете им са простени и че правдата е вменена на вярващите заради Христос. По подобен начин християните не трябва да имат нищо общо с греха или със закона.

Дотолкова доколкото сме християни ние стоим над закона и греха. Христос е Господ на закона. Той присъства и е заключен в сърцата ни точно както скъпоценния камък е здраво закрепен за пръстена. Когато законът ни обвинява и греха ни ужасява всичко, от което се нуждаем е да погледнем към Христос. Когато сме се хванали за Него чрез вяра ние имаме победител над закона, греха, смъртта и дявола с нас. Понеже Христос владее над всички тези неща ние не можем да претърпим вреда.

Това е причината, поради която християнина, представен правилно, е свободен от всеки закон както външен така и вътрешно. Но забележете, че аз казах: „до степента, в която сме християни“ не просто дотолкова доколкото ние сме хора и имаме съвест. Ние сме свободни дотолкова доколкото имаме съвест, която е променена и направена богата чрез вяра. Тази вяра е голямо и неизмеримо съкровище – както казва Павел „един неизказан дар“ (2 Коринтяни 9:15), един дар, който не може да бъде достатъчно високо издигнат и прославен. Това ни прави деца и наследници на Бога.

Исус е светлината

„Той дойде за свидетелство, да свидетелства за светлината, за да повярват всички чрез него. Не беше той светлината, но дойде да свидетелства за светлината.“ (Йоан 1:7-8)

Противниците ме обвиняват, че уча, че единствено Бог трябва да бъде почитан и уважаван. Те твърдят, че се отнасям със светиите сякаш те никога не са направили нищо добро или полезно през живота си. Те питат: „Не трябва ли да кажем, че поне Йоан Кръстиел е бил достоен за нещо?“

Аз не пренебрегвам Йоан. Почитам го и го уважавам. Въпреки това Йоан е слуга на Господа, а не Самият Господ. Йоан сочи към истинската Светлина и води хората към нея, но той не е Светлината. Неговата роля със сигурност била по-важна от тази на пророците. Йоан не пророкувал, като са правили другите, че в някой ден Господ ще дойде. Вместо това той посочил с пръста си Господа, който стоял точно там и казал: „Погледнете, ето Го!“ Заради това аз твърде много почитам Йоан. Благодарен съм, че Бог ни е дал такъв верен пророк, чийто уста говорят за истинската Светлина и чийто пръст сочи към Божия Агнец. Въпреки това аз не мога да завися от Йоан за спасението си. Не мога да се надявам на неговата правда, аскетичен живот и добри дела. Йоан признава, че той не е Месията когато казва: „*Не съм аз Христос*“ (Йоан 3:28). Но за Христос той казва: „*Той трябва да расте, аз да се смалявам*“ (Йоан 3:30). Христос казал, че Йоан е най-великият човек, който някога се е раждал (Матей 11:11) и че бил много повече от пророк (Матей 11:9). Въпреки това Йоан не бил Светлината. Така ако светостта, аскетичния живот, дрехите и храната и отказът да пие вино на Йоан не могат да ни помогнат да получим вечен живот и спасение тогава никой друг светец, който е по-малък от Йоан, няма да може да направи дори по-малко за нас.

Да се молим в трудни моменти

„А когато Езекия взе писмото от ръката на посланиците та го прочете, Езекия възлезе в Господния дом и го разгъна пред Господа. И Езекия се помоли пред Господа“ (Исая 37:14-15)

Тази глава на пророк Исая съдържа една интересна история за цар Езекия. Асирийците нападали Ерусалим с голяма армия и заплашвали да го превземат. Положението изглеждало безнадеждно. Цар Сенахириб се подигравал безмилостно на Езекия. Сенахириб се присмивал на нещастieto на Езекия като му написал писмо пълно с обиди към Бога, за да накара богобоязливия цар да изгуби всяка надежда. Вместо да изгуби надежда Езекия влязъл в храма, отворил писмото пред Бога, коленичил с лице докосващо земята и се помолил с една сърдечна молитва.

Да се научим да се молим когато имаме неотложен проблем или когато трябва да се бием изисква голяма дисциплина. Вместо да се молим ние се измъчваме с безпокойство и грижи. Всичко, за което можем да мислим е как да се отървем от проблема. Дяволът често ни изиграва когато се появява изкушение и страдание, без значение дали става въпрос за физически или духовни неща. Той веднага идва и ни кара да се безпокоим за проблема докато той ни обсеби изцяло. По този начин той ни държи далеч от молитвата. Той толкова ни обърква, че ние дори не мислим да се молим. Когато най-накрая започнем да се молим ние вече сме наполовина наполовина мъртви от себеизмъчване. Дяволът знае какво може да направи молитвата. Поради това той създава толкова много препятствия пред нас, за да не стигнем никога да молитвата.

На основата на тази история в Исая ние трябва да развием един навик да падаме на коленете си и да поставяме нуждите си пред Бога в момента, в който се появи неотложен проблем. Молитвата е най-доброто лекарство за него. То винаги работи и никога не се проваля – стига само да го използваме!

Каквото и да поискате

„И каквото и да поискате в Мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина.“ (Йоан 14:13)

Какво има предвид Христос когато казва: *„Каквото и да поискате в Мое име ще го сторя?“* Аз бих предположил, е Той трябва да каже: *„Каквото и да поискате от Отца Той ще го стори.“* Но в този текст Исус сочи към Себе Си. Това са забележителни думи ако са изречени от човек. Как е възможно един обикновен човек да каже нещо толкова велико? С тези прости думи Христос ясно сочи, че Той е истинският и всемогъщ Бог, равен с Отца. Понеже всеки, който казва: *„Каквото и да поискате ще го сторя“* казва: *„Аз съм Бог, Който може и ще ви даде всичко.“* Защо иначе християните трябва да се молят в името на Исус?

Защо хората призовават светци във време на нужда – св. Георги като защитник във война, св. Себастиан за защита от болести и други за други трудности – освен ако те не вярват, че тези светии ще отговорят на молитвите им? Но Христос заделя тази роля а Себе Си. С други думи Той казва: *„Аз няма да заповядам на други да направят това, което се молите. Аз Сам ще го сторя.“* Затова Той може да ни помогне във всяка ситуация с това, от което се нуждаем. Той е по-силен от дявола, света и всяко създание.

Никое същество – човешко или ангелско – никога не е имало нито ще има такава сила. Христос притежава цялата Божия сила и мощ. Тук Христос обобщава какво можем да искаме от Него в молитва. Той не ограничава Своето обещание като добавя: *„Това се отнася единствено ако се молите за злато, или сребро, или за нещо, което другите хора могат да ви дадат.“* Той казва, че ще направи *„каквото и да поискаме.“*

Божият призив и избор

„Затова, братя, постарайте се още повече да затвърдявате вашето призивание и избиране; защото, като вършите тия добродетели, никога няма да изпаднете.“ (2 Петър 1:10)

Макар призивът, за който тук говори Петър да е достатъчно силен сам по себе си той не ви се струва достатъчно силен и твърд. Това е понеже вие не сте напълно сигурни, че той се отнася до вас. Затова Петър желае да ви накара да усетите по-силно този призив и избор чрез добри дела. Петър смята плодът на вярата за много важен. Този плод е насочен към нашите ближни и е служба спрямо тях. Но плодът не остава извън нас. Вярата бива подкрепена чрез плода, така че ние вършим все повече и повече добри дела. По този начин тази сила е много по-различна от телесната сила. Ако използваме прекалено много физическа сила ние се чувстваме наранени и изтощени. Но с духовната сила колкото повече я използваме толкова по-силна става тя. А ако не я използваме тя намалява.

Ние не трябва да оставяме вярата да си почива. Тя става по-силна чрез култивиране и практика докато ние ставаме по-уверени в своят призив и избиране. Ние се уверяваме, че няма да се паднем.

Освен това този текст ни дава насока как да се отнасяме към избора. Има много лекомислени духове, които не знаят какво означава силна вяра. Те скачат, застават на върха и желаят да разберат чрез човешкия си разум дали Бог ги е избрал. Те правят това, за да се почувстват уверени. Трябва да бягаме от подобен подход понеже той не е правилният път. Ако искаме да се почувстваме сигурни трябва да подходим по начина, по който Петър говори тук. Ако изберем различен от него вече сме се провалили. Но ако култивираме и практикуваме вярата си с течение на времето ще се уверим, че никога няма да се спънем.

Да презираме света

„Суета на суетите, казва проповедникът; Суета на суетите, всичко е суета.“ (Еклесиаст 1:2)

Книгата Еклесиаст осъжда не това, което Бог е направил, а човешките зли намерения и стремежи. Ние не се задоволяваме с това, което Бог е направил и ни е дал. Затова ние се стремим да натрупаме повече притежания и да постигнем повече слава сякаш ще живеем завинаги на тази земя. Отегчаваме се от това, което имаме в момента, след това се стремим към повече неща и след това към още повече. Да се лишаваме от това, което имаме сега понеже отчаяно се стремим да получим повече в бъдеще е срамно и безсмислено.

Тези изопачени тенденции и човешки стремежи авторът осъжда в тази книга, не нещата сами по себе си. По-нататък, в Еклесиаст 5:18 той казва, че нищо не е по-добро за човека от това да се радва и да направи живота си приятен чрез ядене, пиене и удоволствие в това, което прави. Авторът би си противоречал ако осъжда същите тези неща на друго място. Вместо това той просто осъжда злоупотребата с тези неща, което произлиза от погрешно отношение.

Някои глупави хора не разбират добре това и учат неразумни идеи за омраза към света и избягване на всичко в него. Но да живеем сами или да се изолираме от другите не показва правилно презрение към света. Нито пък ако изхвърлим парите си и откажем да ги докосваме показва удачно презрение към парите. Тези, които живеят заобиколени от това, което светът може да им предложи и все пак не се привързват към тези неща са онези, които показват правилно отношение.

По-висша власт

„Тогава служителите си дойдоха при главните свещеници и фарисеите; и те им рекоха: Защо Го не доведохте? Служителите отговориха: Никога човек не е говорил така [както Тоя Човек].“ (Йоан 7:45-46)

Думите на храмовата стража били смирени и въпреки това силни. Стражите не казали арогантно: „Вие, мерзавци, искате да убиете човек, който е от Бога.“ Вместо това стражите останали смирени и покорни на властта на първосвещениците и фарисеите. Те не грабнали мечовете си и не прибегнали до сила. Те останали служители, които знаят своето място. Техния спор се отнасял до духовната реалност. Сърцевината на въпроса се състояла в това, че вярванията и убежденията на стражите се различавали от тези на фарисеите. Те отказали да ги следват. Ние трябва да правим разлика между духовна и светска власт. Един слуга не бива да бяга от господаря си дори ако двамата вярват в различни неща. Бог не желае те да се разделят. Слугата не трябва да се противи или да мърмори срещу своя господар, а да признава неговата власт. Макар слугата да служи смирено на своя господар той все пак им друг Господар – Христос, Който е Господ на съвестта и душата. Той трябва да служи и на Христос понеже светският господар няма власт на съвестта на слугата си. Слугата може да каже на своя господар: „Аз съм се посветил да ти служа с тялото, ръцете и краката си, но не и със съвестта си. Не ми плащат, за да уча Божието Слово и да вярвам в него. В духовните неща аз съм свободен. Аз отговарям пред друг Господар.“

Така ако двама души се различават относно какво да вярват те трябва да останат единни във външните неща на света макар че може да се различават в нещата свързани с вярата и съвестта.

Хората, които имат всичко

„А Исав взе жените си, синовете си, дъщерите си и всичките човеци от дома си, добитъка си, всичките си животни и цялото си имущество, което беше придобил в Ханаанската земя, та отиде в една земя далеч от брата си Якова.“ (Битие 36:6)

Описанието на семейството на Исав е удачно включено в историята на Исаак и Яков. В този текст ние виждаме, че невярващите имат чест и слава на земята. Те са богати и успешни и те владеят света. Те или гледат отвисоко на вярващите или ги потискат както правели потомците на Исав. Поради своята арогантност те презирали и потискали Яков и неговите потомци.

От друга страна Яков имал Божието благословение. Той бил важен водач сред Божите хора. Въпреки това той трябвало да преживее множество трагедии. Той имал толкова много проблеми и толкова голямо нещастие, че изглеждало сякаш всички духовни благословения и дори Божието благоволение му били отнети. Въпреки това накрая Бог подействал по начина, който Мария описва в своята песен: *„Свали владетелите от пресолите им и въздигна смирените“* (Лука 1:52). Христос описва края на безбожните, когато казва: *„Но горко на нас богатите понеже вече сте получили своята награда. Горко на вас които сега сте сити понеже ще огладнеете“* (Лука 6:24-25). И Христос описва края за вярващите когато казва: *„Блажени скърбящите понеже те ще е утешат“* (Матей 5:4).

Невярващите може да са успешни за известно време. Но накрая те ще бъдат унищожени. Вярващите от друга страна ще страдат за известно време. Но те ще намерят защита помощ и утеха в Бога. Той подкрепя натъжените и облекчава тяхната болка. Накрая Бог ще изведе малкото си стадо отвъд страданието и ще награди хората Си с вечен живот и щастие.

Вече не сме осъдени

*„Сега прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса.”
(Римл. 8:1)*

Християните са истински смирени когато истински усещат своя грях и разбират, че са достойни за Божия гняв, присъда и вечна смърт. Така в този живот християните ще бъдат смирявани. В същото време обаче те притежават една чиста и свята гордост, която ги кара да се обърнат към Христос. Обръщайки се към Христос те могат да се измъкнат от усещането за Божия гняв и присъда. Християните вярват, че всеки останал грях няма да бъде използван срещу тях. Те също така вярват, че са възлюбени от Отца. Християните са възлюбени, не заради самите тях, а заради Христос – Този, Когото Бог обича.

От това става ясно как вярата ни оправдава без дела. Става ясно защо ние все още се нуждаем Христовата правда да ни бъде дадена. Грехът, който Бог цялостно мрази, остава в нас. Понеже този грях остава в нас трябва да ни бъде дадена Христовата правда. Бог ни дава тази правда заради Христос – Този, Който е бил даден за нас, Този, Когото ние получаваме чрез вяра.

Междувременно на тази земя ние все още грешим и сме безбожни. Дори вярващите продължават да грешат. Заради това Павел в Римляни 7:23 се оплаква как вярващите все още имат грях в себе си. Въпреки това Римляни 8:1 казва: *„Сега няма никакво осъждение за тези, които са в Христос Исус.”* Кой може да примири тези диаметрално противоположни твърдения: че греха в нас не е греховен, че хората заслужаващи осъждение няма да бъдат осъдени, че нечестивия няма да бъде отхвърлен, че достойните за гняв и вечна смърт няма да бъдат наказани? Единственият, който може да примири тези неща е *„единственият посредник между Бога и хората, човекът Исус Христос”* (1 Тимотей 2:5). Както казва Павел: *„Няма осъждение за тези, които са в Христос Исус.”*

Благодатта и истината на Христос

„Понеже законът бе даден чрез Моисея, а благодатта и истината дойдоха чрез Исуса Христа.” (Йоан 1:17)

Трябва да се научим как ясно да разграничаваме законът даден чрез Мойсей от благодатта дошла чрез Исус Христос. Винаги трябва да разделяме ролята на Христос от тази на Мойсей и да правим ясна разлика между двете. Трябва да знаем точно каква цел изпълнява всяко едно от тези неща, за да не се объркаме. Самият аз бях объркан от това разграничение за повече от 30 години. Не можех да повярвам, че Христос иска да ми покаже милост. Първата заповед ни учи, че Бог желае ние искрено да Му се доверяваме. В същото време ние трябва да се боим от Него повече от всичко останало. С други думи християните приличат на деца, които са били наказани, но които все още обичат баща си и са уверени, че баща им също ги обича. Добрите дела изисквани от първата заповед са свети и трябва да бъдат вършени. Но кой може да живее според тях? Със сигурност никой не може изцяло да изпълни първата заповед. Всеки е грешни освен Христос.

Христос обаче идва при нас и казва: „Аз пролях кръвта Си за теб. Кръвта Ми вика в твоя защита.” От тази благодат и милост Той свободно ни дава прошка на греховете.

Божие то съвършено време

*„Има време за всяко нещо, И срок за всяка работа под небето:“
(Еклесиаст 3:1)*

Никой не може да промени бъдещето независимо колко силно се опитва. Как може човекът, който не знае какво идва, да промени нещо, което все още не се е случило? Бог желае ние да изпилваме това, което Той ни е дал без да Му казваме кога или как да ни го дава. Всичко това е в Божите ръце. Не трябва да смятаме, че всичко е в нашите ръце, за да го използваме каквато си искаме. Бог е Този, Който ни го дава на първо място.

„Има време за всичко“ означава че всичко се случва когато Бог пожелае то да се случи. Ако хората се опитват да планират и да направят всичко от себе си без да признават, че Бог е в контрол, няма да постигнат нищо освен провал. Мнозина се трудят усърдно, за да забогатеят, но не успяват. Други получават богатство без въобще да се опитват. Причината е, че Бог е дал удачно време за едните, но не и за другите.

Така земните хора се стремят към това, което желаят да имат. Но всичките им стремежи водят единствено до огорчение. Те не постигат нищо понеже не чакат удачното време. Като знаем това ние трябва да оставим всичко на Бога, да използваме това, което имаме междувременно и да не се оплакваме за нещата, които желаем да получим в бъдещето. Ако не следваме този съвет животът ни ще бъде пълен с трудности и разочарования.

Отец сочи към Христос

„Тогава Му казаха: Где е Твоят Отец? Исус отговори: Нито Мене познавате, нито Отец Ми; ако познавахте Мене, бихте познавали и Отца Ми“ (Йоан 8:19)

Когато фарисеите попитали: „Къде е твоят Отец?“ те казвали: „Ние не сме чули свидетелството на Отец. Чудесата, които ти вършиш, като възкресение на мъртви не доказват нищо.“ Фарисеите искали Исус да покаже Отец пред очите им, така че те да могат да го почувстват и докоснат сякаш Той е стена. Иначе те не биха повярвали или приели това, което Той казвал. Но Исус сочел към свидетелството на Отец не така, че те да могат да видят или докоснат Отец, но така че да могат да вярват. Свидетелството на Отец трябвало да го води към Неговото Слово. Филип също казал на Христос: „Покажи ни Отца“ (Йоан 14:8). Но Христос не ни показва Отец по начина по който желаем. Вместо това Отец ни показва Христос, Който казва: „Отец сочи към Мен не обратното. Той е Този, Който ни показва Христос. Той свидетелства за Мен. Вие трябва да правите това, което Той казва и да слушате думите на Неговото свидетелство.“

Това е основната идея на аргумента: ние винаги трябва да държим Исус пред очите си. Дяволът постоянно ни изкушава да оставим Христос и да търсим Отец казвайки ни: „Това или онова ще му е угодно.“ Междувременно ние пренебрегваме Христос – Този Когото Отец е изпратил – така че да можем да слушаме единствено Него. Ние отговаряме подобно на фарисеите и отхвърляме Христос. Ние се чудим: „Къде е Отец?“ Това е въпросът, който задава света.

Това е най-голямото изпитание на нашата вяра. Ние трябва да посветим на Христовото Слово и да се обучаваме да се държим за Него, така че никога да не губим Исус от погледа си.

Да не ставаме лениви

„И желяем всеки от вас да показва същото усърдие за пълна увереност в надеждата до край; да не бъдете лениви, но да подражавате ония, които чрез вяра и устояване наследяват обещаните благословения.” (Евреи 6:11-12)

Божите благословения не идват при хората, които са лениви и спят. Соломон не е имал за цел да забрани работата когато е казал, че Бог дори и насън дава храна на тези, които обича (Псалм 127:2). Той е искал да каже, че ние трябва да имаме мирна и спокойна съвест. Работата няма да навреди на спокойния сън, който Бог дава на тези, които имат вяра и увереност в Него. Ние трябва да имаме спокоен ум и чиста съвест. Христос казва: *„Не се безпокойте за утрешния ден...Доста е на ден злото, което му се намира”* (Матей 6:34). Не създавайте собственото си нещастие. Спете добре и не питайте: *„Какво ще ядем? Какво ще пием?”* (Матей 6:31).

Нямам предвид хората да станат лениви. Те трябва да работят. Бог не дава благословенията си на тези, които са лениви и се излежават хъркайки. Той желяе грешната ни природа да бъде контролирана и убита. Както казва Павел: *„Тези, които са Исус Христови са разпънали грешната природа заедно със страстите и похотите й”* (Галатяни 5:24). Макар че Божите благословения ни дават необходимото, а не нашата работа, Бог все още желяе ние да вършим задълженията си, които сме призовани да вършим. Ние се упражняваме, за да не ставаме лениви. Както един нехристиянски поет казал веднъж: *„По природа всички хора биха предпочели да не работят и да правят каквото си искат.”* Не можем да се предадем на леност и безделие. Вместо това трябва да работим усърдно и вярно, за да извършим това, което се изисква от нас. Дори в трудни времена, изнурителна работа и гонение ние трябва с надежда да очакваме Божите благословения.

Чукът на закона

„Тогава, защо се даде закона? Прибави се с цел да се изявяват престъпленията, докле да дойде Потомъкът, на Когото биде дадено обещанието; и беше прогласен от ангели чрез един ходатай.” (Галатяни 3:19)

Макар законът да не ни оправдава той все пак е полезен и необходим. Първо, в обществото, той обуздава беззаконните. Второ, той показва на хората, че те са грешници заслужаващи смърт и достойни за вечен гняв.

Защо чукът на закона ни разбива на парчета и ни смазва? Каква е ползата от подобно унижение? То ни показва, че пътят на благодатта е отворен за нас. Така законът е един слуга и ни подготвя за благодатта. Понеже Бог е Бог на смирените, окаяните, притеснените, потиснатите и отчаяните и на тези, които са станали едно нищо. Той вдига принизените, храни гладните и изцелява слепите, успокоява окаяните и притеснените, оправдава грешниците, възкресява мъртвите и спасява отчаяните и осъдените. Понеже Той е всемогъщият Творец, Който прави всичко от нищо. Преди всичко Той ни пази от най-вредната поквара – да смятаме, че сме праведни. Никой не желае да бъде грешник, който е нечист, нещастен и осъден. Но всеки иска да е праведен и свят. Затова Бог използва чукът на закона, за да счупи, смаже и унищожи този звяр с празната му увереност, мъдрост, правда и сила. В резултат той ще научи чрез своето нещастие, че е изгубен и проклет. Когато съвестта бъде ужасена по този начин от закона има място за учението на благовестието и на благодатта, която възстановява и утешава съвестта. Това учение казва, че Христос е дошъл на света не за да пречупи смазана тръстика или да угаси замъждял фитил (Ис. 42:3), а *„да проповядва добри вести на сиромасите...да превърже сърцесъкрушените, да прогласи освобождение на пленниците и да освободи от тъмнина на затворниците”* (Исая 61:1).

Грехът на света

„На следния ден Йоан вижда Исуса, че иде към него, и казва: Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!“ (Йоан 1:29)

От този текст ние научаваме, че всички хора били подведени в греха от дявола и че единствено Агнецът може да ги избави от това. Нашето неверие не е по вина на Исус. Вината е наша. Ако не вярваме то е защото сме привързани към греховете си. Накратко Божият Агнец носи греха на света.

Вие трябва да вярвате и да изповядвате това с целия си живот. Може да си мислите: „Да, зная че Исус е понесъл греховете на Петър, Павел и другите светии. Те са били свети хора. Но кой знае дали Христос ще понесе и моите грехове? Само ако бях добър колкото Петър или Павел.“ Не чувате ли какво казва Йоан? *„Това е Божият Агнец, Който носи греха на света.“* Вие трябва да признаете, че също сте част от света. Родени сте от човека майка и баща – не сте крава или прасе! Тогава следва, че за вашите грехове е платено точно както е платено и за греховете на Петър и Павел. Вие не можете сами да платите за греховете си. Нито пък те са платили за греховете си. Няма изключения.

Затова не слушайте собствените си мисли. Слушайте Божието слово. То обещава прошка на греховете за всеки, който вярва, че Божият Агнец е понесъл греха на света. Чували ли сте това? Агнецът не е пропуснал нищо. Той е понесъл всички грехове на света от началото до края на времето. Следователно Той е понесъл и вашите грехове и ви е предложил Своята благодат.

Сатана е грабнал словото

„А ония край пътя, гдето се сее словото, са тия, които като чуват, Сатана веднага дохожда и грабва посеяното в тях слово.“ (Марк 4:15)

Когато благовестието е поучавано ясно вярващите се утвърждават в своята вяра и те са способни да се пазят от идолопоклонство. Сатана не е доволен когато истината на благовестието е поучавана. Той използва различни начини, за да изопачи Словото и да не позволява на хората да го слушат. В ранната църква се появили еретици. Един твърдял, че Христос не е Божиет Син. Друг казал, че не е син на Мария. По времето на Василий някои отричали, че Светия Дух е Бог. Имаме примери в които Сатана грабва Божието Слово и в наше време. Когато аз и последователите ми започнахме да проповядваме чистото евангелско послание се надигнаха мнозина, които са против Божието Слово и действието му в света. Разбира се, никое от другите изкупения не намаля. Сатана продължаваше да изкушава хората да вършат сексуални грехове и други ужасни престъпления понеже той не желал да вярват в това, което Бог казва и върши. Но църквата и Божиите хора трябва да гледат на атаката на Сатана срещу Божието Слово и дело като особено опасни.

Това е начинът, по който Сатана измамил Адам и Ева. Те изгубили вярата си в Бога и не вярвали повече на това, което Той казал. Вместо това те повярвали на сатанинските лъжи. Когато Сатана лиши хората от вярата им в Бога не е изненадващо, че те стават горди и презират Бога и другите човеци. Накрая те ще се обърнат към прелюбодеяства, убийства и други такива неща. Обръщането гръб на Божието Слово е коренът на всички изкушения. Това води до унищожение и нарушение на всички Божии заповеди. Вярата е източник на всеки грях. Ако Сатана може да изопачи или грабне Божието Слово от сърцата на хората той е постигнал целта си – хората повече няма да вярват в Бога.

Затънали в калта

„Затова не зависи от този, който тича, а от Бога, Който показва милост” (Римляни 9:16)

Дори с огромни усилия да се научим да зависим от Божията милост е трудно – особено за нас, които сме израснали с учението за делата и ни е казвано да гледаме към закона и към собствените ни усилия. Освен това нашата природа клони към вършене на дела. Ние сме толкова вкоренени в навиците си и сърцата и са толкова навикнали на тях, че не можем да престанем да мислим по следния начин: „Ако живеех свят живот и вършех многобройни и велики дела тогава Бог би се смилил над мен.” Така ние се борим както срещу своята природа така и срещу навиците си. Изключително трудно е да променим мисленето си и да направим ясно разграничение между вярата и любовта.

Дори ако вече имаме вяра калта все още полепва по нас. Ние все още се хвалим: „Проповядвах толкова дълго, живях толкова добре и направих толкова много. Бог със сигурност ще забележи това.” Ние искаме да се пазарим с Бога. Искаме да погледне живота ни и да промени съдийския престол в престол на милостта поради това, което сме направили. Но от това няма да излезе нищо. Можете да кажете на другите хора: „Опитвах се да правя добро на всички. Когато се провалях се опитват да се поправя” Но когато застанете пред Бога оставете тези неща у дома. Помнете, че се обръщате към благодатта, не към справедливостта. Който иска нека да опита това. Те ще открият колко различно и трудно е това. Тези, които са затънали в собствените си дела през целия си живот намират за трудно да се измъкнат оттам и да се оставят да бъдат издигнати от вярата.

Да помагаме на хората в нужда

„Но ако някой, който има световните блага, вижда брата си в нужда, а заключи сърцето си от него, как ще пребъдва в него любов към Бога?” (1 Йоан 3:17)

Ако трябва да сме готови да умрем заради другите вярващи не трябва ли да сме още по-готови да се откажем от своята собственост и притежания? Ако имаме притежания и не ги споделяме, ако не даваме храна, питие, дрехи и т.н. – с други думи, ако сме алчни и стиснати – тогава ние не сме християни.

Днес хората високо се оплакват, че тези, които са познали Христос трупат пари. Това се случва до такава степен, че те се страхуват, че Бог може скоро да излее гнева си. Разбира се, Бог е милостив, но Той не е ленив. Той не оставя грешниците ненаказани. Той е милостив към смирените, които се боят от Него. Глупаво е да тълкуваме този текст като отнасящ се до хората изпаднали в крайна нужда. Освен това има няколко степени на любовта: не трябва да си отмъщаваме на враговете; трябва да помагаме на другите вярващи и трябва да подкрепяме членовете на собственото си семейство. Знаем Христовата заповед да обичаме враговете си. Но ние дължим дори повече на вярващите, които ни обичат в отговор. Трябва да помагаме на всеки, който няма достатъчно, за да живее. Но какво да правим ако този човек ни предаде? Трябва да му помогнем отново. Най-много обаче дължим на тези, които са наши сродници. *„Но ако някой не промишлява за своите, а най-вече за домашните си, той се е отрекъл от вярата, и от безверник е по-лош”* (1 Тимотей 5:8). Общо правило е, че ако човек, който има собственост и притежания, но не се грижи за нуждите на своя близък в него няма любов.

Да се радваме на това, което имаме

„По-добре е да гледаш нещо с очите си, Отколкото да блуждаеш с желанието си” (Екlesiаст 6:9)

Радостта от това, което в момента имаме е по-добра от това да оставим сърцето си да блуждае. Трябва да изпозлваме това, което е пред вас вместо да се лкутате пълни с желания. Това направило кучето в баснята на Езоп когато подгонило отражението във водата и по този начин изпунало месото, което държало в устата си. Трябва да изпозлвате това, което Бог е сложил пред вас и да се задоволявате с него. Не трябва да се стремите да задволите собствените си желания понеже те никога няма да бъдат задоволени. Вместо това трябва да изпозлвате каквото Бог е поставиул пред вас. То всичко е твърде добро (Битие 1:31).

Верите хора се задоволяват с това, което в момента имат и считат всичко за дар от Бога. Невярващите обаче се държат по различен начин. Всичко, което виждат пред себе си не е нищо освен неприятност. Те не използват тези дарове нито им се радват. Вместо това те позволяват на сърцата си да бъдат неспокойни. Ако имат пари те не намират удоволствие в тях нито им се радват. Те винаги искат нещо друго. Ако имат съпруг или съпруга искат някой друг. Ако придобият царство не се задоволяват само с едно. Александър велики например искал още цял един свят, който да може да покори.

Трябва да държим очите си върху това, което вече имаме пред нас. Трябва да му се наслаждаваме. Трябва да му се радваме и да благодарим за него на Бога. Бог не желае сърцата ни да се лутат в мисли за различни неща. Този текст ни учи, че трябва да използваме това, което вече имаме. Да оставим сърцата и да се лутат наоколо пълно с желания е безсмислено.

Свобода от греха

„Ако Синът ви освободи ще бъдете наистина свободни” (Йоан 8:36)

Истинската свобода означава да бъдем свободни от греха. Как е възможно това? То става когато слушаме Неговото Слово – Христос се е родил от Мария, пострадал, бил разпънат, умрял, бил погребан и отново възкръснал на третия ден. „О,” може да кажете вие, „добре познавам това послание. Това е много позната проповед.” Но нека отново да научим този урок от децата си понеже то ни казва как можем да бъдем спасени и освободени. „Да,” може да кажем ние, „Това учение е твърде просто. Затова то не работи.” Но добре е, че децата са в състояние да се молят с тези думи и чудесно да ги разбират. Ние всички сме глупаци. Колкото по-образовани и умни ставаме толкова по-малко сме в състояние да разбираме. Ние трябва да проповядваме това послание отново и отново, така че всички да бъдем задоволени и изпълнени с неговото учение. Моят глад обаче все още не е задоволен. Това учение прилича на хляб. Никой не се е изморил да яде хляб. Ние се тъпчем с всякакви храни, но никога нямаме достатъчно хляб освен ако не сме болни не можем да се храним. По същия начин християните никога няма да научат това напълно през целия си живот дори да са са светци или дори Мария или Йоан Кръстител.

Затова ние трябва да седнем с децата до печката и отново да научим този урок. Има някои, които казват, че вече са научили това послание и мислят, че знаят всичко за него. Но когато дойдат трудностите те отчаяно се нуждаят някой отново да им каже тези думи. Те завършват с нуждата едно четири годишно дете да им каже как да вярват.

Повече отколкото можем да си представим

„Фараон още каза на Йосифа: Виж, поставям те над цялата Египетска земя. Тогава Фараон извади пръстена си от ръката си и го тури на Йосифовата ръка, облече го в дрехи от висон и окачи му златно огърлие на шията.“ (Битие 41:41-42)

Павел е напълно прав когато казва, че Бог *„може да направи неизмеримо повече отколкото предполагаме“* (Ефесяни 3:20). За разлика от това нашите молитви обикновено са слаби и незначителни. Йосиф не се осмелявал да се моли за това, което в крайна сметка получил. Сърцето му било като замъждял фитил и пречупена тръстика. Стенанията му приличали на дим, който се издига към небето. Сърцето му било истинска кадилница за тамян. Сладкият аромат, който се издига от едно смирено, стенещо сърце е угоден на Бога. Макар Йосиф да се чувствал все едно, че умира неговите стенания не му причинили никаква вреда.

Дръжте се. Бог ще остане верен. Не се отчайвайте. Хванете се за истината която прогласява псалмистът: *„Чакай Господа. Бъди силен, укрепи сърцето си и чакай Господа“* (Псалм 27:14). Бог няма да угаси замъждял фитил, а ще го направи да гори ярко. Той няма да пречупи прекършена тръстика, а ще я укрепя (Исая 42:3).

Бог иска да ни даде повече от това, което сме поискали, а не просто да изпълни слабите ни молитви. Йосиф не пискал нищо освен да бъде освободен, избавен от затвора и да се върне при баща си. Бог го оставил да се моли за дълго време. В крайна сметка Бог казал: *„Ти не знаеш за какво се молиш (Матей 20:22). Аз ще ти дам повече от това, което искаш или можеш да си представиш (Ефесяни 3:20). Това е причината да чакаш малко повече. Аз искам повече от дим, който се издига към небето.“* Но по-късно Йосиф получил повече от това, за което можел да се надява. Той никога нямал увереността и куража да го поиска. Ние трябва да разберем, че Божиите мъдрост, благодат, милост и сила наистина са с нас така както били с Йосиф. Бог обаче обикновено не ни ги дава по начина, по който ние искаме.

Мъждукаща вяра

„Защото ние чрез Духа очакваме оправданието чрез вяра, за което се надяваме.“ (Галатяни 5:5)

Много малко хора знаят колко слаба и колеблива може да е вярата когато страдат и се борят под един кръст. В такова време вярата и надеждата изглеждат като „замъждял фитил (Исая 42:3). Но през тези ужасни трудности някои продължават да вярват и да се надяват дори когато изглежда, че не останала никаква надежда (Римляни 4:18). Вярвайки в Христовите обещания те се борят срещу усещането за грях и Божия гняв. В края на краищата те ще изпитат този малък проблясък на вяра. Или поне така изглежда вярата на техния човешки разум понеже те едва могат да я усетят. Те ще гледат как тази искра на вяра се превръща в голям огън, който ще изпълни цялото небе и ще погълне ужаса и греха (2 Петър 3:10-12).

Истински верните хора нямат на света нищо толкова ценно колкото тази малка вяра. Те здраво се държат за нея и знаят това, което е неизвестно на целия свят. Те знаят, че греха, смъртта, нещастieto и физическите и духовните злини съдействат за доброто на Божиите избрани. По подобен начин те знаят, че знаят, че Бог е най-близо до тях когато изглежда, че е най-далеч. Той е най-милостивият Спасител когато изглежда, че им е разгневен и ги наказва. Те знаят, че притежават вечна праведност като свое сигурно притежание когато най-силно усещат ужасите на смъртта и греха. С надежда те гледат на вечната правда като на тяхно сигурно притежание скрито за небето. Те са господари над всичко когато са най-бедни – както казва Павел: „*нямащи нищо, а обогатяващи мнозина*“ (2 Коринтяни 6:10). Писанието нарича това приемане на утеха чрез надежда. Но ние не сме в състояние научим това умение без да преминаем пред големи трудности.

Родени за добри дела

„Исус в отговор му рече: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство.” (Йоан 3:3)

Едно дете, което ще се роди след две години все още не съществува. Жената, която ще износи и роди детето все още е девица и детето все още не е заченато. То не може да направи нищо понеже все още не съществува. Всеки може да разбере това. По същия начин всички дела, без значение колко скъпоценни и добри са те, са без всякакво значение докато не са духовно родени. Те водят единствено до грях и смърт. Затова Исус казва, че Никодим и всички фарисеи не са нищо ако не Го приемат понеже не са родени отново. Но какво ще стане с тези, които правят дори по-малко от Никодим? Какво ще стане с тези религиозни хора, чийто дела са нищо сравнени с тези на Никодим? Никой от тях няма да е способен да върши добри дела, които са угодни на Бога, понеже те не са родени отново. Едва тогава те ще са способни да вършат добри дела. Ние не осъждаме добрите дела. Но хората трябва първо да бъдат подготвени да вършат добри дела като се родят отново. Едва тогава те ще са способни да вършат добри дела.

Ако искате един дърводелец да изгради къща той трябва първо да съществува. Понеже какво ще бъде изградено ако дърводелецът все още не се е родил? Същото е вярно и за добрите дела. Правенето на добри дела не прави човека добър. Първо се запитайте дали сте се родили отново. След това се запитайте какви дела трябва да вършите. Много хора обаче не приемат това. Те погрешно смятат, че добрите им дела могат да ги спасят. Уверете се, че сте новородени. Понеже ако не сте добрите ви дела са безполезни.

Божие одобрение към нас

„Тъй също и Авел принесе от първородните на стадото си и от тлъстината му. И Господ погледна благосклонно на Авела и на приноса му а на Каина и на приноса му не погледна така. Затова Каин се огорчи твърде много и лицето му се помрачи.” (Битие 4:4-5)

Божие одобрение не се основава на това, което човекът прави. Вместо това Той приема това, което човекът прави понеже вече е одобрил този човек. Човек не заслужава Божие одобрение чрез доброто, което той върши. Понеже Бог гледал благосклонно на Авел Той и приел неговата жертва. Бог не погледнал благосклонно на Каин затова не приел жертвата му. По този начин Авел имал Божие приемане още преди да направи каквото и да е.

Авторът на Евреи пише: *„С вяра Авел принесе Богу жертва по-добра от Каиновата, чрез която за него се засвидетелствува, че е праведен, понеже Бог свидетелствува за даровете му; и чрез тая вяра той и след смъртта си още говори.” (Евреи 11:4)* Каин също принесъл жертва. Всъщност той принесъл своята жертва преди Авел. Но той я принесъл с арогантност и прекалена самоувереност. Той смятал, че Бог ще се зарадва на жертваме му единствено поради факта, че той е първородният. Понеже нямал вяра и не признавал своята греховност той не виждал нужда да се моли и не намерил увереност в Божията милост.

Точно по същия начин се държат и днес хората, които разчитат да се оправдаят чрез собствените си усилия. Те се концентрират върху доброто, което правят, за което мислят, че ще е угодно на Бога. Не разчитат на Божията милост и благодат. Не се надяват, че Бог ще прости греховете им чрез Христос. Този текст е убедително доказателство, че Бог не гледа на външността и не се впечатлява от доброто, което хората правят. Той гледа само на вярата на човека. Бог обаче не отхвърля нито едно дело на човешка доброта без значение колко незначително и безсмислено да изглежда то. Всъщност, единственото нещо, което Бог мрази и осъжда е неверието.

Молещи се без думи

„А вие възлюбени, като назидавате себе си във вашата пресвета вяра и се молите на Светия Дух, пазете себе си в Божията любов, очаквайки милостта на нашия Господ Исус Христос за вечен живот.“ (Юда 1:20-21)

Всички учители на Писанието заключават, че същността на молитвата се състои в това просто да издигнем сърцата си към Бога. Но ако това е така то следва, че всичко останало, което не издига сърцата ни към Бога не е молитва. Следователно, пеенето, говоренето и подсвирването без това издигане на сърцата ни към Бога са толкова молитва колкото плашилата в градината ни са хора. Името и изгледа може да са там, но същността липсва.

Йероним потвърждава тази истина за молитвата когато пише за един ранен църковен водач на име Агатон. Агатон живял в пустинята в продължение на 30 години и носел камък в устата си, за да се научи да мълчи. Но как се молел той? Без съмнение в сърцето си. Това е молитвата, която Бог харесва най-много. Всъщност това е единствената молитва, която Бог зачита и желае. Но чуването на думите ни помага да мислим за това, което казваме и по този начин ни помага да се молим правилно. Ние трябва да мислим за изговорените си думи като за една тръба, барабан, орган или друг вид звук, който докосва сърцата ни и ни подтиква да ги издигаме към Бога.

Не трябва да се опитваме да се молим без думи разчитайки на сърцата си, освен ако не сме добре обучени духовно и умели в премахването на сламките от умовете си. В противен случай дяволът ще ни отклони настрана и бързо ще разруши молитвите в сърцата ни. Така ние трябва да се обръщаме към думите и да им позволим да ни издигнат – да ни издигат докато перата ни пораснат и ние сме способни да се реем високо без помощта на думите.

Да се молим с увереност

„И аз ви казвам: Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори.” (Лука 11:9)

Добрата молитва, която Бог чува има две изисквания. Първо тя трябва да взема под внимание Божието обещание, че Той ни слуша. Напомняйки Му Неговото обещание ние се осмеляваме да се молим с увереност. Понеже ако Бог не ни казал да се молим и ако не е обещавал да ни чува тогава дори ако всички хора се молят заедно те не биха могли да получат отговор дори за най-дребното нещо.

Така никой не получава нещо от Бога поради качеството на своята молитва, а единствено поради Божията доброта. Бог предварва всички наши молби и желания. Със Своето обещание Той ни подтиква да се молим и да искаме тези неща, така че да се научим колко много Той се грижи за нас. Той се грижи за нас толкова, че е готов да ни даде дори повече отколкото сме готови да искаме или да получим. Понеже предлага толкова много ние трябва да се молим с увереност.

Второ, ние не трябва да се съмняваме в това, което добрият и верен Бог е обещал да направи. Той е обещал да чува молитвите ни – да, Той дори ни заповядва да се молим. Той е обещал това, така че да можем твърдо да вярваме, че молитвите ни ще получат отговор. Както казва Христос: *„Каквото и да поискате в молитва вярвайте, че сте го получили и ще ви бъде”* (Марк 11:24; виж още Матей 21:22). Христос също казва: *„Искайте и ще ви се даде; търсете и ще получите; хлопайте и ще ви се отвори”* (Лука 11:9-10). Доверявайки се на тези обещания и покорявайки се на тези заповеди ние можем да се молим с увереност.

Прощавайте и ще ви се прощава

„Защото, ако вие простите на хората съгрешенията им, то и небесният ви Отец ще прости на вас. Но ако вие не простите на хората съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения.” (Матей 6:14-15)

Някои хора се чудят защо Христос добавя подобно условие в Господната молитва: „Ако вие простите на хората прегрешенията им и вашият Отец ще прости вашите прегрешения”. Няма подобни условия в останалата част от тази молитва. Той не казва: „Дай ни днес ежедневния хляб както и ние даваме на децата си”. Или „Избави ни от лукавия както и ние се опитваме да помагаме на другите”. Никоя друга част от молитвата не е свързана с условие освен тази. Можем да останем с впечатлението, че заслужаваме прощката на греховете си като прощаваме на другите хора. Какво означава това отнесено към учението, че прощката греховете идва само чрез Христос и се приема чрез вяра?

Исус изказва молитвата по начин, по който Божията прошка е свързана с нашата собствена готовност да прощаваме на другите, за да направи взаимната любов християнско задължение. Ние винаги трябва да прощаваме на другите. След вярата в Христос любовта и прощката трябва да са най-голямата ни грижа. Не трябва да нараняваме другите. Вместо това трябва да си напомним да им прощаваме дори когато те са ни причинили страдание, както често се случва в този живот. Ако не желаем да простим можем да сме сигурни, че и самите ние няма да получим прошка. Ако сме пълни с огорчение и враждебност молитвата ни ще бъде провалена и всичките ни молби отхвърлени. Ние трябва да установим една здрава и устойчива връзка на любов с другите християни, която да ни държи заедно. Когато се явяваме пред Бога в молитва не трябва да сме разделени на множество враждуващи групи, а да сме водени от любов, приемащи различните мнения и пазещи единството.

Бог ще царува довека

„Аз ще му бъда отец, и той ще Ми бъде син; и няма да отнема милостта Си от него, както я отнех от оногова, който бе преди тебе; но ще го закрепя в Моя дом и в Моето царство до века; престолът му ще бъде утвърден до века.” (1 Летописи 17:13-14)

Човешкият разум възразява срещу този текст. Смятайки се за 10 пъти по мъдър от Бога разумът пита: „Как може Бог да даде вечната Си сила на някой друг? Какво ще запази за Себе Си?” Вярно е, че Бог е казал: „*Няма да дам славата Си на друг нито хвалата си на идолите*” (Исая 42:8). За Бога би било особено трудно да даде славата Си на някой, който е просто човек, който е роден във времето и не е вечен. Но християните признават, че Христос е човек. Той е син на Мария и наследник на Давид. Родил се е и е умрял.

Освен това хората от другите религии заключават, че Бог не може да има син понеже Той няма съпруга. Защо тези хора мислят, че могат да поберат непознаваемата Божия природа в черупката на човешкия си разум? Засрами се, Сатана, засрамете се и всички вие ученици на слепия, глухав, окаян човешки ум. Никой не може да разбере тези високи неща освен Самият Бог. Всичко, което знаем за тях е това, което Светия Дух ни е открил в Писанието.

Християните могат да отговорят на тези възражения правилно, ясно и точно понеже имат прозренията идващи от Новия Завет. Божия Син има две природи в една единствена личност. Той е един Христос, не двама Христосовци. Отец е дал на Христос, Своя Син, вечна божественост – не във времето, но за цялата вечност. Когато я е дал на Христос Отец не е изгубил Своята Собствена божественост. Вместо това Той е дал на Сина същата сила, която Той Самият запазва за цялата вечност. Няма два Бога. Бог Отец и Христос са обединени в едно божество.

ПЪТИЩА В ЖИВОТА

„Исус отговори: Аз съм пътят, и истината, и живота. Никой не дохожда при Отца освен чрез мене.” (Йоан 14:6)

„Аз съм пътят.” Трябва да научите какво означават тези красноречиви думи на Христос. Не мислете за път, по който можете да ходите с краката си. Мислете за такъв, по който можете да ходите чрез вяра – една вяра, която се прилепва само за Господ Исус.

Има различни пътища, по които можем да ходим и да се лутаме в живота. Първо има множество пътища и посоки за физическо ходене от едно място до друго както правят кравите и конете. Писанието не учи нищо за тези пътища. Но в живота има и други пътища. Един различен вид пътища се отнасят до ежедневиия живот. На този път ние водим добър и морален живот пред света и се стремим да опазим законността, мира, честта и реда. Живота по този път носи притежания и уважение. Философите са ни дали добри принципи и управниците издават различни закони за ходене по тези пътища. Но тези два вида пътища все още са ограничение до този живот, който преминава.

Над всички тези пътища има още един път, за който Писанието и Христос говорят тук. Това е пътят, по който стигаме от този живот до следващия. За това пътуване ние се нуждаем от един много по-различен път. Тук Христос казва: „Когато дойдете при Мен чрез вяра вие сте на верния път. Този път заслужава доверие и няма да ви подведе.”

Начините, по които Бог ни учи

„И Йосиф каза на братята си: Аз съм Йосиф. Баща ми жив ли е още? Но братята му не можах да му отговорят, защото се смутиха от присъствието му.“ (Битие 45:3)

Емоционалната кулминация в историята на Йосиф настъпва при внезапното му откриване на неговите братя. Те мислели, че Йосиф е ужасен тиранин понеже той се отнасял към тях като към чужденци и ги уплашил до смърт. Макар че им дал много подсказки те не могли да си представят, че зад враждебната външност се крие някаква благодетелност. Но след това той достигнал до същността. Без да използва преводача той казал: „Аз съм Йосиф.“

Тази история е един прекрасен пример за това как Бог е отнася към тези, които са Му верни. Понякога Той ни наказва и действа сякаш не е наш Бог и Отец. Понякога Той дори изглежда като един тиранин или като стриктен съдия, който иска да ни измъчва или дори да ни унищожи. Но на удачното време – когато е готов – Той ще ни каже: „Аз съм Господ вашия Бог. Досега се отнасях с вас сякаш искам да ви отхвърля или да ви изпратя в ада, но това беше прост едно упражнение, което използвам за моите хора. Никога не бих ви обучавал по този начин ако не ви обичах от цялото си сърце.“

В тази библейска история Бог ни показва методите, чрез които обучава Своите хора. Това трябва да ни насърчи. Трябва да привикнем към начина, по който Бог ни изпитва и наставлява. Ние също така трябва да смирим себе си, така че ужасното зло наречено първороден грях да може да бъде обуздано. Бог не иска да ни осъди или да ни отхвърли, дори когато нашето страдание и наказание почти ни унищожават или убиват. Вместо това Той иска да отстрани греха, който се стреми към нас Само тогава ние ще разберем какво има предвид Бог когато казва: „Господ умъртвява, и съживява; Сваля в ада, и възвежда“ (1 Царе 2:6).

Заповед да обичаме

„Защото целият закон се изпълнява в една дума, сиреч, в тая „Да обичаш ближния си както себе си“.“ (Галатяни 5:14)

Хората, които си мислят, че добре разбират заповедта да обичат горчиво се лъжат. Разбира се, тази заповед е записана на сърцата им. По природа те знаят, че трябва да правят на другите това, което искат да правят и на самите тях (Матей 7:12). Но това не означава, че те наистина я разбират иначе те биха я показвали с действията си и биха предпочитали любовта пред другите си дела. Те не биха обръщали толкова голямо внимание на своите лудории и суеверия, които не водят до нищо. Примери за такова поведение са ходенето с помрачено лице, целибата, храненето само с хляб и вода, живота в пустинята, обличането в дрипи и т.н. Това са странни и суеверни неща, които те сами избират за себе си и които Бог нито е заповядал нито приема. Те обаче ги смятат за толкова славни и свети, че хвърлят мрачна сянка върху любовта, която е слънцето, което сияе над всички дела. Помрачеността на човешкия разум е толкова безгранична и необозрима, че разума не може да достигне до правилно схващане на вярата още по-малко пък до правилно отсъждане за живота и делата.

Следователно ние трябва силно да се противим на собствените си мнения. По въпросите свързани със спасението ние естествено основаваме мнението си на нашите сърца вместо на Божието слово. Ние трябва силно да се противим и на маските и ореолите на себеналожените дела. Вместо това трябва да се научим да ценим нашия призив и отговорностите, които вървят заедно с него. Макар да е възможно тези дела да ни изглеждат дребни и незначителни те са заповядвани от Бога. За разлика от това ние трябва да презираме делата, които разума избира да вършим независимо от Божията заповед без значение колко славни, значими, велики или свети изглеждат те.

Христос е центърът

„И както Моисей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син“ (Йоан 3:14)

Когато Мойсей издигнал змията на един прът много израилтяни не харесали Божията заповед да гледат към нея понеже тя не изглеждала приятна. Единствено вярващите израилтяни – и никой друг – разбрали и били изцелени поради своята вяра в Словото. Кой друг освен нашия Господ може да използва тази история, за да насочи към Христос? Аз никога не бих бил толкова дързък, че да я тълкувам по начина, по който Христос прави това. Той я обяснява като сочи Себе Си и казва:

„Това е бронзовата змия. Но аз съм Човешкият Син. Израилтяните трябвало да погледнат змията с очите си. Но вие трябва да погледнете към Мен с очите на вярата. Те били изцелени от физическа отрова. Но чрез Мен вие ще бъдете изкупени от една вечна отрова. Да гледате змията означава да вярвате в мен.“

Това са странни твърдения и необичайно учение.

С тези думи Господ ни дава удачния начин да тълкуваме Стария Завет. Той ни помага да разберем, че старозаветните писатели и пророци, чрез своите истории и илюстрации, сочели към Христос. Христос ни показва, че Той е центърът, около който е начертан целият кръг. Всеки гледа към Него. Всеки, който следва Христос принадлежи към този кръг. Всички истории в Светото Писание, ако са правилно изтълкувани, сочат към Христос.

Когато се чувстваме забравени

„Тогаваш си спомни Бог за Ноя и за всичко живо и за всичкия добитък, щобяха с него в ковчеза; и Бог накара вятър да мине по земята, та водите престанаха.” (Битие 8:1)

Да бъдеш затворен в плуващ ковчез толкова дълго време не е шега и едва ли може да бъде описано като забавление. Ной и семейството му видели изливането на водите и били блъскани напред-назад от вълните. Ной усещал, че Бог го е забравил. Мойсей споменава за това когато пише, че Бог накрая си спомнил за Ной и семейството му. Чрез вяра Ной и семейството му успели да превъзмогнат своите чувства на изоставеност. Но те трябвало да се борят с човешката си природа. Понеже Ной никога не се бил сблъсквал с нещо толкова сериозно той се чудел дали Бог ще покаже милост и ще си спомни за него и семейството му. Накрая те победили своята несигурност. Но това се случило единствено след голяма борба. По същия начин младите хора, които желаят да живеят чист и добродетелен живот трябва да положат съзнателни усилия да контролират грешните си желания.

Нашата човешка природа е слаба. Тя не може да търпи идеята, че Бог може да ни изостави или забрави. Ние дори искаме да се хвалим и да изтъкваме себе си когато Бог си спомни за нас, погледне ни благосклонно и ни даде успех. За учудване ли е, че оставаме без надежда когато чувстваме, че Бог сякаш ни е изоставил и че всичко върви на зло?

Не забравяйте, че тази история ни дава един пример за вяра, търпение и устояване. Тя ни учи, че ние трябва да вярваме и да се доверяваме на Бога. Тя също така ни показва нуждата от търпение. Но търпението няма да има смисъл ако ние нямаме лични съмнения и борби. Дори Христос ни призовава да устояваме в трудни ситуации когато казва в Новия Завет: *„Но който устои докрай ще бъде спасен”* (Матей 24:13).

Да дойде Твоето царство

„Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля както на небето така и на земята” (Матей 6:10)

Ние не трябва да се молим: „Скъпи Отче, нека да дойдем в Твоето царство,” сякаш това е мястото, към което пътуваме. Вместо това трябва да се молим: „Да дойде Твоето царство.” Понеже ако ще го получим изобщо Божията благодат и Неговото царство заедно с всичките добродетели трябва да дойде при нас. Ние никога няма да сме в състояние да отидем при него. По същия начин Христос идва при нас – от небето на земята. Ние не отиваме при Него от земята на небето.

Друга грешка на хората, които се молят с Господната молитва е, че е мислят единствено за вечното си щастие. Те разбират Божието царство като средство единствено за радост и наслади в небето. Мислейки от една земна, физическа перспектива и страхувайки се от ада, те търсят единствено своята полза и облага в небето. Тези хора не осъзнават, че Божието царство не е друго, а богоугодност, чистота, нежност, кротост и търпение. Неговото царство е пълно с всяка добродетел и благодат. Те не знаят, че Божията воля трябва да се изпълни и че единствен Той трябва да живее и да царува в нас. Това трябва да бъде нашето първо и най-голямо желание. Ние сме спасени единствено когато Бог царува в нас и ние ставаме Негово царство.

Не е необходимо да търсим или да искаме радост, щастие или нещо друго което желаем. Всичко това идва заедно с Божието царство. Така, за да не желаем това, което е лъжливо и егоистично Христос ни казва да търсим първо Неговото царство, а не плодовете от това царство. Но тези, които търсят плодовете от царството търсят обратното на царството. Те търсят последните неща първи и ценят първите неща единствено поради своята собствена облага.

Ходи смирено със своя Бог

„Той ти е показал, човече, що е доброто; И какво иска Господ от тебе Освен да вършиш праведното, да обичаш милост, И да ходиш смирено със своя Бог?” (Михей 6:8)

Дори на най-духовните хора им е трудно да се справят с изкушението да не обичат себе си. Веднага щом видят, че в нещо са по-добри от другите те започват да обичат себе си и да гледат отвисоко на останалите. Писанието ни дава един плашещ пример за това в историята на Саул. Той бил добре обучен и нямало равен на него в целият Израел (1 Царе 9:2). Той бил пълен с Господния Дух. Но той не вършил това, което Михей изисква в този текст. Затова той изпаднал в големи трудности и бил отхвърлен от Бога.

Отците на църквата говорят за изкушението да обичаме себе си по следния начин: „Накъдето и да хвърлиш главата на един бодил тя все ще стои изправена.” Подобно на трън това нечестиво отношение лесно пуска корен в сърцата на вярващите. За вярващите е трудно да не обичат себе си. Както казва Августин това е единственото зло, което се съчетава с добрите дела. Поради тази причина Бог позволява Неговите хора да се подхлъзнат в греха, точно както позволил на Петър и Давид да паднат. Удивени от падането си в греха вярващите се смиряват. Те се страхуват да мислят за себе си прекалено високо и се стремят да помнят колко слаби са все още. Поради тази причина Давид вика: *„Грехът ми е винаги пред мене”* (Псалм 51:3).

Вярващите се смиряват като разпознават и гледат своето нечестие и грях. Те се стремят да не се чувстват горди поради делата си или дарбите на Духа, които са получили от Бога. Това означава *„да ходим смирено с нашия Бог.”* Ние трябва да бъдем наистина смирени, желяйки да останем в задните редици. Никога не трябва да търсим почести и похвали за добрите дела, които вършим.

Нашият утешител

„И аз ще искам от Отца и Той ще ви даде друг утешител, който ще пребъдва с вас довека” (Йоан 14:16)

Правилно е да кажем, че Светия Дух е наш утешител понеже Той ни казва да очакваме да прави това. Сега не искам да споря за Неговата божествена личност и природа. Тук Христос казва, че Духът е различна личност – Светия Дух не е нито Отец нито Сина. Но в Йоан 15 ние виждаме също, че Духът е Бог – Светия Дух има същата природа на Отец и Сина. Засега е достатъчно да научим, че Той е наречен наш утешител.

Думата *утешител* показва как трябва да мислим за Светия Дух. Един утешител не е законодател или някой подобен на Мойсей, който ни плаши с дявола, смъртта и ада. Не, един утешител изпълва угнетеното сърце с Божията радост. Един утешител ни насърчава да се радваме, че греховете ни са простени, смъртта е победена, небето отворено и Бог ни се усмихва.

Всеки, който разбере какво означава Духът да бъде наш утешител вече е спечелил битката. Този човек няма да намира нищо освен утеха и радост на небето и на земята. Понеже Отец Го е изпратил, за да ни помага и понеже Христос Го е помолил да прави това изпращане със сигурност не е направено в гняв. Вместо това то произлиза от една бащинска, сърдечна любов. Християните трябва да си напомнят за това име на Светия Дух. Той е утешителя, а ние сме угрижените и свитите хора, на които Той помага.

Да разчитаме на Бога в трудно време

*„Да не изпитвате Господа вашия Бог, както го изпитвахте в Маса.“
(Второзаконие 6:16)*

Второзаконие 6 ни учи, че Бог ще се погрижи за нас и в добро и в лошо време. Не трябва да ставаме прекалено самоуверени в изобилни времена, но трябва и търпеливо да понасяме трудните времена. Бог никога няма да ни остави. Той ще бъде до нас в трудностите ни. Невярващите нямат тази увереност в Бога понеже полагат увереността си в земни неща.

Ако това, от което се нуждаем ни липсва трябва да разчитаме на Божиите обещания. Ако не Му се доверяваме ние го изпитваме. Това има предвид Мойсей когато казва: *„както направихте в Маса.“* В Маса Израел се оплаквал и казвал: *„Наистина ли Бог е с нас?“* (Изход 17:7). Хората не вярвали на Божиите обещания понеже Той не ги изпълнил на времето, мястото или по начина, по който те очаквали. Затова те се отказали и престанали да вярват. Когато се опитваме да диктуваме на Бога мястото, времето и начина, по които Той да действа ние го изпитваме. В същото време ние се опитваме да видим дали Той наистина е там. Когато правим това ние поставяме ограничения на Бога и се опитваме да го накараме да прави каквото ние желаем. Това не е нищо друго освен опит да лишим Бога от Неговата божественост. Но трябва да разберем, че Бог е свободен – Той не може да бъде ограничен от никого. Той трябва да ни диктува мястото, времето и начина, по които ще действа.

Да се противим на грешната природа

„Прочее, казвам: Ходете по Духа, и няма да угодявате на плътските страсти.“ (Галатяни 5:16)

Понякога вярващите падат и се поддават на желанията на грешната природа. Давид паднал ужасно извършвайки прелюбодеяние и убийство когато пожелал Урия да умре в битка. Той дал причина на Божиите врагове да хулят Божиите хора, да се обърнат към идолите и да похулят Бога на Израел. Петър също се провалил ужасно когато се отрекъл от Христос. Но колкото и големи да били тези грехове те не или извършени съзнателно поради презрение към Бога, а се случили поради слабост. Освен това когато тези хора били предизвикани те не упорствали в греховете си, а се покаяли. Павел ни казва, че ние трябва да приемаме, наставяваме и възстановяваме такива хора (Галатяни 6:1). Така на този, който пада поради слабост няма да му бъде отказана прошка ако отново стане и не упорства в греха си. Упорството в греха е разрушително. Тези, които не се покаяват, но упорито продължават да задоволяват желанията на грешната природа показват, че духът им е пълен с нечестие.

Докато живеем в тези тела никога няма да ни липсват грешни желания. Следователно и никой от нас няма да бъде без изкушения. Но всеки е изкушаван по различен начин според своите собствени особености. Някой ще бъде нападнат емоционално с депресия, богохулство, неверие или отчаяние. Друг ще бъде нападнат с по-груби грехове като сексуални пожелания, гняв или омраза. Но Павел иска ние да живеем по Духа и да се противим на грешната природа. Тези, които се покоряват на грешната природа и продължават да удовлетворяват нейните желания трябва да знаят, че не принадлежат на Христос. Дори ако се наричат с името „християни“ такива хора мамят сее си.

Христос дойде за да спаси света

„Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.“ (Йоан 3:17)

Никой не трябва да бяга от Христос или от Бог-Отец. Бог желае да стоим близо до него по същия начин, по който пилетата се събират под крилете на квачката. Точно както децата се прилепват към родителите си и ние трябва да намираме убежище в Христос и в небесния Отец.

Света вече е осъден поради първородния грях, грехопадението и Мойсеевия закон, понеже се е отклонил след дявола. Законът на Мойсей, нашата съвест и сърцето ни вече са ни осъдили. Павел казва, че собствената ни съвест ни обвинява и осъжда (Римляни 2:15). Не е необходим друг съдия. Света винаги е бил пълен с присъда и смърт. Той никога не е заслужавал любов. Затова не е необходим друг съдия. Но Синът е бил изпратен, за да смълчи тези мисли.

В миналото никой не е виждал славата на този текст и не е приемал внимателно думите му: *„Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.“* Христос не е съдия. Той е посредник, помощник, утешител и трон на милост. Той е нашият епископ, брат и застъпник. Той е едновременно нашия дар и помощник във време на нужда. Няма причина да бягаме от Него. Но сърцата ни все още са наранени и не са изцелени. Ние по природа сме склонни да не се доверяваме на Бога. Затова всеки от нас трябва да изследва този текст отново както малко дете би направило това. Ние трябва да научим, че Христос не е дошъл, за да осъди света.

Вярата променя хората

„С вяра се засели в обещаната земя като в чужда, и живееше в шатри, както и Исаак и Яков, наследниците заедно с него на същото обещание”
(Евреи 11:9)

Вярата променя хората. Тя ги кара да виждат всичко в нова светлина. Ушите им чуват, очите виждат и сърцата им започват да усещат нещо напълно различно от това, което всеки разбира.

Вярата е жива и силна. Тя не е глупава представа. Тя не плува безцелно в сърцата подобно на патица във вода. По-скоро тя прилича на нагрятата вода. След като е била нагрятата водата е различна. Тя все още е вода, но е топла. Същото става и когато Светия Дух ни даде вяра. Вярата променя ума и отношенията. Тя създава един напълно нов човек. Вярата е действена, цялостна и могъща. Ако хората трябва да опишат правилно вярата те биха казали, че тя е един процес, не резултат. С други думи вярата променя сърцето и ума. Разумът е склонен да се концентрира върху настоящето – тук и сега. Вярата се занимава с нещата, които са невидими и, противно на разума, ги смята за присъстващи. Това е причината вярата да не се среща толкова често между хората колкото петте сетива. Ако вземете известен брой хора от света сред тях ще намерите относително малко вярващи. Повечето хора са заети с това, което могат да видят, да докоснат и да използват вместо да слушат Божието Слово.

Злото в нас

„Каза още: Което излиза от човека, то осквернява човека. Защото отвътре, от сърцето на човеците, излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолюбие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво око, хулени, гордост, безумство.“ (Марк 7:20-22)

Без значение дали хората вярват в това или не нито една агония, болка или тегота не може да е по-лоша от усещането за всичкото зло, което се спотайва в тях. Злото, което не чувстват е дори още по-голямо и по-лошо от нечестиято, което усещат. Понеже ако хората бяха в състояние да усетят всичкото тяхно зло те бих разбра какво е адът.

Затова когато всемогъщия Бог ни дисциплинира в Своята милост Той ни показва единствено по-малките ни злини. То знае, че ако ни покаже всичкото ни нечестие ние бихме били покосени и бихме загинали на място. Според авторът на Евреи Бог ни показва част от злото в нас като част от Своята бащинска дисциплина и наставление: *„Той наказва всеки син когото приема“* (Евреи 12:6). Когато ни показва тези по-малки злини и ни дисциплинира Бог желае да изгони по-големите, така че да не ни се налага никога да ги виждаме. Както казват Притчите: *„Безумието е вързано в сърцето на детето, Но таягата на наказанието ще го изгони от него“* (Притчи 22:15).

Не е ли вярно, е посветените и верни родители понасят повече страдание, тъга и разочарования когато децата им станат крадци или тръгнат по друг лош път отколкото ако бъдат наранени? Верните родители с много по-голяма готовност биха наказали децата си отколкото да им позволят да станат зли.

Какво ни пречи да усетим всичкото зло, което е в нас? Бог е направил нещата така, че хората да не умират виждайки злото в собственото си сърце. Затова Бог е Този, който крие нашето нечестие от самите нас. Той желае да го виждаме единствено през очите на вярата.

Страх от грях и наказание

„А той им рече: Аз съм евреин, и се боя от Господа небесния Бог, който направи морето и сушата. Тогава човеците се много уплашиха, и рекоха му: Защо си сторил това?“ (Йона 1:9-10)

От историята на Йона ние научаваме как да се освободим от всичко безпокойство и страх. Преди всичко ние трябва да изповядаме греха си. Откритото признаване на греха намалява непосредствената опасност и премахва безпокойството. Преди всичко трябва да помогнем на сърцата си. Изповядването на греха прави сърцата ни по-леки и им позволява да дишат. След това трябва да намерим лек и за останалото си тяло. Едва след като съвестта ни е била освободена от тежкия си товар и ние можем да дишаме свободно можем да намерим облекчение и за другите си проблеми.

Когато Божият гняв се излее ние веднага съзнаваме своите грехове и се плашим. Глупавите хора се справят с подобни ситуации по погрешен начин. Те пренебрегват греховете си и се опитват да се освободят единствено от страха си. Това не работи затова те накрая изпадат в отчаяние. Това е начинът, по който човешкия разум винаги се опитва да се справи с проблемите си без Бога и без благодатта на Светия Дух. Мъдрите хора обаче се опитват да пренебрегнат страха си и вместо това да се фокусират върху своя грях. Те признават греха си и се опитват да се освободят от него дори ако това означава страхът им да остане с тях завинаги. Те с готовност приемат своето наказание както Йона в тази история.

Но безбожните правят точно обратното. Те гледат на *наказанието* и се боят от него, но не са загрижени за *греха* си. Ако нямаше наказание те никога не биха престанали да съгрешават. Но това не се случва понеже наказанието винаги следва греха. За разлика от тях благочестивите внимават на *греховете* си и се боят от тях. Те не са толкова загрижени за *наказанието*. Всъщност изглежда сякаш те по-скоро биха понесли наказание без грях отколкото да съгрешат без да понесат никакво наказание.

Необикновени плодове

„Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене, и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да сторите нищо.“ (Йоан 15:5)

Лъжехристияните не могат да разберат какво казва Исус в този текст. Те се чудят: „Що за християни са тези хора? Те не могат да правят нищо освен да ядат и да пият, да работят в домовете си, да се грижат за децата си и да вървят след ралото. Ние можем да правим всичко това и повече.“ Лъжехристияните искат да направят нещо различно и специално – нещо повече от ежедневните дела на обикновения човек. Те искат да се присъединят към манастир, да лежат на земята, да носят дрехи от вретиче, да се молят ден и нощ. Затова те смятат, е да отглеждаш деца, да вършиш домашна работа и да вършиш обикновени дела не е част от светия живот. Затова лъжехристияните търсят външния изглед и не търсят източника на своите дела – дали те са с или без връзка с лозата.

Но в този текст Христос казва, че единствените дела, които са добри плодове са тези извършени от хора, които пребъдват в Него. Какво вярващите вършат и как живеят се смята за добър плод – дори ако делата са по-обикновени от товаренето на кола с тор. Тези лъжехристияни не могат да разберат това. Те виждат подобни дела като обикновени, ежедневни задачи. Но има голяма разлика между делата на вярващия и на невярващия – дори ако двамата правят едно и също нещо. Понеже делата на един невярващ не произлизат от лозата – Исус Христос. Заради това невярващите не могат да прославят Бога. Техните дела не са християнски плодове. Но понеже делата на един вярващ произлизат от вяра в Христос те са истински плодове.

Тоягата и жезъла на овчаря

*„Да! и в долината на мрачната сянка ако ходя Няма да се уплаша от зло;
Защото Ти си с мене; Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават.“
(Псалм 23:4)*

Макар Давид да не можел да чуе или види Господа той казва: „Ти си с мен.“ Господното присъствие не може да бъде усетено с петте сетива. Единствено вярата ни позволява да знаем, че Той е тук. Вярата ни убеждава, че Господ е по-близо до нас от самите нас. По какъв начин Бог е близо? То е близо чрез Своето слово. Когато Давид казва: „Твоята тояга и твоят жезъл ме успокояват“ той сякаш иска да каже: „Нищо друго на земята не може да ми помогне в трудностите и проблемите ми. Само Божието слово е мой жезъл и тояга. Аз ще се държа за него и ще го използвам, за да се вършам обратно в пътя. Ще съм уверен, че Господ е с мен и че Той ми два кураж във всяка трудност и проблем. Той побеждава сатана и света и ме избавя от неприятелите ми.“

С думите „твоята тояга и твоят жезъл“ Давид извиква образът на овчарят и неговите овце. Той иска да каже: „Един овчар води овцете си с жезъл и тояга и ги завежда на паша в поляните и при свежа вода. Той го използва и за да ги пази от всяка опасност. Това е начинът по който Господ, истинският овчар, ме води и напътства със своята тояга. С други думи, той ме води чрез Словото Си. Така аз ще мога да ходя с Него по верния път и с чиста съвест. Аз също така ще с защитавам от лъжливи учения и лъжливо благочестие. Освен това Господ ме пази от всяка духовна и физическа опасност и използва тоягата Си за да ме избавя от неприятелите ми. Божието слово толкова изобилно ме укрепява и утешава, че никакво физическо или духовно изпитание не е твърде голямо и непреодолимо.“

Внимавайте на себе си

„Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие духовните поправяйте такъв с кротък дух; но всекиму казвам: Пази себе си, да не би ти да бъдеш изкушен.“ Галатяни 6:1)

Този текст е много сериозно предупреждение. Той има за цел да възпира суровостта на тези, които не помагат и не облекчават падналите в грях. Августин казва: „Няма грях извършен от някой човек, който да не може да бъде извършен и от някой друг“. Ние винаги ходим по хлъзгав път. Много лесно е да паднем ако се възгордеем или стъпим страни от него. „Затова който стои да внимава да не падне“ (1 Коринтяни 10:12).

Давид бил свят човек, пълен с вяра и с Божия Дух. Той получил славни обещания от Бога и направил велики неща за Бога. Но той паднал по твърде срамен начин. След като успешно издържал множество изпитания, които Бог използвал, за да го изпита и макар да бил в напреднала възраст той бил завлечен от младежка страст. Ако това може да се случи на човек като Давид как можем ние да приемаме за даденост способността си да останем твърди? Чрез този пример Бг ни показва собствената ни слабост, така че да не се превъзнасяме, а винаги да бъдем нащрек.

Бог ни показва и Своят съд. Той не смята нищо за по-недопустимо от гордостта, без значение дали тя е насочена срещу Него или срещу някой брат или сестра. Затова Павел не казва без причина „Внимавай, за да бъдеш ти изкушен.“

Тези, които с изправят срещу изпитание знаят колко важно е това. Но някои не знаят затова и не разбират какво казва Павел и нямат състрадание към падналите.

Да следваме с погрешни мотиви

„В отговор Исус им рече: Истина, истина ви казвам, търсите Ме, не защото видяхте знамения, а защото ядохте от хлябовете и се наситихте“ (Йоан 6:26).

Христос казал на хората, че го следват не заради учението Му, а заради своят стомах, който обичат. Те мислели за себе си: „Исус е велик учител! Той ни дава свобода. Винаги ще бъдем нахранени и задоволени и ще правим каквото си искаме.“

В този текст Господ открива какви последователи ще привлича благовестието. Дори днес благата вест привлича хора, които си мислят, че тя ще напълни stomасите им, ще задоволи желанията им и ще им помогне тук в този живот.

Тази идея е толкова често срещана днес, че аз съм вече уморен постоянно да проповядвам и поучавам за нея. Хора претендиращи да са искрени последователи идват да слушат проповед. Но под това прикритие те идват единствено за лична блага. Но благовестието не е изпратено от небето, за да позволи на хората да напълнят stomасите си, да вземат каквото си искат и да правят каквото им харесва. Не за това Христос е пролял кръвта Си!

Благовестието прогласява Божията слава и ни учи да прославяме Господа. Бог желае да го хвалим. Той иска да вършим това, което Му е угодно. Ако направим Божията слава и царство свой пръв приоритет тогава Той няма да ни даде само живот и всичко, от което се нуждаем в този свят, но също и вечен живот.

Да не бъдем неблагодарни

„И той влезе при Агар и тя зачна; и като видя че зачна, господарката ѝ стана презряна в очите ѝ.“ (Битие 16:4)

Като робиня Агар нямала нищо освен дрехите и храната, които Сарая от доброта и щедрост и давала. Сарая дори била тази, която я избрала да бъде майка на детето на Аврам. Въпреки това Агар станала непочтителна към сарая, истинската съпруга на Аврам. Светия Дух разказва историята за кавгата между Сарая и Агар за наша утеха. Той иска ние да разберем, че Божиите хора трябва да преминат през това в живота си.

Цялото семейство било засегнато поради това, че Агар се отнасяла непочтително към Сарая. На повърхността това изглежда като тривиална и незначителна история. Въпреки това Светия дух я счел за достатъчно важна, за да ни я разкаже в детайли. Той направил това, за да могат вярващите да бъдат утешени и да научат урокът, че те трябва да са търпеливи и да очакват избавление от подобни проблеми.

Агар имала всичко, което притежавала, дори самата себе си, поради Сарая. Въпреки това тя станала груба и непочтителна към човекът, който се отнасял толкова едро към нея. Затова ние трябва да се научим да правим добро на другите, но да очакваме те да ни отвърнат с неблагодарност. Много ситуации в живота ни не се случват така както очакваме. Надеждите ни за другите хора не винаги се оправдават. Все пак човешката природа е покварена и хората са непредвидими. Когато животът изведнъж започне да се подрежда добре за никой не е лесно да избегне изкушението да стане груб и неблагодарен към другите.

Да отделяме време за молитва

„Непрестанно се молете, за всичко благодарете понеже това е божията воля за вас в Христос Исус“ (1 Солунци 5:17-18)

Добре е молитвата да е първото нещо, което правим сутрин и последното вечер. Пазете се от лъжливи, измамни мисли, които казват: „Почакай малко, можеш да се помолиш и след час. Първо трябва да свършиш това или онова.“ Понеже с подобни мисли вие се отвръщате от молитвата към належащата работата, която ви заобикаля и ви задържа, така че никога не се връщате през този ден към молитвата.

Разбира се, някои дела са толкова добри или дори по-добри от молитвата, особено когато те са наложителни. Въпреки това ние трябва да се молим непрестанно. Христос ни казва да продължаваме да искаме, да търсим и да хлопаме (Лука 11:9-11). А Павел ни казва, че никога не трябва да преставаме да се молим (1 Солунци 5:17). По подобен начин ние постоянно трябва да е пазим от греха и злите дела, в които можем да паднем ако не се боим от Бога и не пазим заповедите Му в ума си по всяко време. В Псалм 1 четем за благословения човек: *„Той се наслаждава в закона на Господа и в новия закон се поучава ден и нощ“* (ст. 2).

Не трябва да пренебрегваме навика на истинската молитва и да бъдем отклоняваме от нея от неотложната работа – която обикновено съвсем не е неотложна. Ние можем да станем лениви в молитва, хладни и уморени от нея, но дявола никога няма да стане ленив спрямо нас.

Да се върнем при Бога

„Господ се разгневи много на бащите ви, Затова кажи им: Така казва Господ на Силите: Върнете се при Мене, казва Господ на Силите; И Аз ще се върна при вас, казва Господ на Силите.” (Захарий 1:2-3)

В този текст виждаме, че посланието на Захарий било свързано основно с вярата и неверието. Той посочил, че най-големият грях на еврейските праотци се състоял в техния отказ да се доверят на Бога във време на трудности. Вместо да направят това те търсели помощ от други хора. По този начин те станали бунтовници и идолопоклонници.

Захарий искал народът на Израел да разбере, че думите „Върнете се при Мен” трябва да проникнат дълбоко в сърцата им. Народът се „връща при Бога” когато винаги се доверява и намира увереност в Бога, особено във време на нужда. От друга страна хората се отвърщат от Бога когато не Му се доверяват. Когато народа не се доверява на Бога неговите дела и жертви няма да могат да им помогнат. Това се случило с праотците на Израел. По времето на Захарий, когато хората се опитвали да възстановят храма те трябвало да се обърнат към Всемогъщия Господ поради всички изпитания и трудности, пред които се изправяли. Те трябвало да се прилепват към Бога и да зависят от Него дори ако съграждането на храма гневяло персийския цар или съседните народи. Бог говорел. Той искал да им помогне, можел да им помогне и би им помогнал, така че враговете на Израел да не могат отново да ги надвият.

Ние също трябва да чуем тези предупреждения от книгата на Захарий. Нека всеки да се върне при Христос, да се прилепва към Него и да не отпада. Нека никой да се бои или отклонява. Бог говори. И Бог ще направи това, което е казал.

Греховете, които водят до смърт

„Но оня, който се съмнява, осъжда се ако яде, защото не яде от убеждение; а всичко, което не става от вяра, е грях” (Римляни 14:23).

След като е повярвал никой не трябва да смята, че може да гледа лековато на греха. Греха наистина е грях без значение дали е извършен преди или след познанието на Христос. Бог винаги мрази греха. Всеки грях е смъртен – грях, който води към смърт – дотолкова доколкото става дума за самото действие. Но той не е смъртен за вяраващия. Христос Примирителя е умилостивил греховете ни чрез смъртта Си. За невяраващите, не само, че всички техни грехове са смъртни, но дори и добрите им дела са грехове. Както казва Павел в Римляни: *„Всичко, което не става от вяра е грях”*.

Философите правят фатална грешка, когато групират греховете според самите действия, а не според човекът, който извършва греха. Вяраващите имат същите грехове, понякога дори по-големи от греховете на невяраващите. Но греховете на вяраващите са простени и не се използват против тях. Греховете на невяраващите обаче остават и ще бъдат използвани против тях. За вяраващия греховете действие е грях, който лесно може да бъде простен. За невяраващия той е смъртен грях, който води до смърт. Разликата не идва от естеството на греховете сякаш тези на вяраващите са по-малки, а на невяраващите по-големи. Разликата е в човека, който го извършва.

Чрез вяра вяраващите разбират, че греховете им са простени заради Христос. Христос е дал Себе Си за греховете им. Така те остават праведни въпреки своите грехове, макар че те имат грехове и продължават да грешат. Но невяраващите остават неправедни. Макар вяраващите да са свободни от грях те знаят, че техния грях няма да се използва против тях поради вярата им в Христос. Това е мъдростта и утехата на вяраващите.

Мръсни в божите очи

„И ангелът проговаряйки рече на стоящите пред него, като думаше: Съблечете от него нацапаните дрехи. А нему рече: Ето, отнех от тебе беззаконието ти, и ще те облека в богати одежди.” (Захарий 3:4)

Исус, главния свещеник по онова време, бил избран от Бога, за водач на народа. В тези и следващите стихове Бог свързва Своето обещание с покорството на Исус. Правейки това Бог предпазва Исус от опасността да се възгордее поради получените по-рано видения, утеха и обещания. Вместо да смята, че Бог е обвързан със Своите обещания и непременно трябва да ги изпълни Исус трябвало да остане смирен и да продължи да живее в страх от Бога.

Ние, които живеем на тази земя сме толкова окаяни човеци. Ние лесно се обезсърчаваме и плашим, когато Бог ни наказва или ни праща трудности. Тогава Бог трябва да се потруди доста, за да ни утеши и вдигне отново. След като ни е утешил и ни е дал да преживеем добри времена ние ставаме горди и прекалено самоуверени. Тогава Той трябва да ни заплаши и да ни стресне. Така ние сме прекалено слаби и неустойчиви да понесем това, което Бог позволява да ни се случи – без значение дали то е добро или лошо. Без значение какво прави за нас накрая за него се отваря още повече работа. Ние не можем да устояваме нито на злите нито на добрите времена.

След като дал на Исус велики обещания Бог трябвало да го смири. Той не можел да позволи на Исус да стане арогантен в светлината на едно толкова прекрасни обещания. По подобен начин Саул и други израелски царе били заслепени от Божите обещания. Те станали прекалено горди и в резултат на това загинали. Макар техните наследници да були напълно зависими от Бога и обещанията Му те не искали да Му се покоряват. О, само ако можехме да разберем колко бедни и мръсни сме пред Божите очи!

Бог ви е избрал

„Вие не избрахте Мене, но Аз избрах вас, и ви определих да излезете в света и да принасяте плод и плодът ви да бъде траен; та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви даде.” (Йоан 15:16)

От самото му начало в света бушува жестока битка. Каин искал да избере Бога при собствените си условия. Той искал Бог да цени неговите дела вместо тези на брат му. Светът следва примера на Каин оттогава досега. Светът винаги иска да преобърне този стих от Йоан наопаки и да каже: Аз не искам да бъда избран от Бога. Искам аз да го избира.” Но Бог не може и няма да толерира това. Той отново преобръща думите им и казва: „Вие не можете и няма да ме изберете. Аз трябва да ви избира. Това няма да се случи по начина, по който вие си представяте, а така както Аз искам. Аз искам да съм вашият Господар и Господ. Не желая вие да владееете над Мен.” Това е причината в Писанията Бог да осъжда и да отхвърля тези избори, които заставят срещу неговите заповеди.

Дори Павел осъжда този порок. Той казва: „*Никой да ви не отнема наградата с измама, чрез самоволно смиrenomъдрие и ангелослужение, като наднича в неща, които не е видял и напразно се надува с плътския си ум*” (Колосяни 2:18). По подобен начин той казва: „*Тия неща наистина имат вид на мъдрост в произволно богослужение и смирение и в нещадене на тялото, но не струват за нищо в борбата против угодяването на тялото*” (ст. 23). С тези думи той описва хората, които вършат безполезно, измислено от самите тях поклонение и оправдават това казвайки: „Намерението ми беше добро и го направих заради Бога и за да го почета. Това ще му е угодно и Той ще бъде милостив към мен”. Такива хора са двойно по-лоши от божите врагове. Бог призовал евреите да излязат от Египет и им дал десетте заповеди, казвайки им какво трябва и какво не трябва да правят, така че те да не си измислят начините, по които да Му служат. По подобен начин Бог желае да ни каже какво означава да Му служим.

Молиещи Бога за милост

„Смили се за мене, Боже, според милосърдието Си; Според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми.“ (Псалм 51:1)

Ние естествено мислим: „Аз се страхувам от Бога и затова не мога да гледам към небето за помощ. Зная, че съм грешник и че Бог мрази греха. Как мога да се моля? С тези мисли в нас започва люта битка. Понеже знаем, че сме грешници ние трябва да отлагаме молитвата си докато се почувствуваме достойни. Или пък търсим други хора, които да ни уверят, че сме направили достатъчно добри дела, за да сме уверени в своята праведност. Едва тогава ние се молим: „Господи, смили се за мен“. Но ние сме родени в грях. Ако трябва да чакаме докато се почувствуваме достойни и свободни от всички грехове преди да се молим не трябва да се молим никога.

Трябва да се освободим от подобни нехристиянски мисли. Когато сме заобиколени от собствената си греховност – дори когато се давим в греховете си – ние трябва да викаме към Бога, точно както Давид прави в този псалм. Ние не трябва да отлагаме молитвите си. Какъв е смисълът на думите „Смили се за мен, о Боже, според Твоята неотпадаща любов“ ако единствените хора, които се молят с тях са чистите, които не се нуждаят от милост? Без значение колко грешни се чувстваме ние трябва да се насърчаваме да викаме към Бога: „Смили се!“

Научил съм от собствен опит, че да се молим често е най-трудното нещо. Самият аз не съм добър в молитвата. Всъщност признавам, че често съм казал хладно думите: „Боже, смисли се за мене.“ Моля се така понеже се безпокоя от собствената си неправда. Но накрая Светия Дух ме е убеждавал: „Без значение как се чувстваш ти трябва да се молиш!“ Бог иска да се молим и желае да чува молитви – не понеже ние сме достойни, а понеже Той е милостив.

Да мислим за другите

„Защото вие, братя, на свобода бяхте призвани; само не употребявайте свободата си като повод за угаждане на плътта, но с любов служете си един на друг.“ (Галатяни 5:13)

Понеже има два различни вида хора има и два различни вида обида. От едната страна са обидени слабите, от другата силните. Бог иска да държи двата по средата, за да избегне и двете обиди.

Слабите се обиждат когато се случва нещо, което те не разбират и не могат да го различат от злото. Римляни 14 се занимава надълго с такава ситуация. Например когато слабите виждат, че силните ядат храна забранена от Закона като нечиста те не се осмеляват да я ядат понеже съвестта им не позволява това. Въпреки това те не трябва да осъждат това, което правят другите. Тук Павел става евреин с евреите, слаб със слабите, за да им служи чрез любов, така че те да могат да станат силни в Христос.

От друга страна силните са обидени когато са огорчавани то слабите и стават нетърпеливи от тяхната бавност и непохватност. Без да мислят за другите те престъпват своята свобода в Христос, поради което слабите се обиждат. За тях би било по-добре да пазят целия Закон ако с това избягват да обидата дори на един човек. Това означава да живеем по Духа. Каква полза да противопоставяме Духа на свободата на Духа на любовта?

Но вие може да настоявате: „Ние сме свободни да правим това!“ Наистина е така. Но вие трябва да поставите слабостта на своя брат и сестра пред свободата си. Причинявате им болка ако ги обидите чрез своята свобода. Не забравяйте, че задачата на любовта е да желаем най-доброто за другите. Вместо да търсите колко свобода можем да имаме открийте колко можете да служите на своите братя и сестри.

Да дойдем при Христос

„Всичко което Ми дава Отец, ще дойде при Мене, и който дойде при Мене никак няма да го изпъдя” (Йоан 6:37)

Ако един слуга е покорен и спечели одобрението на господаря би било нормално за господарят му да поиска той да остане. Правейки това господарят не показва никаква особена добродетел. Но ако господарят изхвърли от къщата един добър слуга това би било позор за господаря, не за слугата. От друга страна ако слугата е непокорен и въпреки това господарят му го задържи в къщата това би говорело добре за господаря. Така дори ако ние падаме и съгрешаваме Христос няма да ни изгони. Една майка никога не би изгонила детето си понеже то е мръсно, болно или наранено. Макар малките деца често да са окаяни нито един баща няма да ги лиши от наследство или да ги изхвърли от къщата поради лошото им поведение. Бащата само ще ги смъмри: „Ако искате да бъдете мои деца трябва да спрете да вършите лоши неща. Този път ще си затворя очите.”

Господ се отнася с нас по същия начин. Той казва: „Виждам, че не вярвате. Ако искате вяра зная, че Моят Отец щеше да ви даде. Ако Той ви даде вяра тогава вие със сигурност ще можете да вярвате. Въпреки това вие искате да бъдете Мои господари. Искате Аз да бъда ваш слуга. Това няма да стане. Това показва, че Отец не ви е призовал. Но ще дойдат други, които ще приемат посланието Ми. Те може да са слаби и непохватни християни. Но стига да вярват Аз никога няма да ги отпратя.”

Божите заповеди са необходими

„Тогава Господ изля върху Содом и Гомор сяр и огън от Господа от небето. Той разори тия градове и цялата равнина, всичките жители на градовете и земните растения.” (Битие 19:24-25)

Историята на Содом и Гомор показва, че Божият огнен гняв се е запалил над грешниците. Размишлението над тази история не е приятно преживяване. Поради тази причина аз винаги съм силно докоснат когато я прочитам или говоря за нея. Макар аз често да съм ядосан на нечестивите човеци, които отказват да променят пътищата си ужасното страдание и агония, които се случили в Содом ме разстройва. Аз също така мога да усетя умствената болка връхлетяла Авраам когато той се застъпвал пред Бога. Макар злите хора в Содом да отказали да се пременят Авраам искрено се надявал бедствието да не падне върху тях. Днес някои хора искат да премахнат ударението върху Божите заповеди. Те мислят, че хората трябва да бъдат третирани единствено с любов и толерантност и не трябва да бъдат плашени с примери за Божия гняв. Павел казва точно обратното. В посланието към коринтяните той разказва много истории за Божия гняв срещу грешниците. След това той заявява:

„А в тия неща те ни станаха примери, та да не похотствуваме за злото, както и те похотствуваха” (1 Коринтяни 10:6).

Арогантните и упорити хора презират Божието слово и се присмиват на доброжелателните предупреждения. Те се чувства толкова добре, че каквото и да им казва човек за обхвата на Божията милост и благодат това само ги оставя в по-лошо състояние от преди. Това се случва когато хората се опитват да се избавят от Божите заповеди. Трябва да се пазим от подобно лъжеучение. За такива хора не е достатъчно да донесат погубел на самите себе си. Те желаят да повлекат и нас със себе си. Подобно на хората от Содом те не осъзнават, че греховете им скоро ще бъдат наказани.

Чисто сърце

„Блажени чистите по сърце защото те ще видят Бога“ (Матей 5:8)

Някои мечтатели казват, че за да имат чисто сърце хората трябва да се крият в някой ъгъл, да постъпят в манастир или монашески орден или да търсят уединение в пустинята. Те казват, че хората не трябва да мислят светски мисли или да прекарват време занимавайки се със светски дела. Всичките им мисли трябва да са устремени към небето. Тези мечтатели мамят себе си другите с погрешни идеи. Те отклоняват хората от правия път и нанасят големи вреди. Смятат светските водачи и институции за зли. Но въпреки това именно те са, които осигуряват едно законово и подредено общество. Тези водачи и институции правят света да работи и са установени от Самия Бог. Писанието говори за това да имаме чисти мисли и чисти сърца в смисъл, който е съвместим с това да бъдем брачен партньор, да обичаме и да се грижим за семейството си и да правим всичко, което прави един родител. Всъщност Бог ни заповядва да изпълняваме тези свои задължения. А това, което Бог заповядва не може да бъде нечисто. Именно тази чистота ни позволява да видим Бога.

Когато един съдия носи своята отговорност и налага присъди той не действа от себе си. Той изпълнява Божиите закони и заповеди. Ако е християнин той изпълнява една добра, чиста и свята функция. Но един човек на такава позиция не може да направи нищо ако сърцето му не е чисто. Дори мръсната и неприятна работа както риненето на тор и сменянето на пелени е чиста и свята ако идва от едно чисто сърце.

Истинското благовестие

„Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос! Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко що е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила;“ (1 Петър 1:3)

Книгата 1 Петър е едно чудесно писмо и пример за нас. Петър започва като обяснява Кой е Христос и какво ние сме получили от Него. Той казва, че Бог ни е новородил за жива надежда чрез възкресението на Христос. По подобен начин Отец единствено поради Своята милост ни е дал всичко без заслуги от наша страна. Това са истински и евангелски думи, които трябва да се проповядват.

Нека Бог да ни помогне. Колко малко от това послание откриваме в други книги! Дори сред най-добрите, като тези написани от Йероним и Августин, трудно намираме нещо подобно. Следователно ние трябва да проповядваме за Исус Христос, че Той е умрял и възкръснал от мъртвите и защо Той е бил умъртвен и възкресен. Трябва да проповядваме така, че хората да повярват в Него и чрез вяра да се спасят.

Това означава да проповядваме истинското благовестие. Всяка проповед различна от тази не е благовестието, без значение какво проповядва.

Съкрушено и разкаяни сърце

„Жертви на Бога са дух съкрушен; Сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш“ (Псалм 51“17)

Давид говори за „съкрушено разкаяно сърце“. С други думи това е едно наистина смирено сърце, което почти умира от отчаяние. Давид казва, че Бог не мрази съкрушеното и разкаяно сърце, а го приема с радост. Посланието, което ние прогласяваме ни носи живот и божие одобрение понеже ни укрепява и воюва срещу греха и смъртта. Всъщност благовестието показва своята сила когато ние сме грешни и слаби. То е едно послание на радост, която може да бъде изпитана единствено когато преминаваме през скръб и трудности.

Но ние искаме да имаме посланието на живота и радостта без никаква скръб или смърт. За какви велики богослови се смятаме! Ние трябва да се научим, че като християни трябва да живеем със смъртта около нас, със съжаление и трепереща съвест – между зъбите на дявола и ада. Независимо от всичко това ние трябва да се държим за посланието на божията благодат. Тогава във всякакви обстоятелства ние ще можем да кажем: „Господи, ти желаеш само най-доброто за мен.“

В този псалм ние виждаме, че Бог не смята жертвите за по-приятни от съкрушеното сърце. Бирникът показал това отношение когато казал „Господи, смили се над менен грешника“ (Лука 18:13). Бирникът предложил на Господа най-желаната жертва, едно съкрушено сърце, което се доверявало на божията милост. Това е утешителен начин да мислим за Бога. Истинската природа на Бога е да обича хората, които са в беда, да се смилява над сърцесъкрушените, да прощава на падналите и да освежава изтощените. Псалмът ни призовава да вярваме единствено в божията милост и доброта. Той ни окуражава да вярваме, че Бог е на наша страна дори когато се чувстваме изоставени и отеготени.

Стойте където сте

„Само нека всеки постъпва така, както Господ му е отделил сили, и всеки както Бог го е призвал; и така заръчвам по всичките църкви.“ (1 Коринтяни 7:17)

Коринтяните имали свобода. Вярата и християнския живот не са ограничени до някое конкретно положение или ситуация в живота. Те са над в и през всички житейски ситуации. Следователно за вас не е необходимо да приемете или да се откажете от някоя позиция в живота, за да се спасите. Стойте на мястото, на което благовестието ви е намерило. Можете да останете там и да бъдете спасени. Не е необходимо да се отказвате от своя брак или да изоставят невярващия си партньор заради вярата или спасението. От друга страна за вас не е необходимо и да се ожените заради вярата или спасението. Ако сте семеен, без значение дали за вярващ или невярващ, за добър или за лош човек, вие не сте нито спасен нито осъден поради тази причина. Ако сте несемеен вие не сте спасен или осъден поради това, че сте сам. Всичко е свободно – свободно!

В резултат на това ако сте християнин и останете такъв вие ще бъдете спасен и ако останете нехристиянин ще бъдете осъден. „Това е правилото, което поучавам във всички църкви“ означава „Това е правилото, на което уча всички християни, на които проповядвам. Понеже аз не ги уча да изоставят положението в живота, в което се намират и да предизвикват безредици, а да останат там където са и да живеят в мир.“ Виждате, че Павел не нарича никаква позиция в живота блажена освен следната: да бъдеш християнин. За останалото той дава свобода, така че в и от самосебе си те нито ни спасяват нито ни осъждат. Но всяко положение в живота – без значение колко добре пазено – може да бъде благословение чрез вяра и проклетие поради липса на вяра.

Подрежете крилете на мъдростта си

*„Не роптайте помежду си. Никой не може да дойде при Мене, ако не го привлече Отец, Който Ме е пратил и Аз ще го възкреса в последния ден.“
(Йоан 6:43-44)*

Когато Исус казал: „Не роптайте помежду си“ Той искал да сложи преграда пред човешката мъдрост или разум. Ние също трябва да подрежем крилете на човешкия разум когато става дума за християнското учение. Божие Слово не е учение, което можете да разберете с разума си. То не достига човешкото сърце по този начин. Колкото по-образовани и по-подготвен е човешкия разум толкова по-малко разбира той. Християнското учение не се обръща към разума. Поради тази причина нашият ум се оплаква от него: „Не искам да взема спасението от ръцете си и да захвърля добрите дела, за да получа вечен живот. Не искам да сложа ръцете и краката си върху някой друг различен от себе си, някой, който се е оказал толкова глупав, че да се остави да го разпънат. Как да вярвам, че Исус е мой Спасител?“ Разумът не може да разбере това. Ние трябва да пленим всяка мисъл, така че тя да се покори на Христос (2 Коринтяни 10:5).

Исус казва: „Престанете да се оплаквате, че Аз казвам, че съм хлябът от небето. Вие искате сами да разберете това. Искате да сте по-умни от Мен когато казвате: „Не знаем ли кои са майка му и баща му?“ Но когато ви казвам как Отец Ми ви привлича, вашият разум ви тегли в различна посока. Хората, които желаят да разберат тези думи трябва да затворят очите си, да захлопнат портите на разума си и да станат подобни на слепци“. Това иска Христос. Който отказва да бъде воден от Бога, а иска да бъде воден от разума, ще бъде съблазнен от посланието на Исус и постоянно ще се оплаква от него.

Молитвата ни променя

„Не бъдете като тях; защото Отец ви знае от що се нуждаете преди вие да Му искате.“ (Матей 6:8)

Може би се чудите: „Защо Бог настоява, че трябва да Му се молим и да Му казваме всичките си проблеми? Защо не се погрижи за нас без да ни кара да искаме? Той вече знае по-добре от нас от какво се нуждаем“. Бог ежедневно дава дарове на целия свят. Той ни дава слънцето, дъжда, добра реколта, пари, здрави тела и т.н. Но често ние нито молим Бога за тези дарове нито Му благодарим за тях. Ако Бог вече знае, че ние не можем да живеем без светлина или храна продължително време тогава защо Той иска да Му се молим за тези необходимости?

Очевидно Той не ни е заповядвал да се молим, за да го информираме за нуждите си. Бог ни дава Своите дарове свободно и изобилно. Той желае ние да разберем, че иска и може да ни даде дори повече от това. Когато се молим ние не казваме на Бога нещо повече от това, което Той вече знае. Вместо това ние сме тези, които получаваме знание и прозрение. Молитвата Бог да снабди нашите нужди не ни позволява да станем подобни на невярващите скептици, които не признават Бога и не Му благодарят за множеството Му дарове.

Всичко това ние учи да признаваме божията щедрост дори повече. Понеже ние продължаваме да Го търсим и да чукаме на вратата Му Той ни показва повече и повече благословения. Всичко, което имаме е дар от Бога. Когато се молим ние трябва да изразяваме своята благодарност казвайки: „Господи, зная, че не мога да създам дори едно парче от ежедневния си хляб. Ти единствен можеш да снабдиш нуждите ми. Не мога да се защита от нещастията. Ти знаеш от какво се нуждая отнапред, затова съм сигурен, че ще се погрижиш за мен“.

Повече от здрав разум

„Авраам каза на Ефрона пред людетe на земята, които слушаха, казвайки: Но, ако обичаш, моля, послушай ме: ще дам стойността на нивата; вземи я от мене, и ще погребва покойницата си там.“ (Битие 23:13)

Ефрон, един земевладелец от Хеврон, се опитал да накара Авраам да приеме едно парче земя като дар, безплатно. Ефрон казвал: „Защо да се занимаваме с нещо толкова дребно? Ти си като божий принц и аз съм богат. Дори да ми платиш 10 паунда сребро тези пари няма да са от значение за мен.“ Това бил голям знак на уважение към Авраам, един пророк и учител. Но Авраам използва здравия си разум и отхвърлил предложението. Той предпочел да притежава земята и да я закупи за разумна цена.

Авраам можел да каже: „Зная, че ти си щедър, посветен и благ. Но на други места аз съм срещал хора, които ме научиха на горчивия урок за това колко непредсказуеми са хората. Така че се научих да бъда предпазлив. В Египет и Герар хората отначало се отнасяха към мен с уважение, но в края на краищата ме изгониха. Аз помогнах на хората то Содом, но всичко, което те ми показаха беше неблагодарност и обида. Ако приема тази нива като подарък, потомците ти могат да забравят щедрия ти дар към мен след като си отидеш. Те може да решат да си вземат нивата обратно със сила, изравяйки тялото на Сара и отнасяйки го. Ние сме чужденци в чужда земя. За да не допуснем да се случи нещо такова предпочитам да купя земята с пари. Така потомците ти няма да имат правото да настояват собствеността да им бъде върната.“

Дори по напълно светски въпроси вярващите трябва да се отнасят към другите с уважение. Докато божиите хора живеят в света те трябва да управляват делата си внимателно. Като Авраам те трябва да използват здравия си разум, да бъдат сърдечни и да показват уважение в отношенията си с другите и един с друг.

Да се доверяваме на Бога за ежедневните си нужди

„Затова ви казвам: Не се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната, и тялото от облеклото?“ (Матей 6:25)

Ние няма да се освободим то своите притеснения и страхове докато сме живи. Но Бог ни дава всичко необходимо, час след час, без никаква помощ от наша страна. Защо тогава продължаваме да таим глупави страхове за тривиални малки неща, сякаш Бог не може или не желае да ни даде храна и подслон? Би трябвало да чупим ръце от срам когато хората ни посочват тази наша глупост. Но глупаци е единственият начин, по който можем да опишем тези богати, охранени хора, които винаги се безпокоят да имат пълен килер. Те имат повече от достатъчно храна, за да се хранят добре, но никога не я споделят с никого и не канят гости на вечеря. Те имат празни легла, но никога не канят някой да пренощува в тях.

Затова Христос ясно ни казва колко глупави хора сме ние. Това би трябвало да е достатъчно, за да поискаме сами да се заплюем с пълно отвращение. Въпреки това ние продължаваме да се лутаме в слепотата си макар да е очевидно, че не сме в състояние да задоволим основните си нужди без Бога. Само това би трябвало да е достатъчно да ни направи християни и да ни накара да мислим следното: „Без съмнение аз никога не държа в ръцете си дори един прелитащ момент от живота си. Ако трябва да се доверявам на Христос за живота и здравето си защо да се безпокоя дали ще намеря храна за през деня?“ Да не се доверяваме на Бога за ежедневните си нужди е подобно на това да имаме богат баща, който желае да ни даде много пари и все пак да не можем да му се доверим за нуждите си.

Страдайки да вършим добро

„И кой ще ви стори зло, ако сте ревностни за доброто? Но даже, ако пострадате за правдата, блажени сте; а „от тяхното застрашаване не се бойте, нито се смущавайте“.” (1 Петър 3:13-14)

Петър не иска вие да казвате, че този, който ви прави зло върши добро. Съществува голяма разлика между моята и божията присъда и между мен и вас. Например, аз мога да изпитвам в сърцето си гняв, омраза и зли желаня без да ви наранявам. Вие оставате непокътнат и нямате нищо против мен. Но поред Бога аз съм виновен. Ако ме накаже Той ще постъпи справедливо понеже аз наистина съм заслужил това. Ако не ме накаже тогава ми показва милост. Той е прав и в двата случая. Но от това не следва, че човекът, който ме преследва също е прав. Понеже аз не съм онеправдал този човек по същия начин, по който съм онеправдал Бога. В Езекиил 29:19-20 Бог говори за цар Навухудоносор. Бог сякаш казва: „Не знаеш ли, че той е Мой служител и е служил на Мен? Сега аз трябва да му се отплатя. Все още не съм му платил. Ще му дам за награда египетската земя.” Навухудоносор нямал право над земята, но Бог имал правото да накаже други чрез него. За да не могат тези зли хора да ядат безплатен хляб Бог ги накарал да Му служат като гонят Неговия народ. Сега човешкият разум пристъпва напред и смята, че подобни хора трябва да са постъпили добре. Но Бог единствено им отплаща това, което са заслужили за работата си преследвайки и гонейки посветените християни. Но ако устоите на гонението и благославяте Бога казвайки: „Ти си прав, Господи!” ще ви бъде добре. Тогава Бог ще хвърли тези хора в ада и ще ги накаже за това, че са вършили зло. Но Той милостиво ще приеме вас и ще ви даде вечно спасение. Затова нека Бог да прави каквото Му е угодно. Накрая Той със сигурност ще даде награда.

Призовете Господа

„В притеснението си призовах Господа; Господ ме послуша и ме постави на широко място.” (Псалм 118:5)

Трябва да се научите да призовавате Господа. Недейте да стоите сами или да се излежавате на леглото клатейки глава и оставяйки мислите си да ви измъчват. Не се притеснявайте как ще се измъкнете от тази ситуация или да тъжите за ужасния си живот, колко нещастен се чувствате и колко лош човек сте. Вместо това си кажете:” Вземи се в ръце, мързеливце! Падни на коленете си и издигни ръце и очи към небето. Прочети един псалм. Кажете Господната молитва и със страхопочитание кажете на Бога от какво се нуждаеш.” Този текст ни учи да викаме към него. По подобен начин Давид казва: *„Изливам пред Него оплакването си, Скръбта си изявявам пред Него”* (Псалм 142:2). Бог иска да Му кажете своите проблеми. Той не желае да ги пазите за себе си. Не иска да се борите с тях сам и да се измъчвате. Това само увеличава страданията ви.

Бог знае, че сте твърде слаби, за да се справите с проблемите си. Той иска да растете силни в Него. Така Той ще получи славата. От трудностите се раждат силни християни. Без трудности хората говорят много за вярата и Духа, но всъщност не знаят какви са тези неща или какво казват.

Никога не трябва да се съмнявате, че Бог знае трудностите ви и чува молитвите ви. Не трябва да се молите разпиляно или сякаш викате срещу вятъра. Това е подигравка с молитвата и изпитване на Бога. В този случай по добре е изобщо да не се молите. Трябва да се научите да оценявате тази част от нашия текст, която казва: *„Господ ме послуша и ме постави на широко място”*. Псалмистът казва, че Господ го е чул и го е избавил от трудностите му.

Благовестието от Бога

„Исус, прочее, в отговор им каза: Моето учение не е Мое, а на Онзи, Който Ме е пратил.“ (Йоан 7:16)

Христос отговорил внимателно на своите противници. Той им показал, че ги разбира и че осъзнава, че те Го обвиняват и клеветят. Те смятали, че учението Му е от дявола. Затова Исус им отговорил: „Учението Ми не е Мое. То идва от Този, Който Ме е пратил.“ Има ли смисъл това? Ако думите на Исус не са Негови Собствени защо Той ги проповядва, предлага и държи толкова здраво? Защо отказва да приеме почит за Собствените си думи? Защо не каже: „Това е *Моето* учение?“

Християните често казват: „Това е моя проповед, моето кръщение, моят Христос, моят Бог“. Или можем да кажем: „моето благовестие“. Но никое от тези неща не е наше понеже ние не сме ги създали. Те не започват от нас. Те не са наше дело. И все пак, в същото време сте са наши понеже Бог ни ги е дал. По същия начин ние можем да кажем: „моето дете“, „моят съпруг“ или „моята жена“. Все пак никой от тези хора не е наш понеже ние не сме ги създали. Те са дело на друг и са ни представени и дадени. Ние не ги изливаме от калъп или оформяме от дърво. Те са ни били дадени като подарък. Христос казва същото за Своето учение.

Това е причината аз да твърдя, че това благовестие е мое. То е различно от учението на други проповедници. Това е моето учение – с други думи, учението на Лутер. В същото време аз казвам: „Това не е моето учение. То не е мое дело, а ми е било подарено“. Не съм го създал в главата си. Не е пораснало в градината ми. Не съм го родил. То е дар от Бога. Така и двете неща са верни. Благовестието е мое и все пак не е мое, понеже е божие.

Бог ни спасява от Сатана

„Ангелът на Господа се опълчва около ония, които Му се боят, И ги избавя.“ (Псалм 34:7)

Това е един от най-забележителните текстове в Писанието. Ние не твърдим това от себе си. Но вие може да кажете: „Аз не виждам и не усещам Божиите ангели около мен. Всъщност се чувствам сякаш съм под властта на дявола и съм воден към ада“. Аз бих отговорил: „Недей да мислиш по този начин! Ако беше предаден на дявола той не би те оставил да живееш и час без да изпълни живота ти с престъпления. Всъщност той вероятно дори не би ти дал време да извършиш нещо греховно, а би те убил на място. Ти си все още жив поради защитата на светите ангели. Ще дойде време когато ще напуснеш тази земя и, с Божието позволение, може да бъдеш предаден на гнева на Сатана. Но Бог, в Своята милост и благодат, ще те укрепява чрез Словото Си“. Когато си предаден на Сатана това би било единствено за много кратко време. Тива няма да е за да бъдеш осъден, а за да бъдеш изпитан, за да донесе спасение и безкрайни благословения. Христос казва: *„Ако житното зърно не падне в земята и не умре то остава безплодно. Но ако умре дава много плод“* (Йоан 12:24). По същия начин Христос бил предаден на убийци, но само за кратко време и за да донесе спасение. Затова, когато усещаш, че Сатана те изкушава и тревожи моли се и благодари на Бога за това, че няма да паднеш, а ще преминеш през изпитанието, за да бъдеш очистен. Еремия ни успокоява като казва: *„Обаче, това си наумявам, поради което имам и надежда: Че по милост Господна ние не се довършихме, понеже не чезнат щедростите Му“* (Плач 3:21-22)

Да гледаме към Христос

„Съразгнах се с Христа, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене.“ (Галатяни 2:20)

Праведността, за която Павел говори тук е външна и идва от Христос, Който живее в нас. Тя не е вътрешна и не идва от самите нас. Затова ако се интересуваме от Христовата праведност трябва напълно да се откажем от себето.

Ако гледам на себе си започвам да се занимавам с дела и се превръщам в поданик на закона – без значение дали искам това или не. Вместо това Христос и моята съвест трябва да станат едно, така че да не виждам нищо освен разпънатия и възкръснал Христос. Ако пренебрегна Христос и гледам единствено себе си аз съм загубен. Скоро започвам да си мисля „Христос е на небето, а аз съм на земята. Как мога да достигна до Него? Ще трябва да се опитам да живея един свят живот и да върша това, което законът изисква, за да намеря вечен живот“. Ако мисля себе си – моето положение и това, което трябва да върша – винаги ще губя Христос от погледа си. Той единствен е моята праведност и моят живот. Ако изгубя Него, никой друг няма да е в състояние да ми помогне. Отчаянието и осъждението със сигурност ще дойдат върху мен. За съжаление това се случва през цялото време. Когато сме изправени пред предизвикателството на смъртта е естествено да пренебрегнем Христос и да гледаме собствения си живот. Ако в такова време не бъдем подкрепяни от вярата ние ще загинем. Затова във време на такива борби на съвестта трябва да се научи да се отричаме от себе си. Трябва да забравим за закона и делата. Те и карат единствено да гледаме на себе си. Вместо това ние трябва да обърнем очите си към медната змия, Христос, Този, Който е бил прикован на кръста (Йоан 3:14). Трябва да вперим погледа си в Него.

Да станем божии деца

„У Своите Си дойде, но Своите Му Го не приеха А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада“ (Йоан 1:11-12).

На всеки, който вярва в Христос Бог предлага привилегията да стане Негово дете. Но това най-велико предложение е презирано, подигравано и осмивано от слепите и осъдени човеци на този свят. Освен това с божие предложение се злоупотребява и дори се смята за богохулство. Макар тези, които изповядват името Му и вярват на думите Му да са божии деца те са убивани сякаш са деца на дявола, богохулници и бунтовници. Религиозните водачи направили същото с Христос, божият единороден Син. Те го обвинили, че предизвиква размирици сред народа, че не позволява на хората да плащат данъци на императори (Лука 23:2) и че твърди, че е божия Син (Йоан 19:7).

Понякога дявола толкова яростно напада посветените християни с огнените си стрели (Ефесяни 6:16), че те забравят за безкрайната слава, която те имат като божии деца. Те започват да мислят обратното и да се чудят дали Бог ги е забравил, изоставил и отхвърлил толкова надалеч, че повече не ги вижда.

Нашата вяра все още е много слаба и студена. Ако вярата ни беше толкова силна и устойчива колкото трябва да бъде ние твърде скоро бихме починали от безмерна радост. Но ние славим Бога понеже знаем, че дори тези, които притежават само малко вяра също са божии деца. Затова Христос казва: *„Не бой се малко стадо“* (Лука 12:32). Затова ние винаги се молим заедно с апостолите *„Увеличи вярата ни“* (Лука 17:5) и се молим заедно с човека от книгата Марк, който викал: *„Вярвам, Господи, помогни на моето неверие!“* (Марк 9:24).

Кръстът на Христос

„А далеч от мене да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мене е разпнат, и аз за света.” (Галатяни 6:14)

Кръстът на Христос не се отнася единствено до дървото, което Христос носел на раменете Си и на което бил прикован. Той също така означава и всички трудности на вяващите, чийто страдания са христови страдания. Павел говори за християните понасящи такива страдания в 2 коринтяни 1:5. В Колосяни 1:24 той казва: *„Сега се радвам в страданията си за вас, като от моя страна допълням недостатъка на скърбите на Христа в моето тяло заради Неговото тяло, което е църквата”*. Следователно, кръстът на Христос като цяло се отнася до всички страдания, които църквата понася заради Христос. Самият Христос свидетелства за това в Деяния 9:4 когато казва: *„Савле, Савле, защо ме гониш?”* Савел не нападал Христос. Той гонел неговите ученици. Но който докосва тях закача зеницата на божие око (Захарий 2:8). Ние опит знаем, че главата е по-чувствителна от останалите части на тялото. Понеже ако някой пръст или друга малка част от тялото е наранена главата разпознава усещането и лицето го отразява. Носът се мръщи, очите мигат и т.н. По подобен начин Христос, нашата глава, прави нашите страдания Свои Собствени и страда когато ние, Неговото тяло, страдаме.

Полезно е да помним това, за да не се отчайваме когато противниците ни преследват, отлъчват и убиват или когато еретиците ни мразят с толкова голяма омраза. Трябва да помним примера на Павел и да се хвалим с кръста. Ние сме поели този кръст не поради собствените си грехове, а заради Христос.

Защо не се молим

„или, ако поиска риба, да му даде змия? И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде добри неща на тия, които искат от Него!“ (Матей 7:10-11)

Неотложните ни нужди би трябвало да са достатъчни, за да ни накарат да се молим. Но сякаш това не е достатъчно Исус използва една прекрасна илюстрация от семейния живот, за да ни подтикне към молитва. Дори едно проблемно дете няма да получи змия вместо риба от родителите си. С тази илюстрация Исус казва: ‘Човешката ви природа е покварена. Вие далеч не сте толкова добри колкото е Бог, но въпреки това давате на децата си добри неща. Понеже Бог, небесният ви Отец, е съвършен, няма ли Той да ви даде добри неща ако поискате от Него?’ Ако приемем сериозно тази илюстрация ние ще придобием желание за молитва.

Въпреки това когато разберем какво казва Бог в словото Си, започнем да живеем според него и да учим другите на това, ние се изправяме пред много изкушения и често срещаме опозиция. Греховната ни природа е враг на молитвата. Тя бързо се отегчава, става безгрижна и безразлична към това, което Бог казва и към добрият живот, който ни е подарил. Поради тази причина ние никога нямаме толкова мъдрост, познаване на божие Слово, вяра, любов или търпение колкото би трябвало да имаме. Всеки ден грешната ни природа тежи на врата ни и ни отклонява от молитвата. Светът също е враг на молитвата. Той толкова завижда, че ние притежаваме вяра и скъпоценното божие Слово, че отказва да се примири с тези неща без значение колко слаби сме самите ние. Светът ни осъжда, опитва се да отнеме това, което имаме и не ни дава покой.

Това са двата врага на молитвата: нашата грешна природа и света. Вътрешно те се опитват да намалят желанието ни да се молим, а отвън – да ни отвлекат от молитвата. Единственото, което можем да сторим е непрестанно да викаме към Бога. Трябва да се молим за сила и за по-добро разбиране на Неговото Слово.

Участници в божията природа

„чрез които се подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлото от страстите разтление в света.” (2 Петър 1:4)

Петър казва, че посредством силата на вярата ние участваме в божественото естество и имаме общение с божията природа. Какъв стих! Не можем да намерим друг подобен на него в целия Нов или Стар завет. Въпреки това невярващите го смятат за нещо незначително. Но какво все пак означава божията природа? Тя е вечната истина, правда, мъдрост, вечния живот, мир, радост, щастие и всичко останало, което може да се нарече добро. Хората, които имат дял в божията природа получават всичко това, така че могат да живеят вечно и да имат вечен мир, наслада и радост. Те са чисти и притежават власт над дявола, греха и смъртта. Петър казва: „Точно както никой не може да отнеме вечния живот и истина от Бога, никой не може да ги вземе и от вас”. Ако някой ви стори нещо той го прави и на Бога. Ако някой потиска един християнин той потиска Бога. Начинът, по който Петър използва краткия израз „божествено естество” означава всичко това.

Наистина удивително е когато някой човек повярва. Петър обаче не цели тези негови наставления да бъдат основи на вярата. Вместо това той подчертава колко велики и големи притежания получаваме ние в резултат на вярата. Това е причината Петър да добавя, че ние ще имаме всичко това ако покажем вярата си бягайки от злите желаниа.

Да се молим с псалмите

„И не се опивайте с вино, следствието от което е разврат, но изпълняйте се с Духа; и разговаряйте се с псалми и химни и духовни песни, като пеете и възпявате Господа в сърцето си.” (Ефесяни 5:18-19)

Помислете за това, което най-уважаваните църковни отци, особено Атанасий и Августин, казват за употребата на псалмите. Те казват, че ние трябва да настроим и адаптираме умовете си, така че те да се окажат в тон с псалмите. Ние трябва да пеем псалмите с помощта на Светия Дух. Те са като едно училище за нашата сърдечна настройка. Например, когато четем в псалм 1: „Блажен оня човек, който не ходи по пътя на нечестивите” ние трябва да се научим да отхвърляме съветите, които нечестивите хора ни дават. Когато четем: „Но се наслаждава в закона на Господа” не трябва лесно да се потупвате по гърба сякаш вече сте човек, който обича Господното учение. Понеже докато сме живи ние трябва да мислим за себе си като за хора, които отчаяно се нуждаят да обичат още повече Господното учение. Когато четете: „Всичко що върши ще благоуспява,” трябва да си пожелавате това и да скърбите за хората, които са в трудности.

Не мислете, че от вас е поискано нещо невъзможно. Всичко, което трябва да направите е да опитате и аз зная, че ще се радвате ако го сторите. Първо, практикувайте по един псалм или дори един стих от псалм. Смятайте, че сте успели щом усетите, че стиха оживява в сърцата ви – дори ако това ви отнеме цял ден или дори цяла седмица. Но щом започнете всичко друго ще следва естествено и вие ще намерите големи богатства на прозрения и любов. Само не допускате умората и обезкуражението да попречат да започнете.

Духовно жадни

„А в последния ден, великия ден на празника, Исус застана и извика казвайки: Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие.“ (Йоан 7:37)

Това послание на Исус било прието с радост от тъжните сърца на обикновените хора, особено от посветените. Те почитали Исус като пророк и Месия. Но останалите не видели нищо особено в думите на Исус. Затова Исус избрал думи, които да говорят на сърцето. Той избрал думи, които да достигнат до тези, които имат нужда да ги чуят. Това са утешителни, приятелски и ценни думи. Те обновяват, утешават и подкрепят жадния. Христос изразил посланието си по този начин понеже Словото Му, ако не бъде проповядвано на бедните, обикновено е презирано, а не приемано.

Жадните имат проповедник-утешител в лицето на Самият Христос. Той им показва къде могат да утолят жаждата си – в Него, Господ Христос. Но първо ние трябва да попитаме: „Каква е тази жажда?“ Едва тогава ще разберем какво има предвид Христос под пиене и как можем да утолим жаждата си. Това не е физическа жажда, която може да бъде утолена чрез пиенето на бира или вино. Това е духовна жажда – жажда на душата. Това е желанието на една натъжена, окаяна, уплашена и смазана съвест. Това е копнежът на едно отчаяно и ужасено сърце, което желае да знае как може да застане пред Бога. Жадните са срамежливи и плашливи хора, които усещат своята греховност и слабостта на своя дух, душа и тяло. Те изследват Божиите предупреждения. Те се боят от Господа Бога и внимават на закона, гнева, съда, смъртта и останалите наказания. Този страх е истинската жажда. Естествено хората със страхове, изкушения и нужди са много жадни поради своето безпокойство. Езикът им е изсъхнал. Те стават трескави и стиховете им ги обезводняват. Този страх води до духовна жажда.

Светлина за един мрачен свят

*„Твоето слово е светилник на нозете ми и виделина на пътеката ми.“
(Псалм 119:105)*

Бог смята човешкия разум, мъдрост, морал и дори светлината за мрак и тъма сравнени с Неговото Слово. Божието Слово е пламък, който свети в мрака. Чрез проповядване, поучение и тайнствата неговата светлина се разпространява. Ако използваме тази светлина Бог няма повече да е скрит за нас.

Когато се изправим пред беди, когато сме заобиколени от тъмнина, когато нещата изглеждат толкова мрачни, че се съмняваме дали сме част от църквата или сме угодни на Бога тогава трябва да се научим да се обръщаме към Библията. Не трябва да оставяме хората, които отпадат от вярата да ни разколебават. Вместо това ние трябва да разбираме, че живеем в един мрачен свят. Единствената причина, поради която можем въобще да виждаме е Божията светлина, която свети ярко (2 Петър 1:19).

Исус казва: *„Който повярва и се кръсти ще бъде спасен“* (Марк 16:16). Светлината на тези думи свети в сърцата ни. Дори ако слънцето свети ярко то не може да схване истината. Човешкият разум оставен сам на себе си не може да я схване. Но там където Библията пръска светлината си не може да съществува истинска тъмнина. Без Библията ние няма да знаем или да разбираме нищо.

Да почитаме Бога

*„Вижте с Авраама, той повярва в Бога, и му се вмени за правда?“
(Галатяни 3:6)*

С думите: „Той повярва в Бога“ Павел ни показва, че вярата в Бога е най-великото поклонение, най-голямата вяроност, най-върховното покорство и най-угодната жертва. Всеки, който може да борави добре с думите трябва да говори по тази тема. Този човек ще открие, че вярата е всесилна. Нейната мощ е неизмерима и безкрайна. Вярата дава на Бога най-голямата почит, която някой може да му даде. Да почитаме Бога означава да вярваме в Него, да Го смятаме за заслужаващ доверие, мъдър, праведен, милостив и всесилен. Накратко тя разбира, че Той е Създател и Дарител на всичко добро. Разумът не може да направи това, единствено вярата го постига.

Вярата прави Бога реален за нас и в нас. Без вяра божията чест, слава, мъдрост, праведност, истина и милост не могат да се намерят в нас. Там където няма вяра не се намират и Божиите величие и божественост. Бог не иска нищо повече от нас от това да признаем Неговата божественост и да Му отдадем славата и почитта, които заслужава. Ние трябва да мислим за Него не като за някакъв идол, а като за Бог – Богът, Който ни приема и ни чува, Който е милостив към нас и Който стои за нас. Когато почитаме Бога Неговата божественост остава цяла и непокътната – Той получава всичко, което едно вярващо сърце може да Му даде. Когато почитаме Бога по този начин ние показваме най-голямата възможна мъдрост, най-висша правда и най-доброто поклонение понеже принасяме най-угодната жертва.

Удоволствието да се покоряваме

„Понеже законът бе даден чрез Моисей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исуса Христа.“ (Йоан 1:17)

Йоан иска да ни покаже нещо за божия закон затова казва: „Законът бе даден чрез Моисей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исуса Христа“. Сякаш той иска да каже: „Законите дадени чрез Мойсей водят към живот, правда и всичко останало, което е добро. Но много повече е дадено чрез Христос. Той дойде и напълни празните ни ръце. Той изпълни изискванията на божия закон. Той донесе божията благодат и истина“.

Христос ни направи способни да пазим първата, втората и третата заповед. По този начин ние можем да се доверим и да имаме вяра в Бога като в наш Баща. Ние започваме да Го хвалим с радостни сърца и да смятаме името Му за свято.

Откъде идва всичкото това добро? Ние със сигурност не сме направили нищо, с което да го заслужим. Никое от добрите ни дела извършени в покорство на Божиите закони не са го заслужили. То идва от просветлението на Светия Дух и се обновява чрез Божието Слово и чрез вяра в Христос. Чрез тези неща ние сме получили нов дух, който прави Божието Слово и закони приятни за изпълнение. Сега ние намираме радост в това да се доверяваме на Бога повече от всичко. Усещаме, че можем да направим това. Дадено ни е едно ново начало и ние вече сме научили основните неща. Благодатта, която Христос ни е дал чрез вяра прави покорството на първата заповед радост.

Разчитайте Бог да снабди

*„Очите на всичките гледат към Тебе; И Ти им даваш храна на време
Отваряш ръката Си И удовлетворяваш желанието на всичко живо.”
(Псалм 145:15-16)*

Погледнете известните религиозни ордени и веднага ще забележите, че всички техни физически нужди са напълно задоволени. Те имат гарантиран доход, храна, облекло, подслон и всякакви допълнителни неща придобити чрез работата и грижата на други хора и след това дадени на тях. Следователно те не се излагат на никаква опасност нито пък желаят да направят това. Вместо да имат доверие в невидимите неща (Евреи 11:1), както прави вярата, те разчитат на притежанията си.

Ако откриете партньор и сключите брак с него първото предизвикателство ще е как да снабдявате нуждите на своето семейство. То продължава през целия ви живот. Бракът по своята природа ви учи и ви кара да гледате към божията ръка за снабдяване на нужните ви. Той ви кара да се доверявате на Неговата благодат и да вярвате. Понеже там където няма вяра в брака има едно трудно, нещастно съществуване, пълно с притеснения, страхове и тежък труд. За разлика от това колкото по-малко вяра имат тези известни религиозни ордени толкова по-добре е сякаш за тях. Понеже техният глад е засищан свободно и те няма нужда да виждат божията снабдяваща ръка нито пък да чакат за добрината Му.

И така, кажете ми, кой орден може справедливо да бъде наречен духовен? Не е ли този, в който вярата е необходима и има работа, която трябва да свърши? Не е ли този, който има основание ежедневно да се доверява на Бога според казаното в Псалм 145:15-16?

Брачният орден има основание да се доверява на Бога. Но религиозните ордени нямат и не желаят да имат понеже те са основани и снабдени по такъв начин, че не трябва да се грижат за нуждите си. Правейки това те са изтикали вярата настрана и са запушили всички дупки от страх, че тя може да се върне обратно.

Победа чрез смърт

„И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв то и Той, подобно на тях, взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч, дявола.” (Евреи 2:14)

Ние трябва да имаме Спасител, Който може да ни избави от властта на бога на този свят (2 Коринтяни 4:4) и от князът на света (Йоан 16:11), дявола. Ние трябва да имаме Спасител, който може да ни спаси от силите на греха и смъртта. Христос трябва да е истинския, вечен Бог, чрез Когото всички вярващи приемат божиято одобрение и са спасени. Ако Христос не е по-велик или по-добър от Мойсей, Илия, Исаия или Йоан Кръстител тогава Той не би могъл да ни изисква обратно. Понеже е божият Син Той е способен да направи това и да ни освободи от греховете ни когато пролива кръвта Си. Ако вярваме това ние можем да го хвърлим в лицето на дявола всеки път когато той се опитва да ни измъчва или да ни ужасява чрез греховете ни. Това бързо ще го победи. Той ще бъде принуден да се оттегли и да ни остави на мира.

Ето един пример, който може да ни помогне да разберем как Христос побеждава дявола като умира. Рибарската кука, която е Христовата божественост, е скрита в земния червей, който е Неговата човечност. Дяволът лапва и двете когато Христос умира и бива погребан. Но Христовата божественост разкъсва корема на дявола, така че той не може да го задържи повече. Дяволът поглъща нещо, което се оказва смъртоносно. Тази истина ни дава прекрасна утеха. Точно както дявола не е в състояние да задържи Христос мъртъв той няма да може да задържи и тези, които вярват в Него.

Той даде Сина Си

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ (Йоан 3:16)

Някой може да попита: „Как е възможно Човешкият Син да ни спаси и да ни даде вечен живот?“ Друг може да попита: „Как е позволил Бог единствения Му Син да бъде разпънат?“ Със сигурност е удачно да кажем, че Човешкият Син е умрял на кръста, но да кажем, че един човек може да ни даде вечен живот няма никакъв смисъл. Също така не изглежда разумно Бог да остави Собствения Си Син да умре за света. Но ние трябва да помним, че когато говорим за Христос ние не говорим просто за някакъв обикновен човек, а за една личност с две природи – човешка и божествена. Всички характеристики приписвани на тези две природи могат да се намерят в личността на Исус Христос. Следователно, ние можем да кажем, че Човешкият Син е направил небето и земята както можем да кажем и че Божия Син е направил небето и земята. Ние не разделяме Христос на две отделни природи както правят еретиците. Те казват, че не Божия Син, а единствено синът на Мария пострадал и умрял за нас. Но този текст ясно казва, че Бог е дал Своя Син за света. Когато Христос е бил предаден на Пилат, за да бъде разпънат и когато бил воден от Пилат към съдийския престол Пилат сложил ръка не само на човека, но и на Бога. Затова Павел казва, че ако ерусалимските жители биха знаели те не биха разпнали Господа на славата – Този, на Когото се покланя цялото творение (1 Коринтяни 2:8). Следователно не само Човешкият Син, но и Божия Син бил заченат от Мария, пострадал и умрял, бил погребан, слязъл в ада и бил възкресен от мъртвите.

Да виждаме нашия Господ

„После ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа.“ (1 Солунци 4:17)

Ние ще бъдем взети при Господ по едно и също време, както тези, които са умрели преди това така и живите при идването на Христос. В един миг всички ще бъдем грабнати и отново ще се видим един друг. Макар ние, които сме още живи, широко да отваряме очите си ние няма да видим нашия Господ Христос преди починалите. По-голям смисъл би имало ние, които сме още живи първи да видим Господа, понеже мъртвите отдавна са се разложили и според нашата логика повече не съществуват.

Но Христос е определил мъртвите да възкръснат заедно с нас в същия момент и да имат чудесни очи, които виждат също така както и нашите. Бог ще направи за християните това, което е направил за Христос. Той извел Христос от затворения и запечатан гроб в един единствен миг, толкова бързо, че в един единствен миг Той бил едновременно вън и вътре. Так и в последния миг Бог ще събере заедно и двете групи. Той ще изведе нас, които сме все още живи и притежаваме своите пет сетива, заедно с тези, които са мъртви, разложени, станали на пръст и разпръснати по целия свят. Ние всички, по едно и също време, ще бъдем взети в небето и ще се реем в облаците. Ние ще сме по-леки от птиците и много по-красиви от слънцето.

Христос не дойде, за да съди

„Вие съдите по плът; Аз не съдя никого.“ (Йоан 8:15)

Исус не желае да съди. Той иска да помага. Затова не описвайте Христос като един съдия, за когото трябва да направите това или онова, за да бъдете примирени. Не, Той е светлината на света. Той не съди никого. Никой, който го следва няма да ходи в тъмнина. Христос казва: „Ако усещате греховете си, признавате ги и ако сте ужасени от тях тогава се дръжте здраво за Мен, следвайте ме и вярвайте в Мен. Мислете за мен като за светлина. Тогава няма причина да се страхувате да бъдете изправени пред съда и осъдени. Аз дойдох, за да спася света. Но тези, които отхвърлят помощта Ми осъждат себе си понеже не желаят да се спасят“.

Думите на Христос са подобни на това, което един лекар би казал на пациент: „Аз не съм дошъл, за да те отровя. Искам да ти помогна. Ако следваш съвета ми няма защо да се безпокоиш. Ако отхвърлиш съвета ми и ме наречеш измамник, ако ме мразиш и откажеш лекарството ми, тогава ти доброволно се осъждаш на смърт. В този случай вината ще е твоя. Аз няма да се убия. Не, аз ще те оставя да умреш, понеже ти си презрял и отхвърлил лекарството“.

Ние се намираме в същото положение. Христос със сигурност ще изпълни обещанието си: „Аз не съдя никого. Затова и вие не се осъждайте. В Моите очи вие не сте осъдени. Аз съм светлината, която осветява пътя за вечния живот и спасение“.

Задоволството идва от Бога

„Понеже Бог дава на угодния Нему човек Мъдрост, и знание, и радост; А на грешния дава да се труди, и да събира, и да трупа, – За да даде всичко на угодния Богу.“ (Еклезиаст 2:26)

Когато някой е чувства задоволен от това, което има хората казват, че това е дар от Бога. Бог дава на угодния Нему задоволство без той да се стреми към това. Бог вижда само два вида хора: такива, които са верни и тези, които са грешни. Освен даровете, които дава на всички, Бог дава на верните мъдрост и разбиране. Към всичко това Той добавя и радост. Верните са доволни от това, което имат и не са измъчвани от мислите и желанията, които изяждат грешните. Те гледат своята си работа с радост и мир.

От друга страна грешните винаги се измъчват. Те са погълнати от това да събират и трупат богатство, но никога не са доволни. Дори ако им са дадени мъдрост и умения толкова много трудности са примесени с тези дарове, че те ги усещат повече като наказание. Грешниците не се наслаждават на работата си, без значение дали е земеделие или друг бизнес – макар други хора да им се наслаждават и да намират в тях радост. Това, което грешниците печелят не може да бъде използвано по правилен начин от никого освен от този, който е получил божието одобрение. Така това, което грешниците събират принадлежи на тези, които Бог одобрява. Верните знаят как да използват Божиите дарове с радост и благодарност дори когато имат съвсем малко. Но грешните дори не използват това, което имат независимо от всички трудности, през които са преминали докато са събирали притежанията си. Накрая верните притежават целия свят понеже му се наслаждават с радост и задоволство. Дори когато притежават много грешниците нямат нищо. Толкова безсмислен е животът им.

Лошите примери ни дават надежда

„Около три месеца подир това, известиха на Юда, казвайки: Снаха ти Тамар блудства; а още, ето, непразна е от блудството. А Юда рече: Изведете я да се изгори.“ (Битие 38:24)

Божиие хора често падат в грях. Техните примери ни показват божията безкрайна благодат и милост. Той спасява не само хората, които са верни и морални като Авраам, Исаак и Яков, но и неморалните като Юда, Симеон и Леви. Затова никой от нас не трябва да бъде себеправеден поради своите собствени морал и мъдрост. От друга страна никой от нас не трябва да се предава поради греховете си. Писанието хвали примера на Авраам, Исаак и Яков. В същото време то описва и най-лошите грешници. Ние виждаме добродетелите на богоугодните и греховете на най-нечестивите – и все пак всички те идват от едно и също семейство. Тези лоши примери ни учат за покаянието, вярата и прощката на греховете. Никой от нас не трябва да се хвали колко е добър, но и никой, който е паднал в грях не трябва да се предава. Библията записва грешките, слабостите и ужасните грехове на божиие хора. Това има за цел да привидгне и утеши тези, които са подтиснати поради греховете си. На грешниците трябва да бъде казано: „Не се отказвайте. Бог иска да Му се доверите и да вярвате в обещанията Му. Той може да ви прости, да ви направи свети и да ви благослови така както е благословил Юда, Тамар и други грешници“. Бог не желае ние да зависим от собствените си усилия или да се отчайваме поради греховете си. Той иска да вярваме изцяло на Неговите милост и благодат.

Ние нямаше да имаме надежда ако Петър не се беше отрекъл от Христос, ако апостолите не се бяха съблазнили в Христос и ако Мойсей, Аарон и Давид не бяха падали в грехове. Бог иска да утеши грешниците с тези примери. Сякаш Той казва на всеки един от нас: „Ако си съгрешил, обърни се. Вратата на благодатта е отворена за теб“.

Синът Христос

„Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво.“” (Галатяни 3:13)

Благовестието – най-обичното и утешително то всички учения – не гледа на нашите дела или на делата според закона. То ни показва неописуемата, неизразима милост и любов на Бога към нас, едни недостойни и изгубени хора. Милостивият Отец видял, че ние сме потискани и угнетявани от проклетията на закона. Сами и чрез собствените си сили ние никога не бихме могли да се освободим. Той изправил Собствения си Син на света. Натрупал всички грехове на хората върху Сина Си и казал: „Ти ще бъдеш Петър, който се отрече от Мен, Павел, гонителя, богохулника и насилника, прелюбодееца Давид, грешника изял ябълката в рая, разбойникът на кръста. Ти ще бъдеш този, който е извършил всички грехове на всички хора. Плати за тях и ги изкупи“.

И законът казал: „Аз намирам Христос за грешник – Този, Който е взел греха на всички хора върху Себе Си. Не виждам ничий друг грях освен този, който е върху Него. Затова Той трябва да умре на кръста“. След това законът го хванал и Го убил.

Когато това се случило светът бил очистен и изкупен от всички грехове и освободен от смъртта и всичкото зло. Ако някой в целия свят повярва Бог ще вижда единствено чистота и праведност. Причината за това е, че Христос е бил взет от греха и смъртта. И дори ако остава някакъв остатък от грях Бог няма да го вижда поради сиянието на Синът Христос.

Божият Агнец

„На следния ден Йоан вижда Исуса, че иде към него, и казва: Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!“ (Йоан 1:29)

Божият закон ни казва как трябва да живеем. Той ни заповядва: „Никога не пожалвай жената на ближния си. Никога не убивай. Никога не прелюбодействай. Давай на бедните“. Добре е да следваме божите заповеди за да се пазим от външни грехове. Пред Бога обаче няма полза да се опитваме да се избавим от греха като пазим Божиите заповеди. Това, което има смисъл е казано в следния стих: *„Ето Божия Агнец, Който носи греха на света!“* Исая обяснява, че *„Господ възложи на Него беззаконието на всички ни“* и *„Той беше наранен поради прегрешенията на Моите люде“* (ст. 8). Всичко сочи към Христос. Като християни вие трябва да се държите здраво за тези думи и да не оставяте те да ви бъдат отнети. Тогава ще разберете, че безбожните и религиозни хора, които се надяват за задоволят Бога със своите поклоннически пътувания и добри дела са слепи. Мнозина се хвалят с добрите си дела и се утешават, че ще получат втори шанс да бъдат спасени. За разлика от тях светото Писание казва, че греховете на света не са положени върху света. Греховете на Йоан не са положени върху Йоан и греховете на Петър не са положени върху Петър понеже никой не може да носи собствените си грехове. Греховете на света са били положени върху Христос. Той е божият Агнец. Той пристъпил напред, за да стане грешник, дори самият грях заради нас, и да действа все едно, че е извършил всичките грехове на света от началото на творението (2 Коринтяни 5:21). Мисията, ролята и функцията на Агнеца била да понесе греховете на света. И Агнецът ги понесъл всичките.

Проблемът с изкушенията

„А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше създал. И тя рече на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?“ (Битие 3:1)

Този текст повдига множество въпроси. Някои хора стават любопитни и питат: “Защо Бог позволил на сатана да въвлече Ева в греха? Защо сатана се явил на Ева под формата на змия, а не на някое друго животно?”

Никой не може да обясни защо Бог позволява нещата да се случват. Никой не може да разбере какво прави Той или защо го прави. Затова ние трябва да си спомним урокът, който научил Йов: никой не може да изправи Бога пред съда, за да иска от Него отчет за това, което е направил или позволил да се случи. По същия начин може да спорим по цял ден с Него защо тревата и дърветата не са зелени през цялата година. Достатъчно ни е да знаем, че всичко е под божията сила. Той може да направи каквото Му е угодно. Празното любопитство води до въпроси и предположения. Тъй като ние сме просто глина в божите ръце (Исая 64:8) по-добре е да избягваме да спорим за тези неща. Не можем да съдим всезнаещия Бог. По-скоро трябва да позволим Той да съди нас.

Единственият задоволителен отговор на тези и на други подобни въпроси е, че се е видяло угодно на Бога Адам да бъде изпитан, за да бъде опитана способността му да устоява. Това е начинът, по който Бог продължава да действа. След като сме били кръстени и пренесени в божие царство Бог не желае ние да ставаме безделни. Той иска да внимаваме на Словото Му и да използваме Неговите дарове. Така дори и днес Той позволява бедни, слаби хора като нас да бъдат пресети и докоснати от дявола.

Престолът на милостта

„Защото всички трябва да застанем открити пред Христовото съдилище, за да получи всеки според каквото е правил в тялото, било добро или зло.” (2 Коринтяни 5:10)

Писанието ни учи, че Бог е подготвил два престола. Единият е съдийският престол, за хората които са горди, не признават или не желаят да изповядат греховете си. Вторият е престолът на милостта за бедните, угрижени съвестни, които виждат и признават греховете си, които са в отчаяние от божия съд и които се надяват да намерят благодат.

В Римляни 5:25 Павел казва, че този престол на милостта е Христос. Бог ни е дал този престол като място където можем да намерим убежище понеже не можем сами да устоим на божия съд. Аз също искам да намеря тук своето убежище понеже съм направил и все още правя твърде малко. Аз все още продължавам да съгрешавам срещу божия закон дори след както съм бил оправдан и осветен. Сърцето и съвестта ми, без значение колко чисти може да изглеждат на другите, не могат да разчитат на нищо тук. Но те ще бъдат заслонени от сводестия таван наречен милост и прошка на греховете. Той ще ми служи като силна защита. Моето сърце и съвест ще се скрият под него и ще намерят сигурност.

Бог е оставил Неговите апостоли да проповядват и прогласяват, че всеки който повярва в Неговото име ще намери прошка на греховете си (Деяния 10:43). По подобен начин *„Който повярва и се кръсти ще бъде спасен”* (Марк 16:16). И Исус казва: *„Понеже Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот”* (Йоан 3:16). Следователно самият Бог е направил този престол на милостта. Той е Този, Който ни насочва далеч от съдийския престол и към престола на милостта.

Приеми това, което не можеш да промениш

„Още и това е тежко зло, Че по всичко, както е дошъл, така ще и да отиде; И каква полза за него, че се е трудил за вятъра? Още и през всичките си дни яде в тъмнина, И има много досада и болест и негодуване.“ (Еклезиаст 5:16-17)

“Да ядеш в тъмнина“ е еврейски израз, който означава „да живееш в скръб“. Фразата идва от начина, по който хората изглеждат когато се чувстват тъжни. Когато сърцата на хората са тъжни очите им почти винаги изглеждат сякаш са засенчени от облак. Но когато сърцата им са щастливи лицата им светят и сияят. Например ние четем в псалмите: „Господ е светлина моя и спасение мое“ (27:1) и „Погледни, послушай ме, Господи Боже мой; Просвети очите ми“ (13:3). Следователно, да ядеш в тъмнина означава да водиш труден живот в скръб.

Единствените случаи, които достигат до съдиите са лошите. Един съдия, който не е мъдър ще се измъчва и терзае понеже не мисли, че допринася за някаква промяна. Но който е мъдър ще каже: „Смятам да направя всичко, което мога. Но това, което не мога да променя аз ще приема. Междувременно, аз ще предам всичко на Бога. Единствен Той знае как да направи нещата по-добри според волята Си. Той единствен може да даде успех на усилията ми.“

Следователно, точно като един съдия нашите очи и уши трябва да привикнат да чуват и виждат зли неща, дори ако не желаем това. Не трябва да си мислим, че ще виждаме и чуваме само добро, което ни радва. Светът не ни предлага това. Затова ние трябва да се приготвим за злите неща понеже знаем, че това е начинът, по който се развива живота. Хората, които не желаят да имат никакви проблеми ще намерят повече неща, които ги притесняват отколкото другите.

Истинската и лъжливата свобода

“Ако Синът ви освободи ще бъдете наистина свободни.” (Йоан 8:36)

Има два вида свобода. Първата е лъжлива свобода на лъжеучениците. Такива хора желаят свобода, за да задоволяват собствените си желания. Те стават християни с тази цел точно както хората в този текст следвали Христос понеже чули, че Неговите ученици са посветени, добри, търпеливи и кротки хора, които не търсят отмъщение. Учениците му с радост давали на бедните и били щедри. Те също така чули, че учениците му се покланят на един милостив, а не на гневен Бог. Когато чули всичко това на тях им харесала идеята вярващите да им дават и да им служат. Затова те казали: „С радост ще оставя другите да ми дават, да ми служат и да ми прощават. Господ Бог също ще ми прости греховете и ще ме вземе на небето.“ Те с радост биха приели всичко това. Такива хора обаче са негодници и не желаят да оставят живота си на грях и идолопоклонство или да дадат нещо на някого. Те желаят да живеят живот на сексуална разпуснатост и себеугаждане както са правили преди да дойдат при Христос. Въпреки това те все още жалят да бъдат смятани за християни. Те са лъжливи ученици, които желаят свобода само за физическите си желания. Те хвалят благовестието и отначало ревностно го следват. Но скоро те вършат това, което желаят следвайки злите си страсти и желания. Те стават по-лоши и непристойни от преди. Те са по-самодоволни, по-диви и по-алчни. Те дори крадат повече от другите.

Втория вид свобода е истинската свобода на истинските ученици. Тези, които се прилепват до божие Слово и устояват, страдат и понасят това, което трябва са истински свободните. С течение на времето те стават все по-силни.

Божите тайни начини

„Както не знаеш как се движи духът, Нито как се образуват костите в утробата на непразната, Така не знаеш и делата на Бога, Който прави всичко.“ (Еклезиаст 11:5)

Бог води и насочва Своите по тайни начини. Ние четем в Библията: *„През морето бе Твоят път, И стъпките Ти през големи води, И следите Ти не се познаваха“* (Псалм 77:19). Самият Христос казва на Петър: *„Сега не разбираш какво правя, но после ще разбереш“* (Йоан 13:7). Изглежда сякаш Христос казва: *„Ти искаш да Ме виждаш и да правя това, което ти се струва дори и правилно. Но аз ще действам по начин, който ще те накара да Ме смяташ за глупак вместо за Бог. Ще видиш гърба, а не лицето Ми. Няма да разбираш какво правя или защо го правя. Така ще те променя по начина, по който желая. Начините Ми може да ти изглеждат толкова глупави сякаш са на самия дявол.“*

Ние трябва да научим как Бог води Своите докато те растат и се развиват. Самият аз често съм се опитвал да нареждам на напия Господ начина, по който очаквам Той да върши нещата. Често съм казвал: *„Господи, би ли направил това така или иначе?“* Но Господ прави точно обратното дори когато си казвам: *„Това е добра идея, която ще донесе слава на Бога и ще разшири царството Му.“* Несъмнено Бог се е смял на моята т. нар. мъдрост и е казвал: *„Добре, аз зная, че си умен човек, но Аз никога не съм имал нужда от Петър, Лутер или някой друг, който да ме учи, да Ми казва или води. Аз не съм Бог, Който ще позволи да бъде учен или направляван от други. Аз съм Този, Който води, управлява и учи хората.“*

ДУХЪТ В НАС

„Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си.“ (1 Коринтяни 6:19)

Не трябва да се съмняваме, че Светия Дух живее в нас, а трябва да вярваме, че сме храмове на Светия Дух, както казва Павел в 1 Коринтяни 6:19. Ако някой усеща любов към Божието слово и с радост слуша, говори, мисли, учи и пише за Христос трябва да знаете, че това идва не от човешка воля или разум, а от Светия Дух. Това не може да се случи без Светия Дух. От друга страна там където има омраза и презрение към словото трябва да знаем, че дявола, владетеля на този свят, заслепява сърцата на хората и ги държи пленени, така че светлината на благовестието, славата на Христос, да не ги освети. Днес виждаме това в множествата, които не са докоснати от словото, а го презират сякаш то няма нищо общо с тях. Но тези, които имат някаква любов към и желание за словото трябва с благодарност да признаят, че това отношение е изляно в тях от Светия Дух. Ние не сме родени с това отношение и не можем да ги получим чрез закона. Тази промяна се намира абсолютно и цялостно в ръката на всемогъщия. Затова когато ревностно слушаме проповедта за Исус Христос, Божия Син – Който заради нас стана човек и стана под закона, за да ни спаси – тогава Бог изпраща Светия Дух в сърцата ни чрез това проповядване. Следователно за нас е много полезно да помним, че имаме Светия Дух.

Доверявайте се на Бога вместо на хората

„Но Исус не им се доверяваше, защото познаваше всичките човеци.“ (Йоан 2:24)

Никой не знае колко ми беше трудно когато за пръв път разбрах, че трябва да вярвам и да уча една идея, която беше противна на учението на църквата и на отците. За мен беше особено удивително когато мнозина забележителни, разумни и образовани хора споделяха вижданията си. Църковните отци включват много светии като Амвросий, Йероним и Августин. Въпреки това моят скъп Господ и Спасител Исус Христос трябва да бъде по-ценен за мен от всички светии на земята – да, дори повече от всички ангели на небето. Когато прочетох книгите на Августин и открих, че той също е грешал аз изпаднах в голямо затруднение. Когато това се случва за мен е много трудно да успокоя сърцето си и да не бъда съгласен с хора, които уважавам толкова много. Но аз не смея да приема нещо просто защото някой уважаван човек го е казал. Един човек може да бъде свят и да се бои от Бога и въпреки това да греши. Поради тази причина аз няма да се доверявам на човеци. Както казва този текст Господ Христос също не разчитал на хора. Освен това в книгата на Матей Исус ревностно ни предупреждава да се пазим от лъжливи пророци, които ще дойдат твърдейки не само, че са християни, но и *„ще извършат велики знамения, за да измамат ако е възможно и избраните“* (24:24).

Вместо да разчитаме на църковните отци и на техните писания ние трябва да се скрием под крилете на нашата квачка, Господ Христос и да търсим единствено Него. Небесният Отец казва *„Това е моят възлюбен Син, в Когото е моето благоволение. Него слушайте!“* (Матей 17:5). Бог желае да слушаме единствено Христос.

Да се крием от Бога

„Адам рече: Чух гласа Ти в градината и уплаших се, защото съм гол; и се скрих.“ (Битие 3:10)

Трябва да разберем, че да се крием от Бога е същността на греха. Освен ако Бог веднага не изпрати помощ и не призове грешниците те ще продължават да се опитват да се скрият от Него. И понеже грешниците се опитват да се оправдаят чрез лъжи те трупат грях върху грях. Накрая те достигат до явно лицемерие и дълбоко отчаяние. В резултат на това един грях води до друг докато тежестта на греховете им не ги повлече в бездната. Накрая грешниците обвиняват Бога, че ги е въвел в грях вместо сами да поемат вината. Адам трябвало да каже: „Господи, съгреших!“ Но той не направил това. Вместо това той обвинил Бога казвайки: „Господи, Ти съгреши. Щях да се наслаждавам на свят живот в рая въпреки яденето на ябълката ако Ти не беше казал нищо.“ Мислите и чувствата на Адам били открити когато казал, че не би се скрил от Божия глас ако не се беше уплашил. Макар всички хора да са виновни в грях те не признават това. Вместо това те хвърлят вината върху Създателя. Това само безкрайно увеличава тежестта на греха ако Бог не покаже милост и не им дойде на помощ.

Адам вярвал, че неговите нечестиви и глупави мисли били върховна мъдрост. Той дотолкова бил завладян от своя страх, че едва разбирал какво казва и прави. Докато се опитвал да извини себе си той всъщност се осъждал отново и отново и съответно увеличавал тежестта на своя грях. Във всеки случай ние не трябва да мислим, че тези неща се случили само на Адам. Всеки един то нас прави същото. Човешката ни природа не ни позволява да направим нищо друго особено след като сме извършили грях. Ние всички предпочитаме да прехвърлим вината на Бога вместо да признаем, че сме грешници.

Да се молим от сърце

„Тия люде [се приближават при Мене с устата си, и] Ме почитат с устните си; Но сърцето им далеч отстои от Мене. Обаче напразно Ми се кланят, Като преподават за поучения човешки заповеди“. (Матей 15:8-9)

Всеки, който се чувства обременен трябва да се моли с Господната молитва. Дори хората, които не знаят смисъла на думите могат да се молят със сърцата си. Тези молитви са най-добрите понеже сърцето казва повече от устните.

От друга страна хората могат да стоят в църква, да прелистват страниците и да броят мънистата на молитвените броеници, а в същото време сърцата им да са далеч от устните и молитвите им. Това не е молитва. Бог е описал тези хора чрез пророк Исая: *„Тия люде [се приближават при Мене с устата си, и] Ме почитат с устните си; Но сърцето им далеч отстои от Мене* (Исая 29:13). Ние също имаме едно религиозни хора, които мърморят молитви за всеки ден без вътрешно да почувстват каквото и да било. След това те казват безсрамно: „О, чувствам се щастлив. Сега се отплатих на Господа.“ Те мислят, че са задоволили Господа чрез молитвите си. Макар някои хора да ги хвалят заради усилията им Бог ще каже: *„Тия люде [се приближават при Мене с устата си, и] Ме почитат с устните си; Но сърцето им далеч отстои от Мене.“* Колко опасно е, че тези хора разчитат на подобни молитви докато всъщност никога не отправят нито една истинска молитва към Бога. Така тези, които изглежда, че се молят най-малко всъщност се молят най-много. И тези, които изглежда, че се молят най-много се молят най-малко.

Добри и лоши времена

„Във време на благоденствие бъди весел, А във време на злополука бъди разсъдлив; Защото Бог постави едното до другото, За да не може човек да открие нищо, което ще бъде подир него.“ (Екlesiаст 7:14)

Когато имате добър ден трябва да правите следното: радвайте се. С други думи, наслаждавайте се на настоящето. Забравете проблемите си. Оставете плановете си настрана. Но владейте емоциите си. Нека мъдростта ви да идва от Бога. Посветете Му своето минало и бъдеще.

Радвайте се в настоящето, но в същото време не забравяйте и лошите времена. С други думи, вие трябва да сте готови за време на скръб. Радвайте се в настоящето, но не мислете, че животът винаги ще бъде такъв. Внимавайте да не станете прекалено самоуверени. Не гледайте към бъдещето сякаш то ще ви носи само добри неща. Трябва да се подготвите и за лошите. Винаги се стремете да бъдете овладени и отворени за всичко, което може да се случи. За разлика от това глупаците се прилепват към радостта на момента. Те изцяло се потапят в тях сякаш добрите времена ще продължават вечно. Тогава Бог използва лошите времена, за да премахне неуместното им отношение и арогантност. Затова вие трябва да се радвате по такъв начин, че да не се потапите в настоящето. Винаги трябва да пазите част от сърцето си за Бога понеже Той е Този, Който ще ви помогне да преминете през лошите времена. Тогава, когато дойдат трудностите, вие ще сте по-малко загрижени понеже ще сте ги очаквали.

Исус е пътят

„Тома Му казва: Господи, не знаем къде отиваш; а как знаем пътя? Исус му казва: Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене.“ (Йоан 14:5-6)

Тома смятал, че е странно Исус да казва: „Вие знаете пътя за мястото, на което отивам“ когато Исус изобщо не бил казал къде отива. Тома мислел с прости и ясни термини. Той си представял път, който човек хваща за да отиде от един гард в друг или по който върви. Учениците казвали: „Не знаем пътя. Дори не знаем от която градска порта смяташ да излезеш. Как можем да знаем пътя?“

Христос отговорил на светските им мисли. „Ето какво имам предвид: Вие знаете пътя. С други думи, вие познавате личността, Която е Пътят – Мен. Понеже вие ме виждате и знаете, че Аз съм Христос, вашият Спасител. Вие сте Мои ученици, чухте учението Ми и видяхте Моите чудеса. Понеже ме познавате вие знаете и пътя и всичко останало, което трябва да знаете.“

Това е забележително. Всичките ни учения и вяра трябва да имат за свой център и да зависят от Христос. Оставяйки настрана всичките си мъдрост и умения ние не трябва да знаем нищо освен разпънатия Христос (1 Коринтяни 2:2). От божията перспектива най-висшата мъдрост и знание над всяка друга мъдрост и знание е да познаваме истински тази личност, Христос. Ние идваме до Бога единствено чрез Христос.

Продължавайте да вярвате

„А човеците се уплашиха, загдето ги поведоха в Йосифовия дом, и рекоха: Поради парите, върнати в чувалите ни първия път, ни повеждат, за да намери повод против нас, да ни нападне и да зароби нас и ослите ни.“
(Битие 43:18)

Братята на Йосиф не знаели какво ще се случи с тях. Те със сигурност не очаквали този владетел на Египет, който всъщност бил техния брат, Йосиф, да им съчувства. Те не очаквали той да ги направи богати и да им окаже най-големи почести. Не било дошло времето те да разберат чудните неща, които правел за тях.

Междувременно, те спели и хъркали, без да обръщат каквото и да е внимание на Божиите обещания. Смятали, че ще бъдат сурово наказани. Всичко което мислели, казвали и правели се случвало сякаш сънували. По-късно, когато Йосиф им казал: „Аз съм брат ви Йосиф, когото продадохте като роб в Египет!“ (Битие 45:4) те щели да се събудят и да видят, че всичко, от което се страхували е било нищо повече от сън.

Често ние също живеем сякаш ходим насън. Като ни гледа никой не може да каже, че сме заспали. Но ние не сме будни. Ако истински вярваме в Божието Слово ще дойде време когато накрая ще се събудим и ще отворим очите си. Но когато сме изправени пред трудна ситуация сърцата ни може да не са толкова силни и уверени колкото изисква Бог. Тогава най-малкото ние трябва да продължаваме да вярваме по един слаб начин, както правели братята на Йосиф. Ние не трябва да започваме да се оплакваме против Бога или да се уморяваме да се молим и да викаме към Него. В трудно време ние може да не сме в състояние да вярваме толкова силно, да Го хвалим с цяло сърце и да се молим толкова искрено както в добро време. Но поне трябва да вярваме и да се молим толкова колкото можем.

Да обичаме ближния

„Защото целият закон се изпълнява в една дума, сиреч, в тая „Да обичаш ближния си както себе си.,“ (Галатяни 5:14)

След като чул и приел истинското учение за вярата апостол Павел сериозно наставлява християните да вършат искрени добри дела. Причината за това е, че остатъци от греха се намират и в оправданите. Те се противят на вярата и ни отдалечават от вършенето на добри дела. Човешкият разум и грешната природа се противят на Духа във вярващите и контролира невярващите. Разумът е естествено склонен да лицемерие и суеверие. Той иска да измери Бога според собствените си мисли вместо според Неговото Слово. Той върши делата, които сам желае с по-голямо желание отколкото Божиите заповеди. Поради тази причина верните учители трябва да учат и да насочват хората към истинска любов и истински добри дела точно както ги учат и да вярват.

Никой не трябва да мисли, че истински разбира заповедта: *„Обичай ближния си“*. Тя наистина е много кратка и много лесно що се отнася до думите, които я съставят. Но къде са учителите и учениците, които действително я практикуват в живота си? Тези думи *„Служете един на друг с любов“* и *„Обичай ближния като себе си“* са вечни думи. Никой не може да мисли, да подтиква и да ги практикува достатъчно.

Забележително е, че съвестта на вярващите веднага се обажда ако се провалят в нещо тривиално. Но същите тези хора не усещат нищо когато пренебрегват любовта и когато сърцата им не са достатъчно искрени и любящи към ближните им. За съжаление това се случва ежедневно. Причината е, че те не ценят божията заповед толкова колкото собствените си суеверия.

Духовния и физическия живот

„Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух.“ (Йоан 3:6)

Не можем да почувстваме новородението и духовния живот с петте си сетива. Не можем да го водим. Духовния живот ще устои докато физическия един ден ще свърши. Нашия живот на земята накрая ще се превърне в прах, който ще бъде отвян и никога няма бъде усетен или видян отново. Тогава ще остане единствено духовния живот. Ние ще бъдем възкресени от мъртвите и ще оживеем още веднъж.

Не можем да видим или да разберем духовното раждане. Трябва просто да го повярваме. Роденото от Духа е духовно и главната полза от новото раждане е прошката на греховете и вечния живот. Въпреки това християните все още съществуват и външно. Докато живеят на земята за тях се грижат баща и майка, ядат и пият, носят дрехи и обувки, имат къщи и градини и притежават собственост. Те гледат на всичко това сякаш са гости, които пътуват през тази земя към друг град – истинската им цел. Когато пристигнат там те няма повече да се грижат за местата, на които са спирани по пътя. Докато пътуват те винаги мислят: „Днес аз съм гост. Утре ще продължа пътя си.“ По същия начин един християнин мисли: „Днес аз съм гост на тази земя. Но утре продължа пътя си към вечния живот и небесното царство, на което съм жител.“ Така християните също пътуват през този живот. Когато достигнат до края на живота си те ще оставят всичко физическо и ще влязат в един духовен живот, който няма да има край.

Не можем да се хвалим

„Защото, кой те прави да се отличаваши от другиго? И що имаш, което да не си получил? Но ако си го получил, защо се хвалиши, като че не си го получил?“ (1 Коринтяни 4:7)

Бог е любящ и благ по природа. Затова Той не престава да ни дава изобилни дарове. Дава ни домове и семейства, здрави тела, мъдрост, умения и таланти както и познание за Писанията. За съжаление ние не можем да се въздържим да не си приписваме заслугите за тези дарове и да не се хвалим с тях. Без божиите дарове живота ни би бил нещастен. Но дори и с божиите дарове ние пак сме нещастни понеже все още изпитваме последствията от първородния грях. Цялата човека раса е напълно засегната от първородния грях. Невярващите не разбират сериозността на това и затова действат, сякаш то е без значение.

Ние виждаме този проблем не само в себе си, но и в другите хора. Ние се хвалим с материалните си притежания, макар те да са най-малоценните сред божиите изобилни дарове. Затова богатите, без значение дали са благородници, търговци или фермери, смятат другите хора за вредители. Съществуват и по-големи злоупотреби с по-важните дарове както мъдрост и справедливост. Фактът, че Бог дава Своите дарове на всеки води до следния проблем: Бог не може да одобри хвалбата, ние не можем да се въздържим да не се хвалим.

Така света съгрешавал преди потопа. От потомството на Каин произлезли някои от най-надарените и умни хора на света. Но в божиите очи те били твърде зли понеже били пълни с гордост относно даровете, които Бог им бил дал. Те презирали Бога, Който им дал тези дарове. Света не разбира защо това е погрешно и не осъжда подобно поведение. Но Бог го съди.

Ужасени от молитва

„А вие се молиете така: „Отче наш, Който си на небесата. Да се свети Твоето име.““ (Матей 6:9).

Господната молитва ни учи да осъзнаваме своята огромна нищета и поквара пред Бога. С други думи, ако се замислите над какво се молите скоро ще осъзнаете, че богохулствате. Ще се ужасите от собствените си молитви. Понеже вие със сигурност не освещавате божиеото име, а който не освещава божиеото име той го опозорява. Освен това да опозоряваме божиеото име е сериозен грях и ако Бог реши да ви съди вие заслужавате да бъдете наказани с вечния огън. Накъде тогава ще се обърнете? Собствената ви молитва ви осъжда и работят против вас. Тя ви обвинява и осъжда. Вие сте хванати, уловени сте тук. Кой ще ви помогне?

След като се покаете сериозно и се смирите признавайки нещастното място, на което се намирате, тогава ще дойде утешително учение, което ще ви привдигне отново. Господната молитва ни учи да не се отчайваме, а да молим божията доброта за помощ. Трябва твърдо да вярвате, че Той ще ви чуе понеже Той ви е научил да се молите по този начин. Резултатът от вашата молитва ще бъде, че Бог няма да използва греховете ви против вас или да се отнесе с вас сурово. Бог одобрява само хората, които сериозно изповядват, че са опозорили името Му и искрено желаят то да бъде прославяно винаги. Но не е възможно за хората да се спасят ако уповават на своята съвест и не смятат, че са опозорили божиеото име понеже тези хора все още са прекалено уверени, сигурни, арогантни и непочтителни. Те не са тези, на които Бог говори в Матей: *„Елате при Мен вие, които се трудите и сте обременени и Аз ще ви успокоя“* (Матей 11:28). Те не разбират Господната молитва и не знаят какво се молят.

Проблемът с просперитета

„Слушайте това слово, което Господ изговори против вас, израилтяни, – против целия род, рече Господ, който възведох от Египетската земя, като казах: Само вас познах Измежду всичките родове на света; Затова ще ви накажа за всичките ви беззакония.“ (Амос 3:1-2)

В тази книга пророк Амос укорява и предупреждава израилтяните да погледнат в себе си и да се покаят за своето безбожие. Ако направи това Израел ще осъзнае идващия Божий съд. Въпреки това посланието на Амос било широко пренебрегнато и евреите му се подигравали. Света обикновено мрази Божието слово така както и посланиците му. Още по-лошо, Амос пророкувал по време на управлението на Еровоам когато царството Израел се намирало на върха на своя успех и всичко вървяло добре. Макар и безбожен Еровоам бил популярен и смел цар, спечелил множество военни победи. Чрез тези победи *„той възстанови границата на Израеля от прохода на Емат до полското море“* (4 Царе 14:25). В резултат на това той се заблуждавал поради просперитета на царството си.

Когато нещата вървят добре, безбожниците са склонни да стават глупави и в края на краищата да се погубват (Притчи 1:32). Те не смятат, че се нуждаят от Бога и в своята слепота продължават да се държат по един безбожен начин. И те продължават така докато не се изправят пред Божия съд и не погинат. Божието слово им се проповядва без полза, точно както виждаме да се случва в книгата Амос. Така Амос проповядвал в едно нещастно време, но също така и в едно много удачно време.

Можем да научим много от това. Когато времената са лоши ние трябва да си напомняме Божията доброта и милост. В добро време обаче ние трябва да си спомняме за страха от Бога.

Покажи ни Отца

*„Исус му казва: Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца?“
(Йоан 14:9)*

Трябва да внимаваме много да не разделяме Христос от Бога. Тук Филип правил точно това. Той пренебрегнал Христос и търсел Бога в небето. Той мислел: „Чух Христос да ми говори. Но как да знам какво мисли за мен или какво е решил за мен небесния Бог?“ Какво друго е това ако не неверие и тайно отричане от Бога? Трябвало Христос да поправи Филип, за да го върне от подобни погрешни мисли. Той казал: „Филипе, защо се опитваш да разделиш Отец от Мен? С мислите си ти се изкачваш до облаците и ме оставяш на земята да говоря безполезно. Не у ли какво казвам? Който е видял Мен видял е и Отец. Не вярваш ли, че Аз съм в Отца и че Отец е в Мен?“

Това са любящи и все пак сериозни думи от Господа, понеже Той не одобрява ние да се лугаме наоколо в несигурност. Христос иска силно да се свържем с Него и Неговото слово, така че да не търсим Бога на друго място освен в Него.

Един посветен монах на име Антоний забелязал, че някои от младите и неопитни монаси искали да бъдат мъдри и да разберат Божиите тайни и всичко останало. Но Антоний предупредил братята си, че ако видя някой да се изкачва на небето и стъпи с единия с крак на него той веднага ще бутне този човек обратно на земята. Понеже ако вдигне и другия си крак на небето той ще падне по-лошо. Това са удачни думи за хората, които искат да спекулират с високи въпроси. Тези хора биха желали да пробият дупка в небето, да гледат през нея и да видят Самия Бог и всичко, което Той прави. Междувременно те пренебрегват Христос. Трябва да се пазим от идеи, които отиват отвъд Божието слово и разделят Христос от Бога.

Грехът достига надалеч

„А като видяха Йосифовите братя, че умря баща им, думаха си: Може би Йосиф да ни намрази и да ни възвърне жестоко за всичкото зло, що сме му сторили.“ (Битие 50:15)

Библията ни казва колко лесно било за Симеон, Леви и другите братя на Йосиф да съгрешат. Но тя също така ни казва колко трудно било за тях да се примирят отново с Йосиф и да възстановят отношенията си. Това е причината много хора, които не са чували посланието за Божията милост да достигат до отчаяние. Някои дори се самоубиват като се давят или обесват. Когато *„греха стои на вратата“* (Битие 4:7) хората го пренебрегват. Тогава той ги сграбчва и от един грях следва друг – всеки по-лош от предишния. Когато греха е подтикнат към живот скъпоценната кръв на Божия Син е скъпото лекарство, което може да го премахне.

Ако можем трябва да стоим настрана от греха. Но ако съгрешим трябва да се научим как отново да станем и да възстановим твърдата си вяра. Самата борба ни показва какво означава да вярваме истински. Трябва да разберем, че греха е ужасно зло. Това не изглежда така когато съгрешаваме. Докато го вършим ние му се наслаждаваме. Но когато Божия закон ни накара да осъзнаем греха си ние разбираме, че той е самият ад и много по-силен от небето и земята. След това ние не можем да разберем Божията благодат без големи усилия. Но едно сърце натоварено с грях може да каже: *„Макар че съм извършил много грехове „Бог не е пратил Сима Си на света, за да съди света, а за да бъде света спасен чрез Него““* (Йоан 3:17). Без тази утеха ние не бихме имали лекарство или защита против греха и неговото жило.

Да се борим срещу греха

„Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да не можете да правите това, което искате.“ (Галатяни 5:17)

Като вярващи вие можете да бъдете дълбоко утешени от учението на Павел. Вие имате едновременно грешна природа и Духа в същото тяло по такъв начин, че Духа царува и грешната природа е подчинена. Правдата царува, а греха служи. Не всеки познава това учение. Ако смятате, че вярващите трябва да са напълно безгрешни и въпреки това се чувствате дълбоко грешен ще бъдете покосен от тъга и отчаяние. Който разпознава и използва това учение ще открие, че дори най-лошото работи за наше добро. Понеже когато грешната природа ви подтиква към грях вие ще имате сила да търсите прошка на греховете чрез Христос. Вие ще искате да се хванете за правдата чрез вяра, на която иначе не бихте обърнали внимание или пожелали.

Християните трябва да помнят злото на тяхната грешна природа, така че да са насърчени и мотивирани да вярват в и да търсят Христос. При такава възможност християните стават умели артисти и чудни творци. Те могат да създадат радост от тъга, утеха от страх, праведност от грях и живот от смърт когато обуздават грешната си природа по този начин, правят я свой слуга и я подчиняват на Духа.

Ако съзнавате желанията на грешната природа не трябва да се отчайвате за вашето спасение. Макар да съзнавате тези желания вие няма да им се поддавате. Колкото повече растете в Христос толкова повече ще чувствате този конфликт. Гняв или сексуални желания може все още да се надигат във вас, но вие не трябва да им позволявате да ви владеят. Грехът може да надига желанията си, но вие не трябва да им се поддавате.

Бог иска сърцето ви

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот:“ (Йоан 3:16)

За кого даде Бог възлюбения Си Син? За света – изгубените множества, които никога не са Го заслужавали. Без Него те можели да очакват единствено да останат изгубени и осъдени. Бог дал Сина Си за изгубените, така че да могат да се спасят. Какво тогава трябва да направите обичайки Бога в отговор на това? Нищо! Не ходете на поклоннически пътувания. Не вършете това или онова добро дело. Просто вярвайте само на Христос. Тогава ще можете да се освободите от старата си природа и да се прилепите за Него. Разбира се, вашата вяра трябва да е такава, че да произвежда добри дела.

Не можете да придобиете този дар – Божия Син – със собствените си усилия. Божия Син не може да бъде затворен в кутия. Той се приема единствено със сърце и с чрез вяра. Когато дарът се намери в сърцата в, когато повярвате в Христос с цялото си сърце, повече няма да бъдете същия човек. Дори ако някога сте били крадец, прелюбодеец или убиец вие ще станете нов човек понеже имате Светлината в сърцето си.

Това, което Господ Христос иска най много е сърцето ви – едно сърце, което вярва единствено в Него. Бог желае най-доброто, което имате, не вашата уста или ръце, а сърцето ви. Той желае вие да бъдете праведен вътрешно. Когато повярвате в Христос сърцето ви се очиства. Петър казва, че вярата очиства сърцето (Деяния 15:9). Същата тази вяра не ви позволява да бъдете арогантен и горд. Понеже когато сърцето е очистено ръцете, очите, краката и всички останали части също са чисти. Вие ще действате по начин различен отпреди. Вярата няма да ви позволи да бъдете вече грешник, прелюбодеец или блудник. Така целия ви живот ще отразява това, което е в сърцето ви.

Странници в чужда земя

„Тогава Господ каза на Авраама: Излез от отечеството си, измежду рода си и из бащиния си дом, та иди в земята, която ще ти покажа.” (Битие 12:1)

Трябва да се възхищаваме на Авраам понеже той позволил на Бога да го укорява. Макар да се боял от Божия гняв той признал, че се е покланял на идоли и не е вярвал на Бога. След това той тръгнал на път без да знае къде отива. Авраам оставил родината си, която познавал, за да търси една непозната и чужда земя. Макар вярата да му казвала, че ще стигне там външния изглед правел това несигурно. Всъщност според Библията той никога не получил постоянно място в нея където да живее. Дори Давид хвали този начин на живот използвайки го за пример когато казва:

„Защото съм странен при Тебе И пришелец, както всичките мои бащи.” (Псалм 39:12).

Някой може да каже: „Какво?” Не е ли бил Давид цар? Не е ли бил Авраам твърде богат човек, въпреки че се придвижвал от място на място?” Макар всичко това да е вярно Давид и Авраам нямали много понеже се отнасяли към притежанията си сякаш те не били техни. Както казва Павел, тези, които използват светските неща нека да живеят сякаш *„не са предадени на него”* (1 Кор. 7:31). Верните винаги живеят по този начин. Те се грижат за своя дом и семейство, участват в обществото и управлението, отглеждат деца и се занимават със земеделие, търговия и индустрия. В същото време те осъзнават, че подобно на своите предшественици, те са временни странници в една чужда земя. Този свят е просто една странноприемница, която те скоро ще напуснат. Понеже знаят това те не допускат да се привържат прекалено към нещата от този свят. Те се грижат за физическите си нужди с лявата ръка докато десницата е протегната към вечния им дом.

Оставете злото да премине

*„Тогавя видях всеки труд и всяко сполучливо дело, Че поради него на човека завивжда ближния му. И това е суета и гонене на вятър.”
(Еклесиаств 4:4)*

В този текст писателят на Еклесиаств казва: “Виждам хора, които са много способни в своята работа, но не постигат нищо по начина, по който желаят, понеже това не е в тяхната сила. Техните близни, с които враждуват, им пречат.” Библийско и утешително е да знаем, че не трябва да се тревожим за всички проблеми в света. Човешките грижи и проблеми са навсякъде. Когато бях млад проповедник се опитвах да реша проблемите на всички. Но хората с право ми казаха: „Ти си твърде неопитен, за да поправиш негодниците.” Същия съвет може да се даде за всяка работа. Всяко занятие има своите проблеми. Затова вие трябва да живеете в настоящето, да се радвате на това, което имате и да оставите цялото зло да премине покрай вас. Това е начинът да се противите на света. Накратко, ако желаете да живеете мирно помнете, че голяма част от случващото се в света ще изглежда безсмислено. Не се натъжавайте когато ви се случи някакво зло. Вместо това се раздайте на благословенията, които имате. Ако ви бъде възложено задължението да направите нещо по-добро то направете каквото е по силите ви и оставете останалото на Бога. Но ако доброволно пожелаете да вземете по-големи отговорности, опитвайки се да изправите това, което е криво, да поправите всяко зло и да изхвърлите дявола от света тогава единствено ще си причините много болка и скръб. Това прилича на опит да препречите течението на бърз поток. Но Този, Който е създал всичко го държи в Своята власт.

Да открием истинския Бог

„Като се представяха за мъдри, те глупееха, и славата на нетленния Бог размениха срещу подобие на образ на смъртен човек, на птици, на четвероноги и на гадини.” (Римляни 1:22-23)

Човешкият разум не може напълно правилно да схване Бога. Разумът знае, че има Бог, но не може да разбере кой бог е истинският. Точно това се случило с еврейските водачи докато Христос бил на земята. Йоан Кръстител ясно им казал, че Христос е дошъл. Те знаели, че Той живее сред тях и ходи сред хората. Но те не били в състояние да определят точно кой човек е той. Почти никой от тях не повярвал, че Исус от Назарет бил Христос.

По подобен начин човешкият разум си играе на сляпа баба с Бога. Разумът винаги прави глупави грешки и продължава да пропуска целта. Той нарича бог нещо, което всъщност не е Бог и не може точно да различи истинския Бог. Ако разумът нямаше каквато и да е увереност за Божието съществуване той не би го търсел. Ако знаеше точно кой е Бог той не би смятал нещо друго за бог. Разумът просто решава нещо, нарича го бог и отдава Божествена почит на собствената си концепция за бога. Но правейки това той пропуска истинския Бог и вместо него намира дявола – или своята идея за бога, която е управлявана от дявола.

Съществува голяма разлика между знанието, че има Бог и знанието кой е този Бог. Цялото творение ни учи, че има Бог. Това вече е написано на всяко сърце. Но само Светия Дух може да ни научи Кой е Бог.

Изсъхнали пръчки

„Ако някой не пребъде в Мене, той бива изхвърлен навън като пръчка, и изсъхва; и събират ги та ги хвърлят в огъня, и те изгарят.” (Йоан 15:6)

Когато бях монах ежедневно четях меси. Изтощавах себе си чрез молитва и пост толкова, че нямаше да мога да издържа много повече. Но всички тези усилия не можеха да ми помогнат дори срещу най-малкото изкушение. Никога не можех да кажа на Бога: „Всичко това съм сторил. Виж и бъди милостив към мен.” Какво постигнах с всичките си усилия? Нищо. Просто се измъчвах, съсипвах здравето си и прахосвах времето си. Сега съм принуден да чуя Христовата присъда над делата ми. Той казва: „Всичко това си го направил без Мен. Затова то не струва нищо. Делата ти не принадлежат на Моето царство. Те не могат да помогнат на теб или на който и да е друг да получи вечен живот.” Така в този текст Христос произнася ужасна присъда над всички дела – без значение колко велики, славни и прекрасни могат да изглеждат те. Ако тези дела са вършени без Христос те не струват нищо. Те могат да изглеждат велики в очите на света понеже той ги смята за чудесни и ценни. Но в Христовото царство и пред Бога те не струват нищо. Те не произлизат от Него нито пък остават в Него. Те няма да издържат Божия съд. Както казва Христос те се хвърлят в огъня сякаш са гнили, изсъхнали пръчки – пръчки без всякакъв сок или сила. Затова нека други да се грижат за тези пръчки и да видят какво ще донесат те без Христос. Нека да се опитат да се новородят от добрите си дела. Нека да се опитат да създадат дърво от плода му. Без значение какво правят всички дела, които ще натрупат ще бъдат едно голямо нищо.

Страх и радост

„Служете на Господа със страх и радвайте се с трепет” (Псалм 2:11)

Когато бях младеж мразех този стих понеже не исках да слушам, че трябва да се страхувам от Бога. Не разбирах, че страхът винаги трябва да е съпътстван с радост и надежда. Не разбирах разликата между това, което ние правим и това, което Христос прави за нас. Всичко, което ние вършим е покварено, точно както цялото творение е развалено. Затова не трябва да ставаме прекалено самоуверени. Трябва да се страхуваме от Божия съд. Но това, което Бог прави за нас е свято и съвършено и ние трябва да се прилепваме към Неговата милост.

Затова ние трябва да се боим от Бога по начин, който не изключва напълно радостта. Тя трябва да бъде истинска радост – радост, която не може да бъде заключена и скрита в сърцата ни. Когато истински вярваме, че сме били примирени с Бога заради Христос на лицата ни ще грее усмивка, очите ни ще блестят и устните ни ще пеят хвалебна песен. Светия Дух ни казва да служим на небесния цар с вътрешна и външна радост, съпътствана от почит. Ако последната липсва ние ставаме прекалено самоуверени. Ще започнем да се държим като животни и да потъваме в страстни човешки удоволствия. Ако внимаваме да не станем самоуверени то и Бог няма да се почувства засегнат от нашата радост. Всъщност Той се засяга повече от тъгата и изисква от нас радост. Затова на хората, които тъжали било забранено да принасят жертви и приносите в Малахия не били приемливи пред Бога (Мал. 2:13). Ние трябва да смесваме радостта със страх и страха с надежда.

Този псалм ни предупреждава да не ставаме нито горди нито унили. Бог не желае да бъдем паднали в калта нито да се издигаме в облаците. Той иска да сме някъде по средата.

Пазете се от арогантност

„Ако по Духа живеем, по Духа и да ходим. Да не ставаме тщеславни, един друг да се не дразним и да си не завиждаме един на друг.” (Галатяни 5:26-26)

Когато хората ни хвалят ние трябва да знаем, че не ние сме тези, които хвалят, а Христос, на Когото принадлежат цялата слава и чест. Фактът, че можем да поучаваме по един богоугоден начин или да живеем свято не е дар от самите нас, а от Бога. По този начин не ние трябва да бъдем хвалени, а Бог в нас. Ако признаем това няма да се отклоним от пътя. Няма да се възгордеем поради похвалите отправяни към нас. Понеже *„какво имаш, което да не си получил”* (1 Кор. 4:7). Вместо това ние ще дадем слава на Бога. Ние също така няма да оставим своя призив поради насилие, позор или гонение. Бог прикрива нашата слава със срам чрез специалната Си благодат. Той я покрива с горчивата омраза на света, с гонение и богохулство. Освен това ние се срещаме с презрение и неблагодарност от собствените ни последователи – селяни, съграждани и благородници. Макар и скрита и вътрешна тяхната враждебност и преследване на благовестието са по-вредни от врага, който преследва явно. Бог допуска това, за да не се възгордеем от даровете, които сме получили. Този воденичен камък трябва да виси на врата ни, за да не с заразим с болестта на себепрославата.

Със сигурност мнозина от последователи ни ни почитат поради нашата официална позиция на проповедници. Но на всеки един, който ни почита има сто, които ни мразят, презират и преследват. Богохулствата и гонението от противниците ни съчетани с презрение, неблагодарност и тайна омраза от собствените ни следовници ни доставят такава наслада, че ние бързо забравяме всичко свързано с личната ни слава. В резултат на това ние се радваме в Бога и стоим в пътя.

Да молим за прошка

*„И ето що е осъждението: светлината дойде на света, и човеците обикнаха тъмнината повече от светлината, защото делата им бяха зли.”
(Йоан 3:19)*

Представете си, че сте собственик на дом, в който има нещо повредено. Вие се ядосвате, но скоро откривате, че „никой” не е направил това. Макар никой да не признава вредата остава и ви създава неудобство. След време един слуга е хванат докато уврежда собственост, но той продължава да отрича, че направил това. Ако си беше признал вие лесно бихте му простили.

Дяволът и смъртта са довели този „никой” на света. Днес хората са толкова зли и пълни с грехове, че поставят собствената си злина на раменете на другите хора. Ако бяха признали греха си те биха намерили прошка и биха открили, че Бог е милостив. Бог няма да ни откаже нищо стига да пропълим до кръста Му. Но ние не правим това и при това натрупваме седем други греха върху първия. Да, ние увеличаваме греховете си безкрайно и отвъд всякаква бройка!

Дяволът прави същото. Той отрича всичко и от един грях създава множество други. Ако едно дете каже: „Татко, сбърках. Прости ми,” то ще намери прошка. Но детето упорито казва не и отказва да признае каквато и да е вина. Към греха и вече стореното зло то добавя лъжа. Още веднъж от единия грях произлизат много други. От друга страна ако признае греха си и каже: “Аз го направих,” то ще остане в светлината и ще бъде като ангел.

Най-важното в Библията

„Знаеш заповедите: „Не убивай“; „Не кради“; „Не лъжесвидетелствуй“; „Почитай баща си и майка си“;“ (Лука 18:20)

Бог така е подредил нещата, че един християнин, който не е в състояние да чете Библията все още да може да научи десетте заповеди, Апостолската изповед и Господната молитва. Най-важното от Библията и всичко, което един християнин трябва да знае е обобщено в тези трите. Те са написани толкова кратко и ясно, че никой няма извинение. Никой не може да се оплаква, че са твърде много или прекалено трудни. Най-общо хората трябва да знаят само три неща, за да бъдат спасени.

Първо, те трябва да знаят какво трябва да правят и какво да не правят.

Второ, когато разберат, че не са способни да вършат добро или да се въздържат от зло то със собствената си сила те трябва да разберат къде могат да намерят сила.

Трето, те трябва да разберат накъде трябва да гледат, за да получат сила.

Това е подобно на състоянието на болест. Отначало болният трябва да разбере каква е болестта му и какво може и не може да прави. След това той трябва да разбере къде може да намери лекарството, което ще му даде здраве. Накрая, той трябва да пожелае това лекарство, да го получи или да намери някой, който да му го донесе. Така десетте заповеди учат хората да разбират своята болест. Те им помагат да разберат какво не могат да правят или да не правят. След това Апостолската изповед им показва къде могат да намерят лекарство – благодатта – което да им помогне да станат верни, така че да могат да пазят заповедите. Апостолската изповед показва, че Бог и Неговата благодат са ни предложени в Христос. Накрая, Господната молитва ни учи как да желаем и да получаваме всичко това чрез праведна и смирена молитва. По този начин те ще получат лекарство и ще бъдат спасени.

Вярващите ще живеят чрез вяра

„Ето, душата му се надигна, не е отдън права; А праведният ще живее чрез вярата си.“ (Авакум 2:4)

Авакум записал тези божии думи на една плоча която включва следното брилянтно изказване: *„Праведния ще живее чрез вярата си“*. Това означава, че хората, които искат да са праведни и да живеят праведен живот трябва да вярва в обещанието на Писанието. Тази истина не може да бъде променена. В резултат на това безбожните ще умрат в своето неверие. Затова ние трябва да вярваме на написаното на плочата ако искаме да живеем сега и завинаги. Ние трябва да вярваме, че Христос ще дойде със Своето царство. Но когато нещата се случват по различен начин, когато изпитваме трудности в този свят, ние не трябва да губим пътя си. Божието слово ни показва неща, които не долавяме със сетивата си и които превишават разбирането ни. Ние се чувстваме отеготени понеже гледаме на настоящото си състояние. Чрез вяра ние трябва да се издигнем над това състояние. Дори когато сме заобиколені от трудности трябва да сме уверени, че царството ще дойде и ще бъде установено по един славен начин.

В този текст ние виждаме един ясен пример за това как пророците в Стария завет проповядвали и подчертавали вярата в Христос точно толкова колкото и ние в Новия. Виждаме, че Авакум бил толкова смел, че осъждал всички други дела. Той приписвал живота изцяло на вярата. Авакум казал много ясно, че невярващите няма да успеят. Нека да се опитват до смърт. Техните усилия вече са осъдени. Делата им няма да постигнат нищо, няма да успеят в нищо и няма да им помогнат по никакъв начин. Междувременно вярващите ще живеят чрез вяра.

Приятелите на Бога

„Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае що върши Господарят му; а вас наричам приятели, защото ви явявам всичко що съм чул от Отца Си“ (Йоан 15:15)

Христос подчертава думата *приятел* и разликата между слугата и приятеля в този текст. Исус казва: „Не ви наричам вече слуги каквито бяхте по времето на закона преди да дойда. Защото слугите не знаят какво мисли или желае господарят им. Слугите нямат власт над притежанията на своя господар, но получават почасови възнаграждения за работата си. Вие не сте слуги каквито са лъжевярващите. Те ми служат за лична облага, а не от сърдечна любов. Но вие сте Мои приятели понеже Аз съм ви дал всичко, което съм получил от Моя Отец.“

Обърнете внимание кого Исус нарича Свои приятели и защо ги нарича така. Можем да кажем кои са приятелите Му от това дали те получават от Него добри неща или не. Това е илюстрирано от притчата в Лука 10:30-37. Един ранен човек е бил наранен от разбойници и един самарянин е единственият, който му показал милост. Самарянинът се отнесъл с ранения като с приятел. Ние обикновено преобръщаме това и наричаме „приятели“ тези, които правят добро на нас. Христос обаче ни показва как ние ставаме божии приятели – като получаваме добрини от Христос. Ние не можем да Му дадем нищо нито пък можем да заслужим правото да се наричаме Негови приятели.

Както казва Исус в следващия стих: „*Не вие избрахте Мен*“ (Йоан 15:16). Исус е инициатора на приятелството с нас като ни приема. Той е Този, Който прави врагове Си Свои приятели. Така и ние трябва да благодарим на Бога и да признаем, че единствено поради Неговата благодат и доброта ние можем да бъдем Негови приятели.

Любов и омраза

*„Мразя събранието на злосторниците, И с нечестивите няма да седна.“
(Псалм 26:5)*

Не трябва да имаме нищо общо със злотворците и злите хора. Давид казва: *„Със свършена омраза ги мразя, За неприятели ги имам“* (Пс. 139:22). Авторът на Псалм 1 хвали вярващите, които ги избягват: *„Блажен оня човек, Който не ходи по съвета на нечестивите, И в пътя на грешните не стои, И в събранието на присмивателите не седи“* (Пс. 1:1). Ако прекарвате прекалено дълго време с лъжеучители накрая ще започнете да споделите техните лъжеучения, лъжи и грешки. Ако се молите с тях вие ще се омърсите.

Но не ни ли заповядва нашия Господ Исус Христос да обичаме неприятелите си в Матей 5:44? Защо тогава Давид се хвали, че мрази тълпата злодейци и няма да седне със злотворците? Не трябва ли човек да им прави добро и по този начин да ги накара да се почувстват виновни и засрамени? Да, ние трябва да ги мразим, но единствено по отношение на лъжливите им учения. Иначе ние трябва да сме готови да служим на неприятелите си, така че да сме в състояние да обърнем някои от тях. Ние трябва да ги обичаме като хора, но да мразим това, което те учат. Така ние сме принудени да изберем между това да мразим тях или да мразим Бога, Който желае и ни заповядва да се прилепваме единствено към Неговото Слово. Нашата мраза е свята ненавист, която произлиза от любов. По този начин любовта е предмет на вярата у вярата трябва да управлява любовта.

Там където Божието Слово е поставено на карта любовта свършва и започва омразата. Но ако на карта са заложени единствено лични неща както имущество, чест или телата ни ние трябва да показваме уважение и да служим на другите. Бог ни е дал тези дарове, за да помагаме на другите. Можем да ги рискуваме, за да служим. Но ние не можем да изложим на риск Божието Слово понеже то принадлежи на Господа нашия Бог.

Печат на одобрение

„Работете, не за храна, която се разваля, а за храна, която трае за вечен живот, която Човешкият Син ще ви даде; защото Отец, Бог, Него е потвърдил с печата Си.“ (Йоан 6:27)

Думите на Христос в този текст изглеждат глупави, безумни и безсмислени за умните и образовани хора. Евреите трябва да са мислели Христос за безумен, побъркан и глупав. Как изглеждало това? Този беден, обикновен човек застанал на площада и казал на разумните, че може да им даде храна, която да трае довека. Той приличал на шарлатанин, който убеждава тълпата, че продава лек за всяка болест, рана и дори смърт. Всеки би се изсмял на думите му. Ето го Христос, един просяк, който не притежавал дори метър земя, но казва, че раздава вечна храна. Ако някой велик цар би твърдял това хората може би биха се заслушали. Но Христо казва: „Аз мога да направя това, което никой на света не може. Ще ви дам нова храна, която трае довека.“ Дори аз бих казал: „Откъде се е взел този глупак? Чували ли сте някога по-голяма глупост? Просяк, който няма и стотинка ще ни даде повече отколкото са в състояние да ни дадат и най-големите управници. Той иска да ни даде вечни съкровища, но сам не притежава нищо.“ Тези думи на Христос изискват вяра. Затова посланието Му е отправено само към вяращите. Света не може да разбере това слово, понеже не нае нищо за този вид храна. Християните, тези, които познават божиято Слово и са убедени в неговата истинност, познават Христос единствено чрез вяра. Те остават верни на Христос. Те вярват, че Той е Този, „Когато Отец е потвърдил с печата Си“.

ДОВОЛНИ ОТ СВОЯ ПРИЗИВ

„Братя, всеки в каквото е бил призван във вярата, в него нека си остане с Бога.“ (1 Коринтяни 7:24)

Всеки има някакъв призив за този живот. Вярващите служат на Бога когато с цяло сърце се грижат за тези свои отговорности. Един служител, който управлява добре угажда на Бога. Майката, която се грижи за децата си, бащата, който отива на работа и ученикът, който учи прилежно, всички тези са божии служители. Мнозина пренебрегват този богоугоден живот понеже смятат ежедневната работа за маловажна. Вместо това те търсят други, по-тежки неща и накрая се оказват непокорни на Бога. Да вършим това, което Бог изисква е белег на превъзходна мъдрост. Бог изисква вярващите да се трудят усърдно, всеки в своя призив, без да се грижат какво правят останалите. Но малцина правят това. Един поет, който разсъждавал за това, какво правят хората, веднъж казал: „Земеделецът иска да е продавач, а продавачът фермер“. Както казва пословицата: „Тревата е винаги по-зелена от другата страна на оградата“. Малцина са доволни от живота си. Човекът на пейката иска да бъде свещеник. Ученикът иска да е учител. Гражданинът иска да е кмет. Малцина са доволни от призива си. Въпреки това няма друг начин да служим на Бога освен като живеем чрез вяра, придържаме се към призива си и пазим съвестта си чиста.

Молитви без усилие

*„А когато се молите, не говорете излишни думи, както езичниците; защото те мислят че ще бъдат послушани заради многото си говорене“
(Матей 6:7)*

Вярващите виждат молитвата не като тежка работа, а като лесна за изпълнение отговорност. Те се молят с вяра понеже знаят, че Бог е обещал да ги слуша. Молят се от сърце откривайки своите болки и нужди. Молят се стенойки и с въздишки. Както казва Павел: *„самият Дух ходатайствува в нашите неизговорими стенания“* (Римл. 8:26). Духът знае, че Бог Го слуша и не е необходимо да мърмори многословно. Илия, Елисей, Давид и останалите герои от Стария завет използвали малко думи когато се молели и веднага се насочвали към същността на въпроса. Отците в древната църква са казали това добре: *„Нищо няма да постигнем ако се молим досадно.“* Всъщност църковните отци препоръчват кратки, тихо изговорени изречения на съжаление и молитви състоящи се само от една или две думи. Такива молитви могат да се изрекат на всяко време, дори когато четем, пишем или вършим нещо друго. Но хората, които смятат молитвата за досадна, трудна работа никога няма да намерят радост или задоволство в молитвения си живот. Единствения им източник на задоволство ще бъде постоянното им бърборене. Ако се опиташ да се молиш, но нямаш вяра и не усещаш нужда сърцето ти няма да е молитвата. Ако сърцето ти не е в молитвите ти, но все още се чувстваш длъжен да се молиш молитвите стават скучни и трудни. Това става очевидно когато помислим за физическата работа. Ако една работа се върши неохотно тя ще е скучна и отегчителна. Но ако сърцето ти е в работата ти няма дори да съзнаваш, че тя е трудна. Така хората, които имат вътрешна радост когато се молят не съзнават трудността на това, което правят. Бог не желае дълги, многословни молитви. Той иска искрени молитви, които идват от вярващи сърца.

Духовна бедност

„Слушайте любезни ми братя: Не избра ли Бог ония, които са сиромаси в светски неща, богати с вяра и наследници на царството, което е обещал на тия, които Го любяат?“ (Яков 2:5).

Може да се чудите: „Какво? Трябва ли всички християни да живеят в пълна бедност и да не притежават нищо? Трябва ли да се отървем от всички почести, привилегии и власт? Какво трябва да направят проспериращите хора както собствениците на бизнеси и държавните служители? Трябва ли да продадат всичките си притежания и да се откажат от властта си, за да купят небето от бедните?“ Отговорът е не. Писанието не казва, че можеш да купи небето от бедните. Но то казва, че трябва да се причислиш към бедните и да бъдеш духовно беден. Исус казва: „Блажени нисшите по дух понеже тяхно е небесното царство“ (Матей 5:3). Малката дума *по дух* показва, че себеналожената бедност не е в състояние да донесе божие благословение. Не е зло само по себе си да имаш пари, да притежаваш собственост и земи или да наемаш работници. Всички тези неща са божии дарове и начини, по които Бог е подредил нашето общество. Никой не е блажен просто понеже е просяк и не притежава нищо. Исус говори за духовна бедност, за бедни по дух. Светът не може да съществува без пари, уважение към авторитетите, притежание на земя и служители. Един господар или принц не може да бъде беден и все пак да изпълнява своите житейски задължения. За да изпълнява официалните си задължения той се нуждае от необходимите за това ресурси. Затова идеята, че трябва да живеем в бедност е неправилна. Светът не може да продължи да съществува ако всички сме просяци и не притежаваме нищо. Ние няма да сме в състояние да поддържаме семействата си ако нямаме никакви средства. Да обобщя, да бъдем финансово бедни не е отговорът. Трябва да се задоволяваме с това, което Бог ни е дал, било то богатство или бедност. Но бъдете сигурни: всеки един от нас трябва да стане духовно беден в очите на Бога.

Христовата победа

„Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте Аз победих света.” (Йоан 16:33)

Трябва да се научим да си напомняме Христовата победа. В Христос ние вече имаме всичко, от което е нуждаем. Живеем единствено, за да споделяме това послание за победа с другите хора. С нашите думи и пример ние им казваме за победилата, която Христос е спечелил за нас и ни я е дал. Христос, нашият победител, е постигнал всичко. Няма нужда да добавяме нищо към това. Няма нужда сами да очистваме греховете си или да се опитваме да победим смъртта и дявола. Всичко вече е направено заради нас. Ние не водим истинска битка. Ние само страдаме, за да можем да споделим Христовата победа. Цялото ни страдание, дори цялото страдание и кръв на мъчениците и светиите няма да извоюват победата. Тя не е постегната чрез нещо, което ние правим. Има хора, които твърдят, че трябва сами да победим греха, смъртта и ада. С това те обиждат Христос. Нашите борби и битки идват прекалено късно. Битката трябва да е вече спечелена, за да имаме ние някаква утеха и мир. Христос казва: „Аз вече победих. Приеми победата Ми. Пей за нея и я прослави. Намери покой в нея.”

Знаем от миналото, че когато вярващите са изпитвани сурово Светия Дух им напомня за Христовата победа и ги укрепява, така че да могат да понесат всичко. С вяра в Христовата победа те могат дори да станат мъченици. Бог да ни помогне да се държим за Христовата победа по време на изпитанието на нашата собствена смърт. Дори да не разбираме напълно думите на Христос ние все още можем да вярваме в тях във време на трудности и да уверяваме себе си: „Моят Господ и Спасител е изговорил тези думи на сърцето ми. В Христос аз имам победа над света, смъртта и дявола. Няма значение колко съм малък и слаб. Амин.”

Опасно хваление

*„Господи, отвори устните ми; И устата ми ще разгласят Твоята хвала.“
(Псалм 51:15)*

Когато моли Господ да отвори устните му Давид показва колко трудно е да благодари на Бога. Това е нещо, което Бог изисква от нас (Псалм 50:14). Да говорим за Господа и да Му благодарим публично изисква огромно количество смелост и сила понеже дявола постоянно се опитва да ни попречи да правим това. Ако бяхме в състояние да видим всичките дяволски капани щяхме да разберем защо Давид се моли за силата на Духа и иска от Самия Господ да отвори устните му. Той иска да каже на дявола, на световните царе, принцове и на всеки един човек за Господа.

Много са нещата, които могат да затворят устните ни: страхът от опасност, надеждата да спечелим нещо или дори приятелски съвет. Дяволът използва тези неща, за да ни попречи да принасяме благодарност на Бога както често се е случвало в живота ми. Въпреки това във важни моменти когато Божията чест е била заплашвана Бог е заставал до мен и е отварял устата ми независимо от пречките. Духът ни кара – точно както казва Петър: *„Не можем да не говорим за това, което сме видели и чули“* (Деяния 4:20). Духът се моли на Бога за нас с много стенания (Римл. 8:26). Тогава Господ отваря устните ни и прогласява Своята хвала.

Винаги когато Писанието говори за публично хваление на Бога то говори за нещо много опасно. Причината е, че хвалението на Бога не е нищо друго освен противене на дявола, света, собствената ни грешна природа и всичко зло. Понеже как е възможно да хвалиш Бога без преди това да заявиш, че света е виновен и осъден? Всички, които осъждат света просят да бъдат мразени и се поставят в твърде опасно положение.

Да държим кръста високо

„А далеч от мене да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мене е разпнат, и аз за света.” (Галатяни 6:14)

Тук Павел казва: „Аз съм глупав, грешник и слаб. Хваля се със страданието си. Казвам, че съм без закон, без дела, без праведност идваща от закона и накрая, без нищо освен Христос. Искам нещата да си останат такива. Радвам се, че гледат на мен като на лишен от мъдрост, зъл и виновен за всяко престъпление.” Както казва той и на коринтяните: *„И тъй, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немоците си, за да почива на мене Христовата сила”* (2 Кор. 12:9). Христос казва: *„Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо, всякакво зло заради Мене”* (Матей 5:11). Това означава не само да сме разпънати заедно с Христос и да споделяме Неговият кръст и страдания, но и да се хвалим с това и да бъдем като апостолите, които се зарадваха понеже се немариха достойни да претърпят позор заради името на Исус (Деяния 5:41). Но някои търсят почести, богатства и наслади заради името на Христос и бягат от презрението, бедността и страданията. С кръста на Христос ли се хвалят те? Не. По-скоро те се хвалят със света докато външно използват Христовото име. В края на краищата те се подиграват с него.

Трудно за разбиране

„И казаха: Не е ли този Исус, Йосифовият син, Чийто баща и майка ние познаваме? Как казва Той сега: Аз съм слязъл от небето?“ (Йоан 6:42)

Този текст ни показва, че израилтяните се оплаквали от учението на Исус. Те мислели, че е невероятно, глупаво и обидно за Него да твърди, че е слязъл от небето и може да дава вечен живот. Все пак те знаели кой е баща Му, Йосиф и майка Му, Мария. Оплаквали се понеже смятали, че Той или казва невероятна лъжа или е пълен глупак. Защо се опитвал Той да ги убеди, че е слязъл от небето, когато родителите Му живеели в Капернаум?

Йоан записал това като предупреждение за всеки. Когато става дума за божие Слово и за това как Бог се отнася към нас не трябва да се чудим дали го разбираме или не. Вместо това трябва веднага да си кажем: „Аз не питам дали разбирам това. Всичко което трябва да зная е дали то е божие Слово или не. Ако е такова това е достатъчно.“ Често съм ви предупреждавал да не спорите за високи, духовни неща или да се опитвате да си ги обясните. Понеже веднага щом с опитате да ги обясните по начин, който разбирате вие се подхлъзвате и падате. Ориген и други църковни отци са преживели това. Те са направили грешката да се протягат твърде нависоко. Опитали се да смесят разума и светската мъдрост с учението на християнската вяра. Но тези учения надхвърлят разума ни.

Да вършим светските неща

„Тогава Авраам взе овци и говеда и ги даде на Авимелеха, та двамата ключиха договор помежду си....Затова той наименува онова място Вирсавее, защото там се заклеха двамата.” (Битие 21:27-31)

Авраам сключил договор с цар Авимелех. Тази случка не трябва да бъде виждана като изцяло светска и незначителна. Вместо това ние трябва да обърнем внимание какво направил Авраам понеже това може да ни донесе утеха. Някои християни смятат, че християните не трябва да се занимават със светски неща. Но тази история се противопоставя на такива объркани виждания. Бог не е създал църквата, за да премахне семейството или държавното управление. Той желае църквата да ги подкрепя. Това е причината, поради която Авраам, бащата на обещанието и царят на всички земни царе, не отказал да се закълне и да сключи светски договор с този цар.

Никой не трябва да използва християнството като извинение да не върши светска работа или да не заема обществена длъжност както правят някои религиозни хора. По този начин те просто се опитват да избягнат служението на другите хора. Но избягвайки това те пренебрегват божията заповед да обичат Него и другите хора. Накрая те ще получат каквото заслужават за лицемерното си поведение.

Ние трябва внимателно да мислим върху божия закон и примера на Авраам. Авраам не се занимавал само с религиозни неща. Той бил божий пророк, но също така се занимавал и с въпроси свързани с управлението и със собственото си семейство. Така и ние се нуждаем от управници в света както и в църквата. Църквата няма правото да премахне семейните и управленческите структури. Вместо това тя трябва да утвърждава и подкрепя тези институции.

Делото на Христос на земята

„Затова препашете се през чреслата на вашите помисли, бъдете въздържани и имайте пълна надежда за благодатта, която ще ви се даде, когато се яви Исус Христос.“ (1 Петър 1:13)

Евангелието ни казва Кой е Христос. Чрез него ние научава, че Той е наш Спасител. Той ни избавя от греха и смъртта, помага ни във всичките ни трудности, примирява ни с Отца, прави ни богоугодни и ни спасява въпреки нашите дела. Всеки, който не признава Христос по този начин ще се провали. Понеже дори ако знаете, че Той е Божий Син, че е умрял, възкръснал отново и седи отдясно на Отца, вие все още не сте познали Христос по правилния начин. Това знание не ви помага. Вие също така трябва да знаете и да вярвате, че Той е направил всичко това заради вас – за да ви помогне. Някои гледат единствено на Христовите болки и страдания и погрешно смятат, че сега Той стои бездеен в небето и се забавлява. Поради тази причина вярата не може да оживее и сърцата им остават неплодни.

Не трябва да смятаме, че Господ Исус Христос принадлежи единствено на Себе Си. Трябва да проповядваме, че Той принадлежи и на нас. Защо иначе е било необходимо Той да идва на земята и да пролива кръвта Си? Както Исус казва: *„Бог не е изпратил Сина, за да съди света, а за да бъде света спасен чрез Него“* (Йоан 3:17). Така Исус извършва това, за което Го изпраща Отец. Бог праща на земята не само Христовата божествена природа, но и човешката Му природа. Веднага щом бил кръстен Той започнал да върши това, за което бил изпратен. Бог го изпратил да изявява истината и да ни спечели, така че всеки, който вярва в Него да бъде спасен.

Жилото на смъртта

„Жилото на смъртта е грехът, и силата на греха е законът; но благодарение Богу, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос.“ (1 Коринтяни 15:56-57)

За християните този текст е прекрасен. Той ни показва как, чрез победата на Христос, можем да се освободим от жилото на смъртта. Той ни показва как можем да се освободим от силата на закона, който забива това жило в нас и ни погубва. Накрая това жило ще бъде напълно извадено от нас. Павел завършва с една подходяща песен, която ние също бихме могли да запеем: „Благодарение Богу! Той ни дава победата!“ С тази песен ние можем непрестанно да празнуваме Възкресение, прославяйки Бога за Неговата благодат. Ние не сме извоювали тази победа нито сме я придобили в битка, понеже тя е твърде голяма и висока. Тя ни е дадена по божията благодат. Той се смилил над нещастieto ни и видял, че никой друг не може да ни помогне. Затова изпратил Своя Син на бой. Христос победил. Той сразил враговете – греха, смъртта и дявола. Той ни дава тази победа, така че да можем да я наречем наша победа, сякаш сме я извоювали лично. От нас се изисква да я приемем сериозно и да не живеем противно на Бога, както правят тези, които смятат, че сами са победили греха и смъртта. Ние също така не трябва да бъдем неблагодарни каквито често са безразличните християни, а да държим тази победа в сърцата си със силна вяра и да се подкрепяме чрез нея. Трябва да помним това послание за Христовата победа и да пеем за него докато радостно пътуваме до деня, когато ще я опитаме в собствените си тела.

Източника на живота

„Затова Исус им рече: Истина, истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син, и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си” (Йоан 6:53).

Без значение какво казва някой този текст е ясен. Ако Исус беше формулирал фразата по този начин: „Който яде от плътта Ми има живот” някой можеше да го предизвика казвайки: „Тези, които не ядат също ще се спасят”. Някои негодници също казват: “Вашето учение е вярно, но и нашето е такова. Господ не е искал да изключва други пътища.” Те измислят множество начини да получат вечен живот, включително молитви към светиите, почитане на дева Мария или живот в манастир. Но никой от тези начини не може да донесе вечен живот. Всички те са неприемливи. Погледнете въпроса от различен ъгъл. Ако аз кажех: „Витенбергската бира утолява жаждата. Анабергската бира прави същото,” тогава аз не изключвам други видове бира. Но ще е много по-различно ако кажа: „Ако не пиете витенбергска бира никоя друга бира няма да утоли жаждата ви”. О същия начин тук Исус не говори утвърдително, а изключва всичко останало като казва: *„Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му нямате живот в себе си.”* Ако презираме плътта Му нищо друго няма да ни помогне. Мога да призовавам св. Мария или св. Петър, но те няма да са в състояние да ми помогнат. За това не може да става и дума. Накратко, всички други пътища са отхвърлени. Живота, благодатта и спасението идват при нас единствено чрез вяра, а не чрез добри дела. Те стават наши чрез вярване и чрез ядене и пиене на тялото и кръвта на Христос.

Да правим каквото можем

„И казаха на Ребека думите на по-стария ѝ син Исав; затова тя прати да повикат по-младия ѝ син Якова, и му рече: Виж, брат ти Исав се утешава относно тебе, че ще те убие. Сега прочее, синко, послушай думите ми: стани, та бягай при брата ми Лавана в Харан,“ (Битие 27:42-43)

Ребека показала мъдростта си като отпратила Яков, за да избегне той гнева на Исав. Тя не изпитвала Бога казвайки: „Този, който те е благословил ще се погрижи за теб“, и не се задоволила с това. Можем да сме сигурни, че това, което Бог желае действително ще се случи, но Той използва хора и неща, за да изпълни волята Си. Ребека вярвала, че поклонението на Бога и благословението дадено на Яков ще бъдат опазени. Затова тя използвала това, което Господ ѝ давал, намирайки начин Яков да избегне гнева. Хората, които вярват, че Бог ще се погрижи за всичко и не смятат за важно да използват това, което имат под ръка трябва внимателно да обмислят този пример. Такива хора понякога не предприемат никакво действие понеже смятат, че ако нещо трябва да се случи то ще се случи с или без тяхната помощ. Те дори се излагат на излишни опасности и очакват Бог да ги пази поради обещанията Си. Но подобни мисли са греховни понеже Бог желае вие да употребявате това, което имате и да използвате възможностите по най-добрия начин. Той желае да осъществява волята Си чрез вас. Например, Той ви е дала баща и майка, макар да е можел да ви създаде и да ви храни и без тях. Това означава, че в ежедневния си живот вие имате отговорността да работите. Вие орете, сеете и жънете, но Бог дава резултата. Ако престанете да давате мляко на едно бебе понеже смятате, че то може да живее и без храна ако така му е писано, тогава лъжете себе си и съгрешавате. Бог е дал майчините гърди, за да бъдат бебетата нахранени. Той лесно би могъл да храни бебетата и без мляко ако беше избрал да постъпи така. Но Бог е пожелал вие да използвате ресурсите, които ви е дал.

Децата ни ще са благословени

„Алилуя. Блажен оня човек, който се бои от Господа, Който много се възхищава от заповедите Му. Потомството му ще бъде силно на земята; Родът на праведните ще се благослови” (Псалм 112:1-2).

Защо потомците на тези, които се боят от Господа стават силни на земята? Понеже имат Божието благословение. Бог ще благослови техните деца и внуци. Дори ако сега нямат и стотинка те ще получат нужното им на правилното време. Даже ако целия свят е гладен те ще имат достатъчно. В друг псалм ние четем: *„В дни на глад ще бъдат сити”* (Псалм 37:19). Давид казва: *„никога не съм видял праведният оставен и потомството му да проси хляб”* (ст. 25). Дри когато времената са лоши потомците на боящите се от Бога винаги ще имат достатъчно. Какво предпочитате? Да притежавате много пари и имот, но да сте толкова алчни, че никога да не си купувате нищо, постоянно търсейки пари, трупайки още и още и никога не откриващи щастието? Или да нямате пари, но да сте толкова щастливи и да имате такъв мир, че да се доверявате на Бога и никога да не се съмнявате, че Той ще се погрижи за вас? Алчните си мислят, че няма да могат да използват това, което притежават. Човек, който има десет хиляди може да каже: *„Трябва да пазя това за децата си, но с какво ще си купя храна?”* Той се държи като бедняк понеже не желае да използва това, което има. Християните от друга страна не трупат по такъв начин. Те си събират съкровище с Бога в небето (Матей 6:20; Лука 12:33-34). Християните казват: *„Скъпи Господи, зная, че Ти имаш толкова много, че винаги ще си в излишък. Затова и аз никога няма да изпадна в нужда. Желая Ти да бъдеш мой сандък и килер. Ти да бъдеш съкровището ми. Когато имам Теб имам достатъчно.”*

Източника на благословенията

„И възвърна всичкия имот, върна и брата си Лота с имота му, както и жените и людетe” (Битие 14:16).

Лот и роднините му били заловени и отведени от враговете, но Авраам го освободил. След като претърпял голямо поражение Лот получил обратно земята и притежанията си поради усилията на Авраам. Това било много повече отколкото той можел да се надява. По подобен начин хората в този свят днес получават добрини поради християните, които живеят вярно на земята. Затова ние трябва да сме насърчени и утешени виждайки Божиите благословения. Те показват, че Църквата все още живее на земята и че Божиите хора, макар и малцина на брой, не са напълно изчезнали. Заради християните Бог показва Своята доброта на всеки в света. Невярващите правят точно обратното. Те мислят, че са отговорни за благословенията, които получават, приписвайки всичко на своята мъдрост и усилия. В своята погрешна вяра в себе си те се предават на удоволствия, опивайки се подобно на хората от Содом. Накрая те ще получат наказанието, което заслужават, а Божиите хора ще бъдат на сигурно място под Неговата закрила. Освен това този текст ни казва, че посветените християни винаги ще страдат в света. Живота им ще бъде пълен с трудности, но точно те ще им помогнат да станат по-свети и по-праведни. Във всичко, дори в проблемите и трудностите: *„Бог действа за добро на тези, които Го обичат, тези, които е призовал”* (Рим. 8:28). Страданието убива грешната природа, укрепява вярата и позволява на дарбите на Светия Дух да се умножат.

Физически и духовни благословения

„С вяра и сама Сара доби сила да зачне в преминала възраст, понеже счете за верен Този, Който се бе обещал” (Евреи 11:11).

Библията ясно показва, че обещанията за физически благословения включват и духовни такива. Ние не сме създадени, за да съществуваме така както съществуват кравите и магаретата. Ние сме създадени за вечността. Когато Бог ни дава обещание Той не се ограничава до физическите ни нужди нито се грижи единствено за корема ни. Той иска да опази душите ни от смърт и да ни даде вечен живот. Обещанията за външни и физически неща са подобни на черупката на един орех. Истинската същност, вътрешната ядка, е Христос и вечния живот. Бог, Който дава обещанията не говори на магарета и крави, както казва и Павел: *„За воловете ли се грижи тук Бог?”* (1 Кор. 9:9). Той е по-загрижен разумните човешки същества създадени по Негов образ да живеят вечно с Него. Очевидно обещанията за физически благословения приличат на орехите и ябълките, които ние използваме, за да привлечем вниманието на децата си. Бог привлича вниманието ни с физически благословения, така че да се научим да оценяваме вечните. По този начин Бог ни насърчава да очакваме вечен живот. Божието обещание да ни дава храна и вода не е единствено, за да можем ние да ядем и да пием без да мислим както правят конете и магаретата. Той ни дава физически благословения, за да осъзнаем, че ни обича. Това ще ни помогне да Му се доверим за всичките си нужди. Дори ако Бог ни дава само една щипка сено, Той иска ние да го признаем за вечния Бог, Чиято доброта е непрестанна. Ако вярваме в Него ще имаме вечен живот. Макар Авраам да не видял, изпълнението на всичките обещания през живота си той все пак вярвал в Бога. Така той получал вечен живот.

Отхвърлящи Божиата благодат

„Не осуetyявам Божиата благодат; обаче, ако правдата се придобива чрез закона, тогава Христос е умрял напразно.“ (Галатяни 2:21).

Да желаем да се оправдаем със собствените си дела чрез Закона е толкова погрешно, че апостол Павел нарича това осуetyяване на Божиата благодат. Това показва не само неблагодарност – която е твърде лоша сама по себе си – но и презрение, понеже ние трябва ревностно да търсим Божиата благодат. Вместо да правим това ние отхвърляме Неговата благодат, която ни е била дадена като дар. Това е сериозна грешка. Помислете за аргумента на Павел: *„Ако правдата се придобива чрез закона, тогава Христос е умрял напразно!“* Павел уверено заявява, че или смъртта на Христос е била безсмислена, което е огромно богохулство, или че смъртта Му е била решаваща понеже чрез Закона ние не можем да пожънем нищо освен грях. Някои учители измислят различни катергоии правда използвайки разграничения, които сами са си измислили. Ако тези учители се опитат да сведат тези свои идеи до богословие, те трябва да бъдат държани твърде далеч от Светите Писания. Понеже те казват, че един вид е моралната правда, друга е правдата от вяра и след това прибавят и други, за които дори не съм чувал. Нека светските управници имат своите видове правда, философите техните и всеки човек своя собствена. Но ние трябва да разбираме правдата по начина, по който я описва Библията. Апостолът ясно казва, че няма друга правда освен тази, която е от вяра в Исус Христос. Всички останали дела, дори тези извършени според най-светите Божии заповеди, не носят правда. Не само това, но те всъщност са грехове. Греховете ни са толкова големи и толкова далеч от правдата, че е било необходимо Божия Син да умре, за да може правдата да ни бъде дадена. Когато говорим за богословие нека да не наричаме правда нищо, което е различно от вярата в Христос.

Божите обещания за сигурни

„Авраам повярва в Бога и Той му вмени това за правда” (Битие 15:6).

Трябва да разберем, че Божите обещания и заповеди са много различни. Божите обещания изискват вяра. Божите обещания изискват действия. Божите обещания са абсолютни и несъмнено ще се изпълнят понеже Самият Бог ги изпълнява. От друга страна Неговите заповеди никога не са цялостно изпълнявани. Хората не живеят според Божите стандарти понеже са нещастни грешници. За щастие нашата правда не зависи от собствените ни усилия да се покоряваме на заповедите. Ние никога не можем да живеем според Божите стандарти. Вместо това правдата ни зависи от Неговото обещание, което е твърдо установено и не може да бъде променено. Обещанието със сигурност ще се изпълни когато вярваме в него. Затова не може да се отрече, че единствено вярата оправдва понеже единствено вярата приема обещанието. Собствените ни усилия да се покоряваме на Божите заповеди не могат да заслужат Божието одобрение. Въпреки това ние трябва да поучаваме Божите заповеди и да се опитваме да им се покоряваме, за да разберем колко отчаяно е положението ни. Ние трябва да разберем в каква огромна степен се нуждаем от Божията милост и доброта. Ние не сме измислили това богословие и то не се е появило в сърцата ни както противниците ни продължават да твърдят. Павел учи на него цитирайки Мойсей, който казва, че Авраам повярвал и Бог му вменил това за правда. С други думи Авраам е бил оправдан понеже повярвал на обещанието. Всички Божии обещания са основани на Христос. Ако нямаме Христос за Посредник Бог няма да има нищо общо с нас. Съществува само една разлика между вярата на Авраам и нашата вяра. Аврам повярвал в обещаният Христос, Който все още не бил дошъл. Ние вярваме в Христос, Който вече е дошъл. Всички сме спасени чрез една и съща вяра.

Бог е наше прибежище

*„Молитва на Божия човек Мойсей. Господи, Ти си бил нам обиталище из род в род”
(Псалм 90:1).*

Мойсей започва своя псалм с утешителни думи за хората, които се боят от смъртта. Заради страха си те са се научили да уповават на Божията милост. Щастливи са, че имат живот. Признават, че са грешници и не пренебрегват греховете си нито ги отхвърлят с насмешка. Те са готови да се учат и желаят да бъдат утешени. Когато бях монах и стигах до този псалм често ми се налагаше да оставя Библията. Не разбирах острите й думи, които следваха този стих. По онова време аз не разбирах, че той не е предназначен за тези, които вече са уплашени от греховете си. Мойсей говори най-вече на безразличните и арогантни множества хора, които не ги е грижа за Божия гняв, приближаваща смърт или собственото им нещастие. Погледнете заглавието на псалма и ще видите, че той е наречен молитва. Най-важното условие за една истинска, искрена молитва е твърдо да вярваме във вечния живот и че Бог е милостив. Единствено понеже Бог е милостив ние можем да сме сигурни, че Господ ще ни опази от вечната смърт. Ако това не беше вярно защо Мойсей нарича Бог наше обиталище? Следователно тези думи ни уверяват, че Бог може да ни даде вечен живот. Макар Мойсей да е съзнавал греховете си и Божия гняв той се осмелява да каже: „Господи, макар справедливо да ни се гневиш поради греховете ни Ти все пак никога не ни изоставяш. Винаги Си пазил тези, които са Ти верни независимо от греховете ни. Продължаваш да Си обиталище и сигурен пристан за тези, които, чрез Теб, очакват вечен живот.” Най-важното условие замолитва е твърдо да се държим за Бога и да вярваме, че Той е милостив и състрадателен – Един, Който иска да ни помогне.

Да се молим искрено

„И когато се молите, не бивайте като лицемерите; защото те обичат да се молят стоящи по синагогите и по ъглите на улиците, за да ги виждат човеците; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда. А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помол се на своя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде [на яве]” (Матей 6:5-6).

В този текст Исус подчертава, че нашите молитви трябва да са искрени. Христос ни учи да се молим правилно, така че молитвите ни да не бъдат лицемерни. Вместо да седим на кръстовищата рецитирайки дълги молитви по-удачно би било да се молим у дома си когато сме сами. Най-вече Христос иска да ни покаже ясно, че ние трябва да се освободим от лоши мотиви. Не трябва да се молим, за да получим признание или нещо от другите. Това не означава, че никога не трябва да се молим публично. Християните не са ограничени до определени места където те могат или не могат да се молят. Местата, като ъглите на улиците, пазарите, откритите пространства и църквите, със сигурност са подходящи за молитва. Можем да се молим навсякъде. Но когато се молим не трябва да правим това за показ, за да получим признание или полза. Христос не е отрекъл свиренето с тръба или биенето на камбана, за да се привлече вниманието при добър повод. Но Той изключва нечистите мотиви в молитвата когато ясно казва: „за да бъдете виждани от хората”. Затварянето в тайна стая и заключената врата не са задължителни изисквания за молитва. Въпреки това ние може да пожелаем да сме сами, за да излеем нуждите и желанията си пред Бог с думи и жестове, които не бихме се чувствали удобно ако другите чуят и видят. Макар че можем да се молим без думи в сърцата си, думите и жестовете могат да разпалят духа. Затова нека целият ни живот да бъде посветен на Бога – разпространявайки Словото Му и хвалейки Неговото царство. Всичко, което правим трябва да се основава на искрена молитва.

Бог използва слаби хора

„И местните жители го запитаха за жена му; а той рече: Сестра ми е; защото се боеше да каже: Жена ми е, като си думаше: Да не би местните жители да ме убият поради Ревека; понеже тя беше красива на глед” (Битие 26:7).

Богословите спорят дали Исаак е съгрешил когато е излъгал, че Ревека е негова сестра. В слабостта си той си мислел: „Ще кажа, че ми е сестра, защото в противен случай ще ме убият.” Това звучи почти като: „Давай. Вземи жена ми и я опозори стига аз да остана невредим. Ако кажа, че ми е съпруга ти ще решиш, че не можеш да я имаш освен ако не ме убиеш.” Не е ли това глупаво, детинско и недостойно отношение за такъв важен човек? Не трябвало ли той да каже: „Тя ми е жена. Не ме е грижа дали ще ме убиеш или не?” Но текста казва, че Исаак се страхувал. Какъв срам някой толкова важен колкото бил той да се бои от смъртта! Тази истрия е написана, за утеши Божите хора. Тя показва колко милостив и добър всъщност е Бог. Макар ние да сме грешни и слаби Господ ще е търпелив със слабостите ни дотогава докато страним от хората, които отричат, мразят или проклинат Бога. Не желая да извинявам нашите предшественици във вярата както правят някои. Утешително е да научим, че дори добрите хора в Библията понякога се подхлъзват и грешат. Не смятам, че тези техни действия са добри. По подобен начин аз не извинявам Петър за това, че предал Исус. Не извинявам апостолите заради това, че изоставили Исус или за глупавите неща, които извършили. Сред малкото стадо на Исус има някои бедни, нещастни и слаби души. Исус е цар на слабите както и на силните. Той мрази горделивите и се противи на упоритите. Той наказва лицемерите и прекалено самоуверените. Но Той не желае да обезкуражи или да пречупи тези, които са уплашени, тъжни или угнетени. Той няма да угаси замъждял фитил (Исая 42:3).

Заповядано ни е да се молим

„И в онзи ден няма да Ме питате за нищо. Истина, истина ви казвам, ако поискате нещо от Отца, Той ще ви го даде в Мое име. До сега нищо не сте искали в Мое име; искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна” (Йоан 16:23-24).

В този текст Исус ни показва как да се защитаваме срещу трудностите издигани срещу нас от дявола и грешната ни природа. Те се сремат да ни откъснат от молитвата. Христос ни казва: „Отец Ми ще ви даде каквото и да поискате в Мое име”. Първо, Христовата заповед е да се молим. След това Той ни наставлява да искаме. Факта, че повтаря заповедта два пъти показва колко е сериозен Той. Той иска молитвата да бъде истинско общение и истински труд за християните. Изучавайте какво казва Исус в този текст и след това го приложете на практика. Не мислете за молитвата като за нещо, което вършите доброволно, сякаш не би било грях ако я пренебрегнете. Не действайте сякаш е достатъчно за другите да се молят. Сега знаете, че Христос сериозно ни заповядва да се молим. Ако не се молите рискувате да понесете най-големия позор и сурово наказание. Христовата заповед на това място е подобна на заповедта забраняваща поклонението на чужди богове и богохулството спрямо Божието име. Тези, които никога не се молят трябва да знаят, че те не са християни и не принадлежат към Божието царство. Не смятате ли, че Бог има добри причини да е гневен на идолопоклонниците, убийците, крадците, богохулниците и хората презиращи Словото Му? Не мислите ли, че е редно да накаже такива хора? Защо тогава не се боите от Божия гняв когато пренебрегвате Неговата заповед и действате уверено сякаш не трябва да се молите? Така този текст трябва да служи като силно насърчение за ревностна молитва. Молитвата е нашата утеха, сила и спасение. Тя е първата отбранителна линия срещу всичките ни неприятели.

Бог очаква удачното време

„Тогава Фараон направи да повикат Йосифа, и бързо го изведеха из тъмницата; и той се обръсна, преоблече се и дойде при Фараона” (Битие 41:4).

Авраам, Исаак, Яков и Йосиф били смирени хора. Те очаквали търпеливо Божията помощ. Бог бил с Йосиф в затвора. Господ знаел точното време, на което искал да освободи Йосиф. Йосиф нямал представа как да се освободи, но седял в тъмнината и не се тревожел за това. Той напълно се предал в Божиите ръце. Йосиф имал голяма вяра и Бог го освободил по чуден начин: *„Стиснаха нозете му с окови; Душата му участвуваше в притискането от желязото, До като дойде време да се изпълни думата му; Защото словото Господно го изпитваше. Царят прати та го развърза, – Управителят на племена, – та го освободи”* (Псалм 105:18-20). О, колко чудна била тази свобода! Докато се намирал в затвора Йосиф би се радвал някой да се застъпи за него. Без значение дали това би бил неговият баща, царският виночерпец или предишният му господар той би прегърнал възможността. Той дори би приел помощ от жената на бившият си господар ако тя се беше разкажала за греха си. Но Бог не избрал нито един от тези начини. Той искал царят сам да обяви Йосиф за свободен. Това направило събитието велико и забележително тъй като Йосиф бил издигнат до позицията на втори след царя. Ние трябва да се научим да се доверяваме на Бога и да Го чакаме точно както Йосиф. Неговата вяра го направила способен да чака дълго, макар да нямал представа кога ще бъде освободен. Примерът на Йосиф трябва да ни накара да решим: „Зная, че природата ми ще се оплаква, но аз ще се опитвам да я обуздая”. Библейските примери като този на Йосиф възпламеняват сърцата на вярващите и ги вдъхновяват към вяра, надежда и любов.

Да обичаме ближния

„А ето втората [подобна на нея] заповед: „Да възлюбиш ближния си като себе си“. Друга заповед по-голяма от тия няма” (Марк 12:31).

Когато се чудите на кого трябва да показвате любов знайте, че няма живо същество по-подходящо за това от вашия ближен. Ближните ви не са дяволи, лъвове, мечки или вълци. Не са направени от камък или дърво, а са живи същества като вас. Нищо, което живее по земята не е по-обичливо, добро, полезно, добро, утешаващо или необходимо. Те дори са създадени за приятелски разговори и социален живот. Нищо по целия свят не е по-достойно от нашия ближен. Но едно забелително постижение на дявола е, че той не само сериозно е замъглил сърцата ни и е изтъргнал от тях обекта на нашата любов, но освен това ги е убедил в обратното, така че ние смятаме ближните си за заслужаващи повече горчива омраза отколкото любов. Лесно е било да постигне това. Той просто ни е прошепнал: „Виждаш ли този човек, който има такъв и такъв недостатък. Той те онеправдава. Наранява те”. По този начин обекта на нашата любов лесно става презрян в очите ни, така че ние вече не можем да разпознаем ближните си като хора, които трябва да обичаме, а гледаме на тях като на врагове, които трябва силно да мразим. По този начин дявола успява удивително да промени любовта в сърцата ни, така че вместо да обичаме ближните си ние можем да ги унижаваме, мразим и гоним. Така всичко, което остава от заповедта: „*Да обичаш ближния като себе си*” е само празна буква.

СЛОВТО НИ ОЧИСТВА

„Вие сте вече чисти чрез словото, което ви говорих” (Йоан 15:3).

В това послание Христос ни предлага лек за отровата на гордостта, която преувеличава нашата святост. Исус казва това, за да не помисли никой, че нашето страдание, отделено от Христос, може да ни донесе прошка на греховете или да ни направи плодоносни клони в очите на Бога. Ето какво се случва обикновено: Някой върши много добри дела и понася голямо страдание. Този човек разбира, че принася плодове. С други думи той е уверен, че постига нещо посредством проповядване или по някакъв друг начин. Тогава тази сладка отрова започва да кара човека да мисли: „О, сега направих нещо, което ще накара Бога да ме забележи и да бъде милостив към мен”. По този начин малките дивни клони започват да растат заедно с истинските. Те крадат сока и енергията на истинските клони, така че последните не благоденстват. Затова Градинарят трябва да е нащрек. Той трябва да спре подобна гордост и мислене чрез постоянно прилагане на Словото. Тук Христос казва: „Вие не сте чисти заради това, което сте направили, което сте пострадали или плодовете, които сте произвели. Вие нямаше да направите нищо от тези неща ако преди това не бяхте очистени и не бяхте направени добри и истински пръчки. Единствено Божието Слово може да ви очисти”. То трябва винаги да присъства. Отец изпраща всякакви видове страдание, опасности, тревоги, нужди и изкушения върху вас, за да се държите за Божието Слово здраво и по този начин то да може да работи мощно във вас. Така Той ви смирява и ви учи, че вие не можете сами да очистите себе си. Вашето страдание не ви очиства пред Бога. То обаче ви кара да се обръщате към Божието Слово и да се държите за него още по- здраво и силно. Това е начинът, по който Бог изгражда вярата ви.

Без страх от смъртта

„И числото на годините на живота на Авраама, колкото живя, беше сто седемдесет и пет години. И Авраам издъхна, като умря в честита старост, стар и сит от дни; и прибра се при людето си” (Битие 25:7-8).

Този текст ни учи, че смъртта на един Божий човек е достойна и ценна в Божиите очи. Тези отминаващи души не страдат подобно на невярващите. Те просто спокойно си отиват. Света мрази Божиите хора, гледа ги отвисоко и ги отхвърля. Макар смъртта им да изглежда тъжно, потискащо събитие за света, вярващите отдават живота си, сякаш преминават в един възстановяващ силите, спокоен сън. Когато лягат, за да умрат смъртта се спуска над тяхните умове и тела като освобождаваща дрямка. Житейските изпитания са ги научили да са смирени и в мир. Смъртта не ги ужасява. Те могат да кажат: „Господ мой и Бог мой, аз съм готов да умра ако това Ти се вижда угодно”. Но невярващите са обези от ужас и безпокойство дори при мисълта за неизбежната смърт. Това трябва да е урок за нас. Той трябва да ни научи да се предаваме на Бога когато Той ни прозове от това нещастно съществуване. Ние трябва спокойно да кажем: „Не желая да живея дори миг повече от времето, което ми е определено. Господи Исусе, можеш да дойдеш за мен когато Ти е угодно”. Авраам, Божият човек, починал на преклонна възраст, след като живял един дълъг и пълноценен живот. Но къде отишъл Авраам? Мойсей ни казва: „Прибра се при людето си”. Продължават ли да съществуват хората след този живот? Този текст ни казва ясно, че Авраам се е преселил от една група хора при друга, от едно място на друго. Той е забележително свидетелство за възкресението и за вечния живот.

Невидими пазители

„Ангелът на Господа се опълчва около ония, които Му се боят, И ги избавя.” (Псалм 34:7)

Нито един християнин не трябва да мисли, че е сам в момента на смъртта. Ние трябва да знаем, че върху нас са вторачени много очи. Първо, ако един човек вярва на Божиите думи и се прилепва към тайнствата, той знае, че Самият Бог и Христос присъстват. Второ, ангелите, светиите и всички християни също го гледат. Ако християните можеха да си придатват това и да не се съмняват в него те биха починали с увереност. Всеки, който се съмнява в това не разбира тайнството на тялото Христово, в което, Господната трапеза, помощта, любовта, утехата и подкрепата във време на нужда са дадени, обещанни и запечатани. Понеже ако вярвате в тези знаци и думи на Бога то Божиите очи са върху вас. Както Господ казва в псалмите: *„Ще те съветвам, Като върху тебе ще бъде окото Ми”* (Псалм 32:8). Ако Бог гледа към вас тогава всички Негови ангели, свети и други същества ще гледат в същата посока. И ако останете във вярата тогава всички те ще ви вдигнат на ръце. Когато душата ви напусне вашето тяло те ще бъдат там, за да я приемат. Вие няма да загинете. Това е потвърдено от историята на Елисей и неговият слуга, когато враговете им ги обкръжили. Елисей казал: *„Тези, които са с нас са повече от тези, които са с тях”* (2 Царе 6:16-17). По подобен начин тези, които уповават на Бога също са заобиклодени дори да не могат да видят това. Думите на Псалм 34:7 и сл. са удачни в този случай: *„Ангел от Господа се опълчва около ония, които Му се боят и ги избавя”*.

Да живеем с надежда

*„А Бог на надеждата да ви изпълни с пълна радост и мир във вярането, тъй щото чрез силата на Светия Дух да се преумножава надеждата ви”
(Римляни 15:13).*

Единствената причина, поради която живеем на земята е, за да помагаме на други хора. В противен случай би било по-добре Бог да ни задуши и да ни остави да умрем веднага щом се кръстим и започнем да вярваме. Но Той ни оставя да живеем тук, така че да водим до вяра други хора, точно както това се е случило и с нас. Междувременно, понеже все още сме на земята, ние трябва да живеем със сигурна надежда. Макар да знаем, че притежаваме Божиите съкровища чрез вяра – понеже вярата ни дава новородението, положенито ни като Божии деца и наследството, което идва с това – ние все още не ги виждаме. Те все още са в бъдещето, като нещо сложено настрана, скрито от очите ни. Петър нарича това жива надежда (1 Петър 1:3). Ние имаме Божиите съкровища, но те все още са скрити. Можем да ги докоснем единствено в сърцето си и чрез вяра. Йоан пише за това в своето писмо: *„Възлюбени, сега сме Божи чада, и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е”* (1 Йоан 3:2). Това е така понеже този живот и бъдещения са разделени и не могат да съществуват едновременно. Не можем да ядем, пием, спим, да се събуждаме и да вършим останалите си житейски дейности и в същото време да бъдем в небето. Не можем да влезем във вечния живот без да умрем и да оставим този живот да си отиде. Затова докато сме тук, до деня, в който Бог пожелае да видим съкровищата, които притежаваме, ние трябва да живеем с надежда.

Очаква ни награда

„Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо, всякакво зло заради Мене; радвайте се и веселете се, защото голяма е наградата ви на небесата,“ (Матей 5:11-12)

Ако е невъзможно да получим Божията благодат освен чрез вяра в Христос защо Библията съдържа толкова текстове за Бог, Който възнагражда хората за добрите дела, които са извършили? Тези текстове имат за цел да утешат християните. Когато ставате християнин вие намирате прошка както за миналите си грехове, така и за тези, които ежедневно вършите. Но вие трябва да работите усърдно и да пострадате много заради вашата вяра и кръщение. Исус казва ясно, че дяволът, светът и вашата грешна природа ще ви нападат от всяка посока и ще се опитват да ви накарат да се чувствате притиснати отвсякъде. Ако бъдете оставени в това положение без всякаква утеха вие ще се откажете и отчаяте и ще се кажете: „Кой иска да е християнин, да говори за Христос или да върши добри дела? Вижте какво се случва с християните. Светът ги тъпче, поваля и унижава. Той ги мами жестоко по всякакъв начин. Накрая те губят своята чест, собственост и живот. Христос ги нарича безпомощни, скърбящи, гладуващи, кротки, отеготени и гонени! Това ли е всичко, което има да каже? Така ли ще продължава вечно без никаква промяна”? На това място Христос ни укрепява и утешава казвайки: „Вие сте деца на Бога. Той ще се погрижи за вас. Дори ако сега страдате в света за това, че сте Божии деца нека това страдание да не ви плаши. Нека тези преживявания да не ви повалят или изтощават. Всеки от вас трябва да постоенства в работата си. Това е болезнено, но няма да ви причини истинска вреда. Небесното царство е ваше и вие ще бъдете богато възнаградени”.

Ежедневни чудеса

„Велики са делата Господни, Изследими от всички, които се наслаждават в тях” (Псалм 111:2).

Божии дела са велики. Но в този текст псалмистът посочва, че само малцина посветени човеци забелязват както е направил Бог. Повечето хора не хвалят Бога нито Му благодарят. Те никога не казват: “Велики са деларта на Господа”. Макар да са заобиколени то даровете Му те са привикнали да ги използват. Възползват се от това, което Бог им е дал ровейки в тях като кокошка в чувал с храна. Те казват: „Какво особено има в това, че слънцето грее, огънят топли, морето дава риба, земята произвежда зърно, кравите могат да се доят, жените раждат деца и кокошките дават яйца? Тези неща се случват ежедневно”! Става ли едно нещо незначително само защото се случва всеки ден? Ако слънцето не грее в продължение на 10 дена и след това изведнъж изгрее това ще бъде сметено за нещо велико. Ако огънят съществува само на едно място на земята мисля, че той би бил по-ценен от сребро и злато. Ако имаше само един кладенец на света бихме могли да си представим, че една капка вода би била по-ценна от хиляди жълтици. Бог залива хората с велики и прекрасни благословения. Но колко неблагодарни и слепи са хората. Те не виждат в тези благословения велики чудеса от Бога и затова не ги почитат, не благодарят или не са щастливи поради тях. Но ако някой клоун може да ходи по опънато въже или да дресира маймуна хората са готови да го почитат и славят за това. Псалмистът казва, че Божии дела са велики, но че те са оценявани само в очите на Божиите верни последователи.

Да вярваме в Триединния Бог

„В началото бе Словото, и Словото бше у Бога, и Словото бе Бог” (Йоан 1:1).

Следната илюстрация е прекалено проста, но прави малко по-лесно за разбиране раждането на Божия Син. Така както един човешки син получава своето тяло и цялото си битие от своя баща, така и Божия Син, роден от Отца, приема Божествената Си същност и природа от вечния Отец. Но тази или коя да е друга илюстрация никога не може удачно да опише как Божията слава може да бъде дадена на друг, така както Отец е дал цялата си Божествена същност на Своя Син. Един земен баща не може да даде цялото си същество на своя син. На това място сравнението се разпада. Въпреки това доколкото говорим за Бога цялата Божия същност и природа преминават в Сина. Но Сина, Който остава в божеството заедно с Отца, е един Бог, заедно с Отца. По подобен начин и Светия Дуих има същата Божествена природа и слава като Отца и Сина. Можете единствено да вярвате в това. Без значение колко сте умен или интелигент човешкият ум никога няма да е в състояние напълно да го схване. Ако човеката мъдрост можеше да го разбере намаше да има нужда Бог да го открива от небето или да го изявява чрез Светите Писания. Така можете да кажете: „Дори ако не мога напълно да разбера това аз вярвам и изповядвам, че има един вечен Бог в три различни лица. Светото Писание е Божие Слово и казва, че това е така. А аз ще живея поред каквото то казва”.

Словото е Бог

„В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало” (Йоан 1:1-3).

Йоан пише за величието и природата на нашия скъп Господ и Спасител Исус Христос по невероятен начин. Йоан казва, че Христос, в Божествената Си природа, е Словото на вечния Отец. Ако Словото е съществувало от вечността преди да е било създадено каквото и да е то трябва да следва, че това Слово е Бог. Лесно можем да изведем следното заключение: Това, което е съществувало преди сътворението на света трябва да е Бог понеже единствено Създателят може да съществува отделно от творението. Всичко, което съществува е или творение или Творец – или Бог или творение. Чрез Йоан Светия Дух казва, че „в началото беше Словото”. Поради тази причина ние никога не трябва да мислим за Словото като за нещо сътворено. Словото е вечно. Никой не може да отрече или да докаже неверността на заключението, че Словото е Бог. Този текст казва, че Христос е Бог. На основата на този факт ние вярваме и знаем със сигурност, че Мария е родила нашия Господ и Спасител и че Той е истински Бог роден във вечността от Отца. Затова Той не може да бъде смятан за ангел. Вместо това Той е Господ и Създател на ангелите и всички други творения. Както казва Павел: *„Понеже в Него всичко бе създадено: това, което е небесно и земно, видимо и невидимо”* (Колосяни 1:16). Ние знаем, че Светото Писание е Божието Слово и ще пребъде довека (1 Петър 1:25). Писанието ясно казва, че Словото е съществувало от началото и че Словото е направило всичко. Така следва, че вярващите не могат да имат друго мнение или да достигнат до заключение различно от това: Словото не е създадено или направено, а вече е съществувало от вечността.

Създател на вселената

„То в начало беше у Бога. Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало” (Йоан 1:2-3).

Този текст е едно ясно, кратко твърдение за божествеността на Христос. Йоан включва всички творения когато казва, че всичко е било направено от Словото. Този, който използва думата *всичко*, не изключва нищо. С други думи Йоан твърди, че Словото е съществувало преди всички творения и че Словото е било съработник на Отца. То е било в еднаква степен Създател на всичко с Отца. Всичко, което съществува е било направено чрез Словото. Словото е Творецът на всички творения. Между Отец и Словото няма разлика по отношение на божествената природа. Словото е истински Бог понеже споделя божествена природа с Бог-Отец. Словото е било с Бога от началото. То е показало това когато е създавало вселената. То е направило небето и земята, ангелите и всички творения. Христос казва: *„Отец Ми разботи досега и Аз работя”* (Йоан 5:17). По този начин този текст ясно казва, че Той е равнопоставен Творец. *„Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало”* (Йоан 1:3). *„В Него, Който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание; понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено;”* (Колосяни 1:15-16). *„В края на тия дни говори нам чрез Сина, Когото постави наследник на всичко, чрез Когото и направи световите”* (Евреи 1:2). Тези текстове ясно казват, че Отец е създал всичко чрез Сина. Това ни предпазва от съмненията Кой е Сина. Ние можем да знаем и да вярваме, че нашият скъп Господ и Спасител, роден от дева Мария също така е истински, реален Бог по природа и Създател заедно с Отец и Светия Дух.

Бог стана човек

„И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина” (Йоан 1:14).

„Словото стана плът”. Никога няма да разберем напълно това учение за нашето спасение и вечния живот чрез човешкия разум. Въпреки това ние трябва да вярваме в него и здраво да се държим за това, което Писанието казва. Библията казва, че Христос, нашия Господ, е истински Бог по природа както и истински и по природа човек. Библията казва, че в божествената Си природа и същност Христос е равен на Отца. Еретиците се съмняват както в божествената така и в човешката природа на Христос. По времето на апостолите някои еретици твърдели, че Христос не е Бог. Векове по-късно, други са твърдели, че Той не е човек. Някои от нашите съвременници учат подобни неща. Те твърдят, че понеже е бил заченат единствено чрез Светия Дух, Христос не би могъл да бъде напълно човек като нас. Той не би могъл да има същото тяло както нашето. Те твърдят, че понеже е бил небесен мъж и тялото Му е било небесно. Затова аз ревностно увещавам вярващите да странят от отцепили се религиозни групи. Ако Христос не е бил истински Бог по природа, роден от вечността от Отец и ако не е Творец на всички творения тогава ние сме обречени. Каква полза ни носят страданията и смъртта на Христос ако Той е бил просто човек както мен и теб? Ако е бил просто човек Той не би могъл да победи дявола, смъртта и греха. Той би бил прекалено слаб за тях и никога не би успял да ни помогне. Ние трябва да имаме Спасител, Който е истински Бог и Господ над смъртта, ада и дявола. Христос е вечен по природа, на Неговото битие не липсва нищо и съвършен във всяко отношение.

Бог може и желае

„И Мария каза: – Величае душата ми Господа, И зарадва се духът ми в Господа Спасителя мой. Защото погледна милостиво на низкото положение на слугинята Си; И, ето, от сега ще ме облажават всичките родове.” (Лука 1:46-48)

Мария хвали Бога заради Неговата сила, знание и готовност да извърши множество удивителни и велики дела. Тази хвалебна песен укрепва вярата ни, утешава смирените и ужасява всички властници по земята. Тя не я пее сама, а желае и ние да пеем заедно с нея. Великите дела извършени от Бога няма да ви носят утеха ако не вярвате, че Бог е способен да ги извърши. По-важно, вие трябва да вярвате, че Бог желае да ги извърши. Но вярата, че Той желае да ги извърши за другите, но не и за вас също е безполезна. Ако вярвате единствено това вие се поставяте извън границата на това, което Бог желае да извърши за вас. Така правят хората, които не се боят от Бога, както и тези със слаба вяра. Слабата вяра е изгубила надежда в Бога и, поради трудностите, е изпаднала в отчаяние. Вярата, че Бог желае да помогне на другите, но не и на вас показва, че вярата ви е мъртва. Това е все едно да вярвате в приказки. Вие не трябва да се колебаете или да имате съмнения в Божието благоразположение към вас. Трябва да се учите уверено да вярвате, че Той може да върши велики неща за вас и че желае да ги направи. Такава вяра е жива и истинска. Тя ще се разпростре до всяка област на живота ви и ще ви промени. Ако сте властен човек тя ще ви накара да се боите. Ако сте малък тя ще ви даде утеха. Колкото по-властен сте толкова повече ще се боите. Колкото по-малък сте толкова повече утеха ще поучавате.

Да обичаме Бога за това, което е

„И Мария каза: – Величае душата ми Господа, И зарадва се духът ми в Господа Спасителя мой. Защото погледна милостиво на низкото положение на слугинята Си; И, ето, от сега ще ме облажават всичките родове” (Лука 1:46-48).

Мария била напълно уверена, че Бог е найният Спасител, макар че не можела да потвърди това чрез нещата, които виждала или чувствала. Мария можела изцяло да се довери на Бога понеже Господ поставил тази вяра в нея. В този стих Мария поставя нещата на правилното им място. Първо, тя нарича Бога Господ. След това Го нарича Спасител. След това тя изявява какво Бог е направил. Правейки това тя ни учи да обичаме и да хвалим Бога за това, което Той е. Тя ни показва правилното място, от което да започнем. Ние не трябва да започваме молитвите си с егоистични искания за това, което Бог може да направи за нас. Примерът на Мария ни учи да обичаме и да хвалим Бога поради Неговата доброта. Ние трябва да намираме радост и удоволствие в това Кой е Той. Това е един възвишен, чист и нежен начин да обичаме и да хвалим Бога. Той ни показва необикновения и деликатен дух на Мария. За разлика от това някои хора са единствено паразити, винаги очакващи да получават нещо от Бога. Те не обичат и не хвалят Бога понеже Той е добър. Интересуват се само колко добър е Той към тях, доколко усещат Неговата доброта и колко добри неща получават от Него. В момента, в който Той скрие лицето Си и отдръпне Своята доброта оставяйки ги нещастни и в лишение те престават да Го хвалят и обичат. Те вече не хвалят добротата, която сега не могат да видят или почувстват. С това те доказват, че не се радват в Бога, техния Спасител. Те не обичат и не хвалят добротата, когото тя е скритра в Бога. Те имат много повече радост в своето спасение отколкото в Спасителя си, в дара вместо в Дарителя и в творението вместо в Твореца.

Истинско смирение

„И Мария каза: – Величае душата ми Господа, И зарадва се духът ми в Господа Спасителя мой. Защото погледна милостиво на низкото положение на слугинята Си; И, ето, от сега ще ме облажават всичките родове” (Лука 1:46-48).

Зад външното показно смирение, което виждаме в света днес се крие голяма доза гордост. Хората се смялят, но не искат другите да ги гледат отвисоко. Те се отказват от почестите, но всъщност желаят повече от тях. Изглежда, че избягват значимостта, но всъщност искат да бъдат хвалени и не желаят да се занимават с маловажни неща. В този текст обаче Мария не казва почти нищо за себе си, освен това, че е слугиня. Тя била доволна да остане в ниското си положение до края на живота си. Никога не мислела за собствената си чест и слава. Тя дори не съзнавала своето смирение. Смирението е толкова крехко и чувствително, че не е способно да гледа себе си. Само Бог може да го гледа, както четем в Псалм 113:5-9. Ако можем да погледнем собственото си смирение ще решим, че заслужаваме да бъдем спасени понеже знаем, че Бог избавя смирените. Затова Бог запазва за Себе Си правото да гледа смирението. Той го крие от нас, карайки ни да гледаме към маловажни неща и да се занимаваме с тях, така че да не започнем да гледаме на себе си. Поради същата причина ние трябва да понесем толкова страдание, смърт и всички останали трудности тук на земята. Болката и трудностите ни карат да се избавим от всяка завист в нас. Но използвайки думата *смирен* Мария ни показва, че тя служи на Бога с отношението на един презрян, маловажен и нисък слуга. Тя нямала представа, че смирението ѝ било толкова високо ценено от Бога.

Какво е извършил Всевишния

„Защото погледна милостиво на низкото положение на слугинята Си; И, ето, от сега ще ме облажават всичките родове. Защото Силният извърши за мене велики дела; И свето е Неговото име” (Лука 1”48-49).

Какъв е удачният начин да говорим за Мария? Ако помислите за думите в този текст те ще ви научат да казвате: „Блажена дево, Божия майко, ти беше маловажна и пренебрегвана от хората. Бог обаче, поради Своята благодат, погледна благосклонно на теб и извърши велики дела в теб. Ти не заслужаваше никое от тези неща и никога не би могла да ги заслужиш. Въпреки това Божията богата и неимерима благодат почивала на теб. Ти си била блажена от първия миг, в който си познавал този Бог и ще бъдеш блажена завинаги”. За да покажете подобаващо уважение към Мария вие трябва винаги да мислите за нея във връзка с Бога – намираща се много под Него. Мария казва, че Бог погледнал благосклонно на нея понеже била смирена слугиня. Не мислете за всички почести, които хората трупат върху Мария. Те не виждат, че отричат собствените й думи в този текст. Красноречието им кара Божията майка да звучи като лъжкиня и намаляват Божията благодат. До степенята, в която те казват, че тя е заслужила или спечелила това, което Бог е направил за нея те омаловажават Божията благодат и правят по-трудни за разбиране истините в този текст. Трябва да се удивлявате на Божията неизмерима благодат. Той милостиво и нежно се грижи за, прегръща и благославя един такъв презрян, незначителен човек като Мария. Ако мислите за нея по този начин ще бъдете вдъхновени да обичате и да хвалите Бога заради изобилната Му благодат. Ще бъдете насърчени да търсите всяко добро единствено от Него. От това, което се случило с Мария можете да научите, че Бог не отхвърля смирените, бедни, незначителни хора. Той нежно се грижи за тях. Това ще подсили вашата вяра, надежда и любов.

Христовото раждане и Неговото царство

„А в ония дни излезе заповед от Кесаря Августа да се запише цялата вселена. Това беше първото записване откакто Квириний управляваше Сирия” (Лука 2:1-2).

Интересно е, че Лука отбелязва, че това преброяване било първото. От време на време се провеждало ново преброяване, но данъците се събирали всяка година. Религиозните водачи предзивикали Исус за тези данъци в Матей 22:17. Когато Христос бил хванат те дори го обвинили лъжливо, че кара хората да не плащат данъци на римляните. Евреите плащали данъците си с нежелание и мразели налагането им и законите на римския император. Те казвали, че понеже са Божий народ не трябва да имат император. Спорели дали изобщо трябва да плащат данъци. Но въпреки това те трябвало да плащат понеже не можели да се защитят със сила. Те искали да въвлекат Исус в този спор и да Го предадат на римските власти. Така това преброяване не било нищо повече от едно обичайно и всеобщо задължение. Всяка година от всеки човек се изисквал данък. Забележете колко внимателно подбира думите си Лука. Раждането на Христос се случило по време на управлението на цезаря Август и когато Квириний бил управител на Сирия – Римската област, която по това време включвала Израел. Факта, че Исус бил роден по време на първото преброяване показвал, че царството Му не е политическо и управлението Му над светските управници. Заедно със Своето семейство Той доброволно се покорил, на тези владетели. Ако Христос искал да покаже, че ние не трябва да се покоряваме на никой друг Той би се родил преди преброяването. Времето на Христовото раждане, което било определено от Божия план и намерение, показва, че Той не желал да управлява в този свят.

Лежащ в яслата

„И роди първородния си Син, пови Го и положи Го в ясли, защото нямаше място за тях в гостилницата” (Лука 2:7).

Всеки от нас трябва да използва благовестието, за да оценява себе си. Колко близо или далеч сме от Христос? Какви са вярата и любовта ни? Мнозина се палят с въображаемо посвещение когато слушат в колко мизерни условия се родил Христос. Ядосват се на хората от Витлеем и критикуват тяхната слепота и неблагодарност. Мислят си, че ако бяха там биха послужили на Христос и на майка Му. Не биха позволили да се чувтват окаяни. Но същите тези хора дори не забелязват своите ближни, които са около тях и се нуждаят от помощта им. Те ги пренебрегват и ги оставят в положението, в което се намират. Кой няма нещастни, болни, грешащи и грешни хора около себе си? Защо не покажат любовта си към тези хора? Защо не им направят това, което биха сторили на Христос? Не се лъжете да мислите, че бихте се отнесли добре с Христос когато в момента не правите нищо за своя ближен. Ако бяхте във Витлеем щяхте да Му обърнете точно толкова малко внимание колкото обърнали и останалите. Искате да Му служите само защото знаете Кой е Той. Нека да кажем, че Той е дошъл, бил е положен в яслата и вие знаете това за Него. Разбира се, бихте искали да Му помогнете с нещо. Но преди да знаете това не бихте направили нищо. По подобен начин ако можехте да видите ближния си такива каквито ще бъдат в бъдеще и ако те лежаха пред вас тогава със сигурност бихте се порижили за тях. Но понеже ги виждате единствено такива каквито са сега вие ги пренебрегвате. Вие не разпознавате Христос в ближните си.

Славата Господна

„И ангел от Господа застана пред тях, и Господната слава ги осия; и те се уплашиха много” (Лука 2:9).

Преди всичко събитието описано в този текст не било просто един човек, който казва на друг добра вест. Ангел слязъл от небето и съобщил раждането на Христос на овчарите. Никой човек не знаел нищо за това. Второ, забележете, че Христос се родил среднощ. Това показва, че светът бил мрачен когато Той дошъл и човешкият разум оставен сам на себе си не бил в състояние да разпознае Христос. Трябвало небето да Го открие. Трето, ярката светлина, която осветила овчарите, показва, че било необходимо нещо напълно различно от разума. Лука казва: *„Господната слава ги осия”*. Той наречъл тази светлина Господната слава. Защо? За да подчертае тайната и да ни покаже природата на благата вест. Тя е небесна светлина, която сочи единствено към Христос. Тази небесна светлина свети около нас чрез апостлите и техните ученици, които проповядват благовестието. Ангелът в тази история е като всички проповедници на благата вест, а овчарите са като слушателите. Така благата вест идва от небето и не приема да бъде смесвана с някакво друго послание, понеже човешките учения са земна светлина и човешка слава. Те издигат човешката слава и хвала и карат хората арогантно да разчитат на собствените си сили. Но благовестието учи всички да разчитат на Христос. Затова разчитай напълно на Божията благодат и доброта. Прослави Христос и бъди роден от Него.

Христос се роди за теб

„Но ангелът им рече: Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде. Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ ” (Лука 2:10-11).

Без значени коя част от Библията четете вярата е първата тайна, която трябва да разберете. Вярата не означава да вярвате, че историята, която четете е вярна. Това не носи никаква полза на никого. Дори невярващите могат да приемат, че тази история за раждането на Христос е вярна. Вярата не е някакво естествено дело отделено от Божията благодат както ясно ни учи Писанието. Вместо това правиланата вяра, тази която произлиза от благодатта и която изисква Божието Слово, е твърдата увереност, че Христос се е родил за теб. Неговото раждане е твое и се е случило за твоя полза.

Евангелието учи, че Христос се е родил за наша полза и че всичко, което Той е направил и пострадал е било за нас. Както ангелът казва тук: *„Благовестявам ви голяма радост, която е за всичките човеци. Понеже днес ви се роди Спасител в Давидовия град”*. В тези думи ясно можете да видите, че Той се е родил за нас.

Ангелът не казва: „Спасител се роди,” а „Спасител се роди за вас”. По същия начин той не казва: „Нося добри новини”, а *„Благовестявам ви голяма радост, която е за всичките човеци”*. Тази радост е за всеки, който има такава вяра.

Радостни вести

„Но ангелът им рече: Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде. Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ” (Лука 2:10-11).

Тук ангелът носи вест. Той не каза: „Желая да ви проповядвам”, а просто: „Нося ви радостни вести”. С други думи той казва: „Аз съм благовестител; думите са благовестието”. Така евангелието е едно добро, радостно послание, което ще стане главното послание на Новия завет. Какво е евангелието? Чуйте ангела. Той казва: „Нося ви блага вест, която ще е за всичките човеци”. Евангелието говори за голяма радост. Къде можем да я намерим? Слушайте отново: „Днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос, Господ”. Така евангелието е една радостна вест за нашият Спасител Христос. Този, който проповядва правилно проповядва евангелието и пълна радост. Как е възможно сърцата ни да са по-радостно отколкото ако знаем, че Христос ние е бил даден, за да бъде наш? Ангелът не казва просто: „Роди се Христос”, а показва и че се родил за нас казвайки: Христос се роди за вас”. Така природата на благовестието е открита не просто чрез поучение за живота на Христос, а и като тя бива направена лична и предложена на всеки, който вярва. Какво би ме ползвало ако Христо се беше родил хиляда пъти и новината за това всеки път ми беше пяна с прекрасен музикален съпровод ако не разбирам, че смъртта Му е била за мен и че аз трябва да я направя моя? Без значение колко лошо се проповядва това сърцето ми чува евангелието с радост. То прониква дълбоко и звучи чудесно. Ако имаше нещо друго, което да е необходимо да се проповядва благовестващия ангел и ангелският евангелист биха го споменали.

Бог почита малките

„И внезапно заедно с ангела се намери множество небесно войнство, което хвалеше Бога, казвайки: Слава на Бога във висините, И на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение“ (Лука 2:13-14).

Макар раждането на Христос почти да не било забелязано на земята то било високо почетено на небето – хиляди пъти повече. Представете си един единствен ангел да слезе от небето и да ви хвали заради това, което сте направили. Нямаше ли да предпочетете това пред почестите и прославата на целия свят? Можете да се чудите дали бихте издържали презрението и унижението необходими, за да заслужите това. Но що за чест е това всички небесни ангели да не са в състояние да сдържат радостта си? Те се втурвали напред и направили така, че всички бедни овчари на полето да чуят тяхната проповед, хвала, песни и се радвали без мяра. Как би могла тази радост и чест във Витлеем – дори на всички земни царе – да се сравни с тази? Забележете колко изобилно Бог почел хората, които били презрени от света. Тук виждаме, че Божиите очи са обърнати към ниските места, понеже Бог седи над ангелите и гледа към низините. Ангелите били изпратени, не принцове или хора облечени с власт, а по-скоро неучените овчари, най-ниските хора на света. Не трябвало ли те да се обърнат към първосвещениците, високообразованите хора в Ерусалим, тези, които можели да кажат много за Бога и за ангелите? Не, тези, които били сметени за достойни да получат такава велика чест от небето били бедните овчари, които света не смятал за нищо. Бог напълно пренебрегва високите. Но Той се стреми да достигне до ниските в света, за да бъде почетен в небето. Божиите очи са обърнати към низините. Така всичко, което вършим се оказва не там, накъдето Бог гледа.

Вярата на овчарите

„Щом ангелите си отидоха от тях на небето, овчарите си рекоха един на друг: Нека отидем тогава във Витлеем, и нека видим това, що е станало, което Господ ни изяви“ (Лука 2:15).

Ако не вярвали на ангелите овчарите нямало да отидат във Витлеем. Нито пък биха направили нещо от записаното в Лука. Но когато невярващите казват: „Да, аз със сигурност бих повярвал на посланието ако ми го беше казал ангел от небето“, те не знаят какво говорят. Понеже който не приеме Словото заради самото него никога няма да го приеме независимо как е проповядвано то – дори ако всички ангели дойдат и му проповядват. Освен това тези, които вярват на посланието поради нечие проповядване всъщност не вярват на Словото. Нито пък вярват на Бога чрез Словото. Вместо това те вярват на проповедника. Поради тази причина вярата им не може да устои. Но тези, които вярват на Словото пренебрегват този, който го проповядва. Те не почитат Словото поради човека. Напротив, те почитат човека поради Словото. Те никога не поставят човека над Словото. Ако проповедника се провали, отпадне от вярата или започне да проповядва различно послание вярващите по-скоро биха се отказали от проповедника отколкото да отстъпят от Словото. Те биха останали със Словото независимо от човека или ситуацията свързани с него. Това е истинската разлика между истинската и човешката вяра. Човешката вяра винаги е свързана с човека. Тя вярва, доверява се и почита Словото поради този, който го проповядва. От друга страна истинската вяра се прилепва към Словото, което е самият Бог. Истинската вяра вярва, доверява се и почита Словото поради това, което то е, не поради този, който го говори. Вярата толкова силно усеща, че Словото е вярно, че никой не може да я убеди в обратното – дори и самият проповедник, който първи го е донесъл.

Йосиф и Мария

*„А баща Му и майка Му се чудеха на това, което се говореше за Него”
(Лука 2:33).*

Какви са тези удивтелни думи? Кой ги казал за Исус? Разбира се, думите са на Симеон. Той взел детето Исус в ръцете си и казал: *„Сега, Владико, отпущаш слугата Си в мир. Според думата Си; Защото видяха очите ми спасението, Което си приготвил пред всички люде; Светлина да просвещава народите, И слава на Твоите люде Израил”* (Лука 2:29-32). Мария и Йосиф били удивени, че Исус ще бъде светлина на целия свят, Спасител на всички хора и слава на Израел. Те също така били удивени, че самият Симеон мисли толкова високо за детето, че е готов да умре след като го е видял. Удивително било толкова велик човек да хвали това дете на публично и свято място понеже Исус бил само едно бедно, незначително бебе. Майка му била бедна и скромна, а баща му Йосиф не бил богат. Как било възможно да се гледа на това дете като на спасител на всички хора, господар на всички народи и слава на Израел? Днес когато знаем цялата история това не изглежда толкова странно. Но тогава никой не знаел нищо за това и то звучало много странно. Бедното дете било толкова различно от великите и могъщи хора, за които говорел Симеон. Но Мария и Йосиф въпреки това му повярвали и точно затова те били удивени. Ако не вярвали те биха пренебрегнали думите на Симеон. Това, което той казал би изглеждало невярно и безполезно вместо удивително. Така простия факт, че Мария и Йосиф били изумени показва тяхната велика вяра.

Примерът на Анна

„(Анна) не се отделяше от храма, дето нощем и денем служеше Богу в пост и молитва” (Лука 2:37).

Някой може да каже за този текст: “В историята на Анна ние виждаме Писанието да хвали добрите дела както пост, молитва, и посещаване на храма. Не трябва ли това да ни кара да се въздържаеме от отричане на добрите дела?” Ето моят отговор: Кой отрича добрите дела? Ние отричаме единствено фалшивите дела, които само изглеждат добри. Постът, молитвите и посещението на църква са добри дела ако са вършени с прав дух. Но проблемите започват когато слепите глупаци скачат в Писанието, тъпчат през него с мръсни ботуши и вземат единствено делата и външните примери на хората в Библията. Те желаят да се научат да бъдат свети и затова веднага се опитват да им подражават. Това кара хората да бъдат единствено лицемери понеже те забравят, че Писанието говори много повече за хората отколкото за техните дела. Така например Библията хвали жертвата на Авел, но много повече човекът, който той бил. Тези лицемери обаче изцяло пропускат хората и забелязват единствено това, което те правят. Всичко, което те схващат са делата – и така пропускат вярата. Те ядат сламата като изхвърлят зърното. Пророк Осия казва: *„гледат към чужди богове и обичат млинове с грозде”* (Осия 3:1). Ако искате да постите и да се молите като светата Анна това е чудесно. Но внимавайте преди това да последвате нейния пример като човек и след това следвайте примера на делата ѝ.

Вярата на мърдеците

*„А те, като изслушаха царя, тръгнаха си; и, ето, звездата, която бяха видели на изток, вървеше пред тях, докато дойде и спря над мястото гдето беше детето. Като видяха звездата, зарадваха се твърде много”
(Матей 2:9-10).*

На мъдреците им било трудно да продължават да вярват в думите на пророците когато били заведени до едно толкова неподходящо за раждането на царска особа място. Бог ги утешил и подкрепил със звезда. Сега тя била по-близо до тях отколкото в началото и ги водела. Когато се взирали в нея тя била много далеч и те не знаели къде ще намерят царя. Християните преживяват нещо подобно когато успешно преодоляват изпитания. В техния край те усещат Бога по-близо до себе си. Той може да бъде разпознат толкова ясно, че те не само забравят за страданията си, но дори искат повече от тях, за да могат да станат по-силни. Обстоятелствата в християнския им живот вече не ги тревожат. Те знаят от опит, че всеки, който иска да намери Христос трябва да осъзнае, че това е все едно да намери позор. Мъреците биха се чувствали засрамени ако бяха изказали това, което вероятно таяли в сърцата си: „О, какво имаме тук? Нямам търпение да тръгнем на друго пътешествие, за да търсим други царе!” Струвало им се, че са били подведени да вървят по погрешен път. Нашата глупава природа често се чувства по този начин когато се опитва да следва Божиите думи. Тъй като мъдреците се изпълнили с радост когато видели звездата можем да предположим, че те са изпитвали подобни съмнения и

били много потиснати. Тяхната радост показвала, че сърцата им били твърде притеснени. Те се борели със съмненията си и със сигурност в тази ситуация имало достатъчно приични за тях. Така Христос наистина има предвид това, което казва: „Блажен този, който не се съблазнява в Мен” (Матей 11:6).

Да използваме това, което Бог ни е дал

„А, понеже бяха предупредени от Бога насъне да се не връщат при Ирода, те си отидоха през друг път в своята страна” (Матей 2:12).

Защо Бог предупредил мъдреците да не се връщат при Ирод? Дори Ирод да Го беше открил, Бог лесно би защитил Исус от него и от целия свят. Причината Бог да постъпи по този начин е, за да се научим да не изпитваме Бога. Никога не трябва да презираме това, което сме постигнали по нормални начини и чрез това, което Бог е създал. Ние със сигурност трябва да вярваме в Бога и да казваме: „Ще се доверя на Бога. Всичко ще се нареди по правилния начин”. Трябва да Му се доверяваме толкова сякаш не желаем да направим нищо и просто казваме: „Ще се доверя на Бога. Това, което трябва да поникне ще поникне”. Но ако това е всичко, което правите каква е ползата от всичко, което Бог е създал? Според Битие 1 Бог е създал всичко в света и е постановил хората да използват и да работят с всичко това. Той няма да се отрече от реда на творението или да създаде специален ред заради вас. Затова в области, в които Божието Слово не ви заповядва нищо вие трябва да продължите да използвате силата, притежанията, приятелите и всичко останало, което Бог ви е дал. Трябва да останете в обхвата на творческия ред, който Бог е установил в Битие 1 понеже Той не ви го е дал напразно. Той няма да превърне виното във вода или камъните в хлябове заради вас. Вместо това вие трябва да

приемате всичко, което Бог ви е дал и да го използвате така както Той го е създал, за да бъде то използвано освен ако Божието Слово не ви казва нещо различно.

Да броим дните си

„Научи ни така да броим дните си, че да придобием мъдро сърце” (Псалм 90:12).

Докато не разбрах колко сериозно и настоятелно се моли Мойсей в този текст аз не разбирах, че трябва да молим Бог да ни научи да броим дните си. Мислех, че всеки се бои от смъртта като мен. Обаче от 10 000 души може би само 10 вярват, че да броим дните си е важно. Останалите живеят сякаш Бог не съществува и смъртта няма да дойде. Но не това е най-лошото. Някои хора, които скоро ще умрат си представят, че ще продължат да живеят. Други, покрусени от скръб все още мечтаят за щастие. А други, които се намират в голяма опасност се заблуждават, че са в пълна безопасност. Тяхната заблуда е най-лошата от всички. Поради тази причина Мойсей удачно ни учи да се молим, за да се научим да броим дните си. Не трябва да питаме Бога колко време ни остава. Вместо това трябва да се молим, за да разберем колко нещастни и жалки са животите ни. Смъртта и вечния Божий гняв ни заплашват всяка секунда. Отвреме на време срещам хора, които истински са загрижени за краткостта на живота

си. Те постоянно са заети с мисли за неминуемата си смърт, макар да не са се молили за това знание. Но повечето хора не схващат, че дните им са преброени. Те живеят сякаш настоящия миг ще продължи вечно. Затова за повечето от нас да се молим по начина, по който ни учи Мойсей е много важно.

Началото, средата и краят

„С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово, тъй щото видимото не стана от видими неща” (Евреи 11:3).

Никое създание не може да помогне за собственото си сътворяване и поддържане. Не можем сами да създадем себе си или да се поддържаме живи дори за миг чрез собствената си сила. Единствен Бог е отговорен за нашата сила и развитие. Без него бихме загинали преди много време. Ако нашият Творец, Който продължава да работи, и Неговият съработник, Христос, бяха спрели работата си, всичко би паднало в един единствен миг. Тази истина ни вдъхновява да изповядаме: „Вярвам във всемогъщия Бог-Отец, Създател на небето и земята”. Ако Бог не ни беше поддържал през цялото време ние бихме загинали отдавна – още като деца или при раждането си. Авторът на книгата Евреи ни учи и как Бог ни е създал и ни

поддържа: *“С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово, тъй щото видимото не стана от видими неща”*. С други думи авторът на Евреи казва, че чрез Христос, Отец непрестанно прави невидимото видимо. Той извиква несъществуващото в съществуване. Преди сто години не е било възможно да видим никой от нас. Хората, които ще се родят след 10 или 20 години също не могат да бъдат видени. Те не са родени и все още не съществуват. Но когато се родят те ще са видими и реални. Христос създава видимо от невидимо. Чрез Него небето и земята са били създадени от нищото. Господ Христос е присъствал когато всичко е било създадено. Той не просто е наблюдавал, а е бил в еднаква степен и Творец. Той е бил съработник на Отец. Той ще продължи да владее и да поддържа всичко до самия край на света. Той е началото, средата и краят на всичко и всеки.